

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Henrici Stephani annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

lius loco satis nobis constitutum. Suidas, Varinus, & alii, octauum esse mensē Atticum auouauerunt, ita non quidem Nouember erit, sed Ianuarius: idem scilicet cum Gamelione. Sane Plutarchus noster (cui vel ipso Gaza teste summa rerum harum peritia, accuratissimumque tribui debet iudicium) in Sylla de Athenis captis scribens, factum id asserit Martii Kalendaris, quæ maxime dies nouilunio, id est principio Anthestionis, respondeat. Cui ad stipulatur Appianus Alexandrinus, æqualis prope eius, & doctus admodum bonusque scriptor. Is lib. Bell. civil. secundo, de cæde C. Iulii Cæsaris verba faciens, hæc ad extremum habet: οὐτὼ μὲν οὐκ ἴσως Καὶ οὐδ' ἐπιλανθάνων ἐν ἡμέρῃ αὐτῇ καλοῦσιν εἰδὼς μαρτυρεῖ, αἱ δὲ Σκευαδῶνος μάλιστα μέσση. Duæ postremæ voces in libro impresso defunt, sed leguntur in manuscripto Augustinæ bibliothecæ codice. Sic (inquit) C. Cæsar obiit Idibus Martii, citæ medium nempe Anthestionis. Hæc si recte ab iis dicta sunt, ut quidem contentanem puto, Nouembris porro Græcum nomen queramus oportet aliud. Apud Microbium quoque l. Saturnal. xii. inter vernos menses Anthestion ponitur, qui sit Aprilis, & à floribus tum se exerentibus dicatur. Hæc itaque ita sunt controuersa. Restat adhuc vnus sculpulus. Plutarchus in fine Arati, Anthestionem cum Dæfio eundem facit. Idemque Alexandrum Magnū vita excessisse sub finem Dæfii docet. Ergo si recte utriusque (ut

non dubito) scripsit Plutarchus: nō recte faciunt qui in Iunio mensē obitum Alexandri coniiciunt, eo quod Suidas Δέσιον, Desium, mensē Iunium exponit. Quod si omnino Macedonum vel Dæfius vel Desius est Iunius: malo tamen Plutarchum sequi, & Dæfium Sicyoniorum ab eo diuersum putare. Postremus in Gaza serie est Ποσειδεὼν, quasi Neptunium diceret. Hic Poseidon Suidæ December est, veluti & Gaza. Plut. in Cæsare, quum quidem solstitium hybernū ei tribuit, Ianuariū interpretatur, quia in re nihil inest absurdi, quum olim solstitium id in finem Decembris incidere. Hæc de mensium nominibus volui paucis commemorare. nam quæ alia sunt nomina, ut Bucatii, Artem si, Chyas, Thoth, Pharmuthi, persequi hoc loco non statui. Habere & de partibus mensium, & vocalibus ἐν ὧν, πέντη, & c. φθίνοντες, εἰδὼς, ἀπὸ ἐνδεκα καλοῦσιν, & aliis, quæ dicerem, nisi commodiori ea temporis seruariem. Quæ ex diariis regis Plutarchus in fine Alexandri Magni descripsit, ea ad confirmandum quod Gaza docet de numeris φθίνοντες mensis non augendis, sed minuendis usque ad trigessimam diem, præclare faciunt. ἐν ὧν ἡμέρας idem in Solone pulchre interpretatur: & in Demetrio eius comparatione instabilitas fortunæ elegantissimis Sophoclis verbis exprimitur. Cætera diligens lector colliget, atque expendet.

HENRICI STEPHANI ANNOTATIONES IN SVAM editionem vitarum Plutarchi: in eos videlicet locos quorum lectiones partim ex veterum codicum autoritate mutatae fuerunt, aut mutandae sunt: partim etiam ex coniectura mutandae videntur. Alicubi autem & de interpretatione obiter in iisdem agitur.

Lector obseruabit, numerum qui literam, a, b, &c. sequitur: indicare numerum linearum ab una litera (quæ decem lineas continet) ad sequentem.

P. 1. a. 6. Pro εἰσὶν ἀγγελοφροσίν, in quibusdam codic. scriptū est αἰτίας ἀγγελοφροσίν. Vtraque lectio stare potest: sed retinendo εἰσὶν, restringetur quod alioqui generaliter dictum videri possit, legendo αἰτίας. ut videlicet dicat εἰσὶν πινυζῶν folios esse eos talia ἀγγελοφροσίν. Ex duobus posterioribus interpret. vnus, nimirum Xylauder, ita vertit ac si non εἰσὶν sed εἰσὶν τε scriptum esset. Vertit enim, Aliquando adscribere solent, aliter, Crusearius, ita reddidit ac si non εἰσὶν nec εἰσὶν τε, sed εἰσὶν ἀπὸ. Plutarchus scripsisset. Ita enim locum illum reddidit, In margine alicubi annotant. Gall. cis autem interpret. illam ex vet. cod. petitam & onem αἰτίας sequutus est.

Ibid. l. 9. Reponendo Σκυθικὸν κρύος, pro Σκυθικὸν ὄρος, lignot. vet. exempt. c. in sensum sequutus sum, quem & G. Ilicus interpret. sequi maluit. Magis autem mihi placet κρύος, quod quum Plutarchum Scythæ ob eius deserta meminisse verisimile sit, simul & causam voluisse declarare videri possit, dicendo κρύος. Sic certe Virgil. Scythiæ niues, Nalō Scythiam n. uo. am. Flaccus gelidum Scythien dixit. Itidem vero Scythiæ deserta in proverbium Græcorum abiire, vocantium Σκυθῶν ἐρημίαι: ut videmus apud Æschylum initio Prometheus vinceti, & Aristoph. in Acharn. Quod autem ad proxime præcedentia vocabula attinet, πηλὸς αἰδῶς, sciendum est itidem in vet. illis codicibus legi: at Hesychium habere πηλὸς αἰδῶς, & (quod annotatu dignissimum est) certi cuiusdam loci appellationem esse velle. Meminit autem duobus in locis, nimirum in Πηλὸς & in Αἰδῶς.

Ibid. b. l. 4. Antequam longius progrediar l. & orem de particula ἐπι monendum censui, ne illi, sicut & mihi initio, negotium facesseret. Illam igitur non hic tantū, sed & in aliis Plutarchi locis peculiarem quendam vsum habere sciat. Atque ut de hoc primo loco primū dicatur, nemo est qui nisi ita accipiens ut accipi passim solet, aut imperfectam sententiam esse, aut pro ἐκ δὲ πρὸς reponi debere ἐξέδουεν, non existimet: quum potius ἐπι δὲ ἀκθόντες non secus accipiendum sit ac si dictum esset ἀλλὰ ἐκ δὲ πρὸς. Quod si ἐπι δὲ ita exponere hic possumus, (quid mihi autem possumus?) non dubium est quin & initio vitæ Poplicolæ eandem expositionem illi dare liceat, ut videlicet ἐπι δὲ Ταρκύνιον μισθὸν ἡ δῆμος ἔλαβε, idem valeat quod ἀλλὰ Ταρκύνιον μισθὸν ἡ δῆμος ἔλαβε. Quum autem hoc animadverterent interpretes (docti alioqui & diligentes viri, & quos honoris causa nomino) ut particula ἐπι δὲ suam redditionem inuenirent, membra orationis disincta coniunxerunt: quod ut faceret possent, ambo copulam &, tanquam superuacaneam, vel potius tanquam plane huic loco incommodam, præter miserunt: sed vnus quidem eam quam habemus ante Δεύκιοσ Βροδῶς, pertinentem ad verbum σωμίζεσθαι:

alter vero eam quæ est ante μάχῃ, pertinens ad ἡουζῆσαν ἡδῆ. Equidem non dubito quin talem particula ἐπι vsum miraturi sint multi, meam tamen sententiā, locis hisce alibi; nonnullis attente consideratis, comprobaturi. Verum & alium quem apud hunc scriptorem habet vsum particula ista ἐπι, adiungere, operæ pretium esse existimo. Sciendum est igitur ἐπι alicubi fung. vice πρὸ ἐπιτα. ut post in hoc volumine, ἐπι δὲ οἱ Κοεῖνθιοι, & c. Sed & alio loco ἐπι δὲ πρὸ πρὸς Νομῆτοροι, & c. Sunt certe & alii loci in quibus euident est hic particula ἐπι vsum: sed eos lectoribus à me admonitis obseruandos relinquo.

Ibid. 8. Quidam cod. πρὸς δὲ habent pro πρὸ δὲ: sed πρὸ δὲ, non πρὸ δὲ, legitur apud ipsum Æschylum. At in posteriore loco recte πρὸ δὲ pro πρὸ δὲ repositum fuit, metri etiam lege id postulante. Colligit autem hæc Plut. extr. g. quæ inscribitur ἐπὶ δὲ ὄντι ἐπὶ δὲ: sed ex tribus diuersis locis, quorum in vno non συμ-βησται, sed εὐσιπῶτα scriptum est.

Ibid. d. l. 7. Pro μὲ legitur etiam γάρ. P. 2. a. 1. πρὸς ποίε Inuenitur & aduerb. πρὸς ποίε pro hoc πρὸς ποίε.

Ibid. 6. Hoc nomen γοῖς ex plurium codicum consensu insertum: quorum quidam habent etiam πόλιν pro πολιτείαι.

Ibid. c. 3. Reponendo Ἀθλων pro Ἀθλων, ex autor. vet. cod. ἐπὶ τὰ φικέδῃ in ἀφικέδῃ mutare non necesse fuerit.

P. g. a. 4. Pro δαίμονες ne dubitem reponere δαίμονες (quod vetus postulat) facit significatio quæ verbū δαίμων apud Herodotū habet: quum cōposito κατὰ δαίμονα, quod inde est, vratur pro Cognita erat seu comperta. Locus est in Polymnia, ἐκ τῆ πρὸς δὲ κατὰ δαίμονα εὐδοσά οὐδὲν χρεσθὴ μὴ ἐυσεῖ. Ita enim scribendū est absque interpunctione ante particula εὐδοσά: sic accipiendū verbum κατὰ δαίμονα. Quia autem accipi ita debeat, minime dubitandum puto: quauis Valla diuersam plane interpretationem afferat: non diuersam lectionem à nostra sequutus fortassis. (ut ibi tamen annotaui) sed potius excogitata qualicumque interpretatione, ex hoc loco elabi conatus. Facit porro pro lectione illa δαίμονες, & quod quidam gramm. annot. δαίμονες esse dictos quasi δαίμονες: licet alioqui nominis huius aliud quoque erimum afferatur. Neque vero pro δαίμονες facere potest Ταρπηία quod infra, nimirum p. 51. legitur trisyllabum. Facilius enim η & ι in vnam syllabam coalescere possunt quam α & η.

Ibid. i. b. 8. Ex vet. codice ἐπι δὲ additum fuit: quod optime loco conuenit. At paulo post pro ἐπὶ δὲ repositum non fuit ἐπὶ δὲ, ut habet quidam alius: quod hoc verbum accusatiuo πρὸς ποίε minime quadret.

Pag. 4. a. 5. Pro ἐμπεδῶν repositū ἐπὶ πρὸς ex vet. Significat

et loqui... nonnunquam quod... sed inter-

Ibid. b. 9. Est... pro... accipiendum: nisi po-

Ibid. d. 9. Pro hoc... legitur etiam...

Ibid. e. 2. Antea legebatur... sed... potius locum hic habet: quoniam...

Ibid. 9. Ex contentu vet. codicum... repositum fuit pro... Magis autem conuenit hoc participium...

P. g. f. c. 3. Rectius... scribetur postriore loco. Post... autem recte sublata fuit interpunctio...

Ibid. 7. Ex vet. cod. ... reponendum censeo.

Ibid. e. 6. Sequendo... fuisse vet. cod. qui... nemo. ut opinor, negauit.

P. 6. a. 9. In vet. est... sed... legitur (vt hic) apud...

Ibid. b. 7. Legitur etiam... sed nihil illo participio... opus est: quam in...

Ibid. c. 5. De hac lectione... &c. dicam in proxime...

Ibid. d. 3. Sequendo lectionem... paulo ante occurrit, ... reponendum hic esset... In vet. cod. tamen qui illam...

Ibid. 8. Pro... quidam codex habebat... sed... malo: praef. ritum quum iuxta etymum...

Ibid. e. 4. Legitur etiam...

P. 7. b. 8. Libri vet. ex quibus... repositum fuit, habebant etiam... Sed minus necesse fuit...

Ibid. e. 5. Rectius scripseris...

Ibid. 9. Pro... legitur...

P. 8. d. 3. Quum... nominatiuum esse constet verbi... non dubitarem ita hunc locum reponere...

Ibid. 8. In quodam exempl. ita scriptum erat...

Ibid. e. 10. Legitur etiam...

P. 9. a. 7. Scriptum est etiam... sed rectius...

Ibid. b. 9. In quodam exemplari...

Ibid. d. 7. Pro... magis placuit...

Ibid. 10. Pro... affectat... quam lectionem nihilo magis admitto... sed eam tan en germana...

P. 10. b. 5. Rectius scribetur... vt legitur... Alexandrinum, Eustathium, Suidam, qui hos versus...

loco habemus, licet & ipsum mendosum, illud... confirmat. In tertio autem versu rectius scribemus...

P. 11. b. 9. Vel... vel... in tertia persona...

Ibid. d. 6. Magis placet altera lectio...

Ibid. f. 4. Legitur etiam...

P. 12. d. 8. Recte... repositum fuit pro... alioqui enim non recte dixisset...

Ibid. f. 2. Ex vet. codicum consensu... repositum, leui scripturae mutatione, sed magna quod ad significationem...

P. 14. a. 5. Legitur etiam... quod admitti non posse existimo. At vero cum... fecisse dicitur quod non inuitis...

Ibid. b. 1. Plane contrariam sententiam habet altera haec lectio... Sonant enim haec verba, Suo testimonio assentiuntur...

P. 15. b. 6. Reponendum... ex veteris etiam codicis auctoritate.

Ibid. c. 6. Legitur etiam...

Ibid. d. 2. Rectius scribetur...

Ibid. f. 1. Pro hoc accusatiuo non dubium est quin reponi debeat...

P. 18. d. 1. Legitur etiam...

P. 21. b. 6. Lubentius legitur... vt infra dicit,...

P. 27. f. 3. Malim,...

P. 31. c. 10. Reponendum puto,...

Ibid. f. 5. Sunt qui... pro... perperam scriptum esse existiment: nullius tamen veteris codicis...

P. 34. b. 5. Non dubitem hic reponere... quam lectionem & interpretes sequuti sunt.

Ibid. f. 3. ex vet. cod. addidi,...

P. 35. a. 7. Addidi participium...

Ibid. f. 2. Lubenter reposerim... Erit autem... quod vulgo dicimus...

P. 37. c. 10. Adductus ex vet. fuit hic datus.

P. 38. a. 1. Ita vet. cod. non... Legitur tamen... in fine huius vitae.

P. 39. b. 8. Scripsisse Plutarchum credo,...

P. 40. b. 4. Legitur etiam...

P. 41. a. 3. Scribendum videtur...

Ibid. 10. In quodam vet. est... non...

P. 42. d. 2. Legitur etiam... pro... sed recte... hic scriptum est, vt paulo ante habetur...

P. 43. a. 10. Melius fortasse cum... conueniret...

P. 44. b. 5. Legitur etiam...

Ibid. c. 3. Inuenitur &...

Ibid. e. 2. In quodam scriptum est... quod magis probo.

P. 45. a. 8. Pro περιχρημένου non dubitarim reponere περιχρημένου. at περιχρημένος non video in quod vocabulum mutari possit. Extat autem apud Athenæum eiusdem authoris (nimirum Critiæ, quem hic citat Plutarchus) idem locus, sed paulo alia habens verba, lib. 11.

Ibid. e. 2. Inuenitur & alia scriptura ἐξέκοψεν: quam malo. sic enim apud Aristophanem legitur in Acharnens. ἐκείνη ἔγραψεν ὄν. videlicet ὄφθαλμῶν. Apud eundem habemus ἐξέκοψεν τὸν ὄφθαλμῶν, in Nubibus, circa principium: Εἴθ' ἐξέκοψεν ὄφθαλμον λιθῶν. Sic & apud Demosthenem Pro cor. ὄφθαλμον οὐκ ἀποκρίμενος ὁ Φίλιππος. Sic & apud Lucianum, οὐκ ἀποκρίμενος τὸν ὄφθαλμον. Sic denique in alio ipsius Plutarchi loco, qui est in Poplicola, ἀποκρίσεις ὁ μισθῶν ἴατρον.

P. 46. c. 3. Rectius scribetur ἐπιμην, quod conueniet cum precedente ἐφρη. Pro ἰψήσθη autem Lapis existimatur legisse ὀψήσθη.

Ibid. d. 3. In quodam cod. ἐλευσθεῖς.

Ibid. e. 6. Rectius fortasse καταδιδάσκει. At καταδιδάσκει longe aliud significaret, sequendo ea quæ de actiua huius verbi voce Helychius & Eustathius scribunt. Apud quos, sicut & apud Suidam, habemus etiam καταδιδάσκω. Pro illo autem καταδιδάσκει & καταδιδάσκει, quod apud Helychium extat. Quinetiam καταχρημένους legitur pro κατακτηταγμένους.

P. 47. a. 7. Scriptum est etiam ἐμπιπέ τις νεοῖς.

Ibid. b. 10. Repone ὄφρα, ex vet. cod.

P. 48. d. 7. Rectius fortasse ἑλάσσει.

Ibid. f. 1. Est & alia lectio, ἡμῶν, καὶ ὄφρα φάσκει, sed nostra præstat.

Ibid. f. 3. πηλοῦ. Reponendum censeo ἀείδω pro ἀνείδω: quæ, scripturæ paritatem, significationis magnam differentiam habent. Quod enim in vulg. lex. Græcol. scribitur, ἀνείδω dici pro ἀείδω, omnino (sicut alia innumera) falsum est. Nam ἀνείδω pro ἀειμένους ponitur. Facere autem aliquid ἀνείδω siue ἀειμένους contrarium est ei quod dixit paulo ante μετ' εὐλαβείας. Quum igitur concessæ illis non essent ἀνείδω κοινωνίαι oportebat eos μετ' εὐλαβείας φοιτᾶν ὄφρα τὰς νυμφὰς. Neque vero quod sequitur ὄφρα τῆς ἀείδου καὶ τῆς νυμφῆς, lectioni isti refragatur.

P. 51. a. 2. Legitur etiam τὸ δὲ αὐτὸ τὸ καὶ κελῶς &c.

Ibid. b. 4. Reponi debet ὄφρα ex quibusdam ipsius Plutarchi & aliorum locis.

Ibid. c. 4. Præcedentes hæc editiones habent πλημμελῶς ὀπιμολόμενος, nullo sensu.

P. 52. e. 6. Legitur etiam κόπιοντες: quod malo, ut significetur Obtundente. Sic enim hoc ipso participio cum eodem datiuo vsus est hic scriptor in Phocione, καὶ κόπιοντες αὐτὸν νεανίσκων ἐρωτήμασι πῶς.

Ibid. e. 1. Aptius scribetur ἔχοι.

P. 53. e. 7. Pro παρ' ἑνῶν legitur etiam ὄφρα ἑνῶν.

P. 54. d. 9. Malim ἀφθονίαι, ut sit ἀφθονία ἐν πρὸ καλῶν λέω.

Ibid. e. 10. Pro ἀδολογίαν reponere ἀρχολίαν ex vet. codicum consensu.

P. 55. c. 3. Hoc Πεισιπραπίδας ex vet. cod. repositum fuit pro Πουσιπραπίδας.

P. 57. c. 2. In quodam exemplari post κίνδυνον scriptum est: ὁ μὲν οὐκ οὐκ οὐδὲν ὄφρα ἀδικίας ἔχων. οὐ γὰρ ἔσθρα &c. habentur autem hæc verba quæ sunt inter κίνδυνον & οὐ γὰρ, non multo ante.

Ibid. e. 8. Rectius scribetur ἄσμενεν.

P. 59. c. 5. Scriptum est etiam ἡσιπότης. Vicissim autem infra pro θῆσι legitur ὄφρα.

P. 60. a. 10. Legitur etiam συνδρακομήσαι τῶν πολιτείαι. Fortassis autem alter accusatiuus ex proxime præcedente versu irrepserit: qui tamen tolerari etiam potest.

Ibid. b. 5. Rectius scribetur ὀλυμπονικῶν.

Ibid. e. 5. Legitur in quibusdam, ὄφρα τὸν ἀέρα παρὰ τῆς.

P. 61. a. 7. Est & alia lectio, μισοσασίλειον. quod nomen formati adiectiuum habet, perinde ac si cum σχήμα iungeretur. sed altera lectio magis placet.

Ibid. a. 9. Datiuus ἑσπονίαις pro ἑσπονίαις ex vet. cod. repositus fuit.

Ibid. c. 7. Pro Ῥομπίλιον legitur & Ῥόμπιον.

Ibid. c. 10. Idem hic pro Ῥομπωνίον scriptum est Ῥομπίον.

P. 62. b. 2. Pro θῆσι legitur ὄφρα: sicut vicissim, supra, θησιπότης pro ὄφρα τῶν scriptum esse dixi.

Ibid. c. 5. Scribendum videtur ὄφρα ἔ.

Ibid. f. 5. Rectius scribetur ὄφρα ἡσυχία.

P. 63. a. 10. In quodam exempl. καὶ πρὸ Ῥομπίλων &c.

Ibid. d. 10. Est & alia lectio, αὐτῆς δὲ καὶ, pro οὗτοι καὶ.

Ibid. e. 10. Scriptum etiam est, πούτοις περιχρημάται σημεῖα πρὸ &c.

P. 64. a. 6. In aliis βασιλικῶν ὀπιμολόμενον.

Ibid. c. 1. Ex vet. additum fuit δορυφόρων: quod abesse tamen potest.

Ibid. c. 2. Legitur & δεισιπύην pro hoc δειλύσεν.

Ibidem c. 9. Scriptum etiam est οἱ πρὸς βασιλεῖς. Et statim post, καὶ τὸν ἑσπονίαις τῶν παρὰ τῶν ἑρῶν τῶν Διῶν, λέγεται καὶ μιλίον.

P. 65. a. 2. Legitur & ἑσπονίαις, quod magis conuenire videtur.

Ibid. b. 3. Pro νέαν non dubito quin ἐνεαὶ siue ἐνεαὶ reponi debeat: præsertim quum meminerim loci cuiusdam Xenophontis: in quo eundem errorem, primum ex coniectura, deinde & ex veterum codicum autoritate emendauit. Is extat, αἰαβ. lib. 4. pag. 196. meæ editionis, καταλάμβανον καὶ ἐνεαῖν ἐσπονίαις, ἐσπονίαις τῶν ἑρῶν καὶ ἐσπονίαις τῶν ἑρῶν, καὶ ἀσπονίαις τῶν ἑρῶν. Siquidem quemadmodum in illo Plutarchi loco, νέαν pro ἐνεαὶ legitur, ita in isto Xenophontis νεοῖς pro ἐνεοῖς habent, cum aliæ editiones quæ meam præcellerunt, tum vero Aldina & Florentina. Neque hunc tantum errorem animaduertit Romulus Amatus, (ideo, ut opinor, quod vox ἐνεοῖς tam rara sit ut non facile cuius in memoriam venire possit) quippe qui ita locum illum reddiderit, Illic etiam milites sub pelibus offenderunt fœno aut stipula coronatos: quibus Armenii pueri, barbaricis amicti stolis, ministrabant. illis Græci, tanquam adolescentibus, quid facto opus esset monstrabant. Quum debuisset videri, Tanquam surdis. Nec dubito quin ante monstratam lectionem illam germanam tantum torserit plerisque hic locus, quanta est inter hæc duo vocabula, adolescentibus & surdis, differentia. Quum tamen illam lectionem nactus esset vetus interpres Gallicus, (vel potius is qui illi in ista interpretatione præibat) ne ipse quidem fideliter locum istum reddidit. hæc enim sunt eius verba, Pource qu'ils estoient establis & estoient. Nam significationem quidem quæ hic datur nomini ἐνεοῖς testimonio Suidæ (quamuis alioqui vox ἐσπονίαις, qua inter alias vitur ad exponendum ἐνεοῖς, aliquid amplius quam illæ Gallicæ voces significet) confirmari posse, fateor: sed eam vlllo modo huic loco conuenire nego. Cur enim quis apud homines ἐσπονίαις non voce sed signis vitatur? Contra veto manuum gestu aut quibuslibet aliis signis quid facto esset opus, merito ostendebant, quoniam quum linguam Græcam illi nō callerent, perinde erat ac si Græci surdis loquuti fuissent. Non calluisse autem eos linguam Græcam, ideoque intelligere non potuisse siquid hi dixissent, liquet ex iis quæ mox sequuntur verbis, ἀνθρώπων δὲ τὸ πρὸς τὸν ἐρῶν ἐρῶν. Ideo autem paulo longior in dissertendo de hoc loco fui, quod Hermogenes quoque aliam nescio quam vocabulo ἐνεοῖς significationem dare videatur. quippe qui ἀφελίαις inesse stylo Xenophontis docens, ita scribat, τοιοῦτος ὁ ὁ Ξενοφῶν καὶ τοῖς ἰσραηλῶν οἶος καὶ τοῖς ἀλλοῖς. εἶον, ὅτι καλὸν ἐστὶν αὐτῶν, ὅταν λέγῃ, καὶ ὅτι τοῖς παισὶν ὡς ἐνεοῖς ἐσπονίαις, καὶ ὅτι πᾶσι, &c. Si enim ἐνεοῖς significare surdos voluisset, cur ἐσπονίαις ὡς ἐνεοῖς dixisset, perinde ac si à Xenoph. tale quid dictum esset, aut etiam tale quid dici posset? Sed quid quum ita scriberet, cogitavit Hermogenes, aliis cogitandum relinquo. Obiter autem & hoc addo, operæ pretium esse considerare in hac locorum Plutarchi & Xenophontis collatione, quomodo saepe apud auctores vocabulis quorum raris aut saltem non vulgaris est vsus, ideoque significatione paucis notam habent, vsuuenisse verisimile sit ut in alia, vicina quidem quod ad scripturam attinet, sed significationem longe remotam habentia, mutarentur. Sed hac de re plura in meo de mendorum origine libro. Ut autem ad Plutarchi locum redeam, quin & hic pro νέαν reponendum sit ἐνεαὶ siue ἐνεαὶ, minime dubito (vni supra dixi) sed an tacitam interpretari potuerit ἐνεαὶ, dubitare sine fateor. Alia denique est tacita quam muta: quod etiam significatur vocis la interdum, quin & de mutis pariter ac surdis dicta fuit.

Ibid. b. 9. Locum habere hic videtur accusatiuus Ῥωμαίων, potius quam datiuus Ῥωμαίων.

Pag. 66. a. 9. In aliis, τῶν ἐλλήνων, οὐ μόνον, &c.

Ibid. c. 7. Legitur etiam ἡλίου φῶς & φλόγα.

Ibid. d. 1. Hoc αὐτῶς repositum fuit pro αὐτῶν: & ita magnum mendum leui mutatione sublatum. In versu autem proxime sequenti pro ὄφρα legitur etiam ὄφρα: & aliquantopost λαβῆσαι.

Ibidem f. 3. Scriptum est & ὄφρα ἔσποναι, ut ante ὄφρα ἔσποναι

τιώ ἔωμιν. Pro quo perperam antea legebatur *περὶ ἴθου*.

P. 7 b. 2. In quodam codice *ἔξουσιμίνων*. Sed altera lectio magis mihi placet, exponenti tamen hunc locum secus quam interpretes. quorum vnus (de duobus postrioribus loquor) ita vertit, Quasi corpus abominetur maximis consecratum ceremoniis, fame conficere. Alter hoc modo, Tanquam nefas putent fore si corpus summis consecratum factimoniis, fame pereat. Lapis autem ante illos ita locum hunc reddiderat, Quasi caueat ipsa domus ne fame eius corpus intereat quæ maximis expiationibus dedicata sit. At ego hunc locum (cuius alioqui difficilem Latino sermone interpretationem esse fateor) ita potius reddendum existimo, Perinde ac si in semetipfos religionem non recipiant, utpote non conficientes fame corpus. vel, Perinde ac si religio sibi non iniiciatur, vel, Perinde ac si religione se non obstringant. His enim loquendi generibus hac in re Linius vitur, ni fallor. Quin etiam Exoluere religione, ab eodem plerunque dicitur: & vulgo *ἀφοσιώματα* reddi, Religione animum soluo. Verum si ita vertam, Perinde ac si religione se exoluerent, hoc dicitur tanquam de iis qui iam religione se obstringerint, seu obligauerint. ut apud eundem illum historicum legimus, Exoluamus religione populum, si qua obligauerint. Fateor alioqui Plurarchum nouam quandam huic verbo *ἀφοσιωμένων* constitutionem dare: adeo ut aliquando crediderim eum scripsisse. *πρὸς τὴν ἀφοσιωμένων τὰ μὴ ἀφοσιώσθαι* esset pro *ἀφοσιώσθαι τὰ μὴ ἀφοσιώσθαι*. Verum tunc *ἀφοσιωμένων* aliter interpretandam esset: neque illud verum competiretur, *μὴ ἀφοσιώσθαι τὰ μὴ ἀφοσιώσθαι*. Quod vero ad illam interpretationem expositionem attinet, magis etiam noue Plurarchus in illa significatione negatiuam particulam addidisset. quauis enim cum verbis quibusdam *πλεονάζον* hanc particulam sciamus, non tamen cum quolibet vitatum fuisse eius pleonasmum putandum est. Ceterum quin reponi debeat *καθιερωμένων*, minime dubium est. Alioqui scribendum potius esset, *ἢ τῆς μαγείας καθιερωμένων ἀγνείας*. Hoc autem nomen *ἀγνείας* (ut obiter & de hoc dicam) ex Casare & Lilio verti posset Religionibus, nisi hæc ipsa religionis appellatio præcedentis verbi interpretationi adhiberetur in alia quidem certe significatione.

- Ibid. c. 1. Legitur etiam *ἱερίων*.
- Ibid. d. 4. Mirum est pro *ἀβίπνας* non in vno exemplari sed in pluribus scriptum esse *ἀβιδαννας*: quum infiniti auctorum loci de illo vocabulo nos dabitare non sinant.
- Ibid. e. 10. Pro *ἀβιδαννας* legitur etiam *ἀβιδαννας* quæ lectio reponenda est: quoniam tum ex iis quæ sequuntur, tum vero ex aliorum scriptorum testimoniis confirmari potest.
- Ibid. f. 4. Legitur etiam *καθιερωμένων*.
- P. 68. f. 2. Scriptum est *καθιερωμένων* pro *ἀβιδαννας*.
- Ibid. f. 3. Post *καθιερωμένων* habetur *καθιερωμένων* in aliquot exempl. sed si non addatur, subaudiendum fuerit.
- P. 69. a. 10. Pro *ἀβιδαννας* legitur etiam *ἀβιδαννας*: nec dubium est quin hoc vocabulum pro illo reponi debeat.
- Ibid. c. 9. Legitur etiam *ἐκ καθιερωμένων* pro *ἐκ καθιερωμένων*.
- Ibid. c. 1. Ex vet. cod. additus fuit hic genitiuus *ἀβιδαννας*.
- Ibid. e. 3. Legitur *καθιερωμένων*: sed altera lectio multos testes habet.
- Ibid. e. 10. Deerat hic quoque genitiuus *ἀβιδαννας*: videlicet.
- P. 70. b. 5. Est & alia lectio, *καθιερωμένων*: sed *καθιερωμένων* magis huic loco quadrat.
- Ibid. c. 8. Inuenitur etiam scriptum *καθιερωμένων*.
- Ibid. e. 2. Post *καθιερωμένων* apte ponitur interrogationis nota, itidemque post *καθιερωμένων*.
- P. 71. c. 5. Non dubium est quin *καθιερωμένων* scribi debeat, quum ad ipsum Numam referatur.
- Ibid. e. 8. Pro *καθιερωμένων* scriptum inuenitur *καθιερωμένων*.
- P. 72. b. 4. Legitur etiam *καθιερωμένων*.
- Ibid. c. 10. Pro *καθιερωμένων* repositi *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*, ex vet. codicibus.
- Ibid. d. 3. Lubenter assentior iis qui *καθιερωμένων* hic pro *καθιερωμένων* reponendum esse censent.
- P. 73. c. 4. Malim *καθιερωμένων* absque *καθιερωμένων* pro quo *καθιερωμένων* perperam in præcedentibus editionibus scriptum est *καθιερωμένων*. Sunt hi versus Bacchylidis, teste Stobæo, in capite De pace.
- P. 74. c. 7. Antè *καθιερωμένων* particula quæpiam desiderari videri possit: aut certe pro *καθιερωμένων* legendum esse *καθιερωμένων*. verum & alios obseruauit apud hunc scriptorem locos, & quidem in hoc ipso opere, ubi eadem sermonis forma vitur.
- Ibid. c. 9. Pro *καθιερωμένων* repositi *καθιερωμένων* βιβλαιοι, quædã ex nostris exempl. sequutus. Neque vero quod præcedat hoc ipsum vocabulum *καθιερωμένων*, ideo fuisse & hic retinendam istam actionem putandum est: quoniam illic *καθιερωμένων* tribuit Græco-

rum legislatoribus: at hic de illis non loquitur. At de quod masculino genere illic effert istud nomen, hic fæminino: quæ mutatione illum in tam vicinis vsurum fuisse minime credibile est. Alioqui quod ad nominis huius attinet genus, ex meo Thesaurò Græcæ linguæ discas, Aristophanem, Apollodorum, Aristotelem, Pollucem, Harpocrationem, & alios quosdam masculino genere dicere *καθιερωμένων*, at Suidam & scholiastem Aristophanis *καθιερωμένων*. Verum viriusque istorum testimonium pro vnico habendum fuerit, quum vnum ex altero sumpsisse plurimis ex locis manifestum sit. Sed de his vocibus *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* dicam & infra, afferens quæ margini vnus exemplaris harum vitarum adscripta inueni.

- Ibid. c. 1. In quodam *καθιερωμένων* necnon *καθιερωμένων*.
- Ibid. f. 5. Lectio quæ in textu habetur alteram hanc præfero, *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*.
- P. 75. a. 8. Legitur etiam *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*.
- Ibid. b. 4. Pro simplici *καθιερωμένων* repositum fuit compositum *καθιερωμένων* ex vet. cod. Idem autem error & in aliis locis emendatus fuit.
- Ibid. c. 4. Malim scribere, *καθιερωμένων*, ut in quodam ex vet. legitur. hoc enim significantius dicitur, utpote vim addente orationi priore illo pronomine. Legitur autem *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*: sed quæ iniri huius lectionis ratio possit, non video. At *καθιερωμένων* illic & *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* scribendum fuisse, (ut in mea editione repositum fuit) manifestum est.
- Ibid. d. 1. Pro *καθιερωμένων* scripti *καθιερωμένων* ex vet. codicum consensu: illam tamen lectionem non omnino repudiandam censo.
- Ibid. d. 2. Particula *καθιερωμένων*, in quibusdam cod. præfixa sunt his verbis, *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*, quarum vocularum aliquod est pondus.
- Ibid. d. 3. Hic duorum alterum nobis eligendum est, ut vel *καθιερωμένων* post *καθιερωμένων* vel *καθιερωμένων* quod paulo ante habetur, non tollamus quidem sed pro superuacaneo habeamus, sequendo ea quæ in principio harum annotationum à me dicta de illo vocabulo fuerunt. Nemo enim non videat, orationis cursum liberum (ut ita loquar) non fore, nisi hæc verba, *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*, ferantur ad illa *καθιερωμένων*.
- Ibid. e. 10. Pro *καθιερωμένων* legitur etiam *καθιερωμένων*.
- Ibid. f. 4. Antea legebatur, *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*. Quod autem in quodam exempl. scriptum est *καθιερωμένων* sine præpositione *καθιερωμένων*, admitti non potest.
- P. 76. c. Legitur etiam *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*.
- Ibid. d. 1. Inter *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* interiecta sunt *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* hæc duo verba *καθιερωμένων*.
- Ibid. d. 7. Repositi *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*, quod omnes nostri codices in illa lectione consentirent: alioqui ne hanc quidem reiicio, præferim quum hoc ipsum vocabulum paulo post, in vltimo videlicet huius paginae versu, habeatur.
- Ibid. e. 7. Legitur etiam *καθιερωμένων*, verum si huic pronomini *καθιερωμένων* præpositio ista præfigeretur, itidem sequens pronomen *καθιερωμένων* illam sibi præfigi postularet. Neutri autem loco conuenire hanc existimo, sed pro *καθιερωμένων* reponendum arbitror *καθιερωμένων*, ut hæc pronomina *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* cum illo conuenire possint. Hoc etiam addo, lectorem interpunctionis nota post *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* iniuari potuisse.
- Ibid. f. 5. Antea legebatur *καθιερωμένων*, non *καθιερωμένων*, quod accipi potest pro *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*.
- Pag. 77. a. 2. Legitur etiam *καθιερωμένων*: item *καθιερωμένων*.
- Ibid. b. 6. Repositi *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*, ex vet. codicum autoritate. nec dubito quin lectio illa pro hac reponi debeat: ut *καθιερωμένων* dicatur pro *καθιερωμένων*, viendo nimirum ellipsi Atticæ quæ cum hæc præpositione vsitata Græcis est, & ad Latinos quoque transit. Interpretes tamen *καθιερωμένων* retinentes, vertunt, Deos consuluisse. Non dubium est equidem quin *καθιερωμένων* mutatum fuerit in *καθιερωμένων* ab aliquo cui Atticum illud genus loquendi *καθιερωμένων* ignotum esset.
- Ibid. d. 1. Reponendum censo *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*. Sic alibi obseruauit verbum illud substantiuum sequente hac particula *καθιερωμένων*. Paulo post *καθιερωμένων* visum est aptius quam *καθιερωμένων*, imo vero hoc *καθιερωμένων* nullo modo ferri posse existimauit: at *καθιερωμένων* ratio quidem, sed aliquando tamen, talem significationem habet.
- Ibid. e. 9. Pro *καθιερωμένων* legitur etiam *καθιερωμένων*, quæ lectio (meo quidem iudicio) in illius locum substituenda fuerit.
- P. 78. b. 10. In quibusdam cod. hæc cita leguntur, *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*. In qua lectione mihi placet potissimum datius *καθιερωμένων*.

exemplo (quod ex scriptore idoneo petitum sit) confirmari queat. Nam λέγειν ἀφιγμένους pro λέγειν ἀφικέσθαι quis dicit? Fateor enim participium pro infinitivo plerisque locis, & iis quidem diuersis, adhiberi: sed quorum nullus (quod quidem sciam) isti sit similis, alia enim est natura (ut ita dicam) eorum verborum quibus participium pro infinitivo iungit, quam huius λέγειν. Ad priorem autem usum quod attinet, scio quidem vltatissimum esse Atticis accusatiuum pro genitiuo absoluto, sed præterquam quod hic scriptor non frequenter atticissimum illum vsu par, cum alio potius participio (id est aliam significationem habente) quam cum isto, vsurus eo fuisse videtur. Adde quod Attici à genitiuo absoluto potius ad accusatiuum transire solent quam ab accusatiuo ad genitiuum: quod tamen hic à Plutarcho fieri dicendum fuerit, si priorem illum participii usum hic admittamus. Lectoris tamen arbitrio hæc relinquens, hoc tantum adicio, si πρόβου ἀφιγμένους accipiatur pro πρόβου ἀφικέσθαι, tunc post λέγειν ὁ interponendum fore. quoniam hoc verbum ad infinitiuum ἔπι feretur.

169. a. 7.] Legitur etiam ἐπὶ ἐνδύξιν ἀειφρονῶσι.
 P. 170. e. 9.] In quibusdam non simpliciter πόλιν, sed ἄλλω πόλιν scriptum est.

P. 171. f. 4.] Pulchra hic emendatio ex vet. cod. adhibita fuit voci πονηρός: reponendo videlicet δαπανηρός. quæ emendationem & quæ sequuntur confirmant, γυμνασίου καὶ πολυπλοῦσιν ἰσχυρῶν. Interpretes tamen nec antiqui exemplaris nec coniectura auxilio adiuti, mendosam illam lectionem πονηρός, sequuti sunt. Vnus enim ita vertit, S. quidē maximus iustæ stirpis Xanthippus filius, cum sua sponte erat prauus, tum vxorem iuuenem sumptuosamque duxerat. Hunc patris offendit frugalitas in suppeditanda minuta im pecunia restrictioris, misit itaque ad amicum quendam, à quo patris nomine nummos accepit mutuo. Alter sic, Legitimum enim ipsius filiorum natu maximus Xanthippus, ingenio prauo, maritus præterea iuuenis ac prodiga vxoris, patris patrimoniam ægæ ferens, tenuiter ei sumptus & non confertim suppeditantis, misit qui ab amico quodam pecuniam quasi iussu Periclis peteret. At multo magis conueniet hæc emendatam lectionem sequens interpretatio, Xanthippus tum natura sumptuosus, tum mulieris & iuuenis & profusa maritus, misit qui pecuniam, &c. Nam quod pecuniam ab amico patris expriscatur, & quidem tanquam nomine patris eam accipiens, hoc certe hominis δαπανηρῶ potius quam πονηρῶ est factum. quoniam quum homini δαπανηρῶ nulla pecuniarum satis esse possint, non mirum est si nouas subinde artes earum contrahendarum excogitet. Sed quæ postea fecisse traditur, homini πονηρῶ conueniunt, dicit quispiam. Quid tum? non loquitur Plat. de eo quod postea contigit, sed de eo quod fecit ut hunc iuuenem ἀκείβηται patris offenderet. si enim δαπανηρῶ non fuisset, illam patris ἀκείβηται patienter fortasse iulisset. Libuit autem in huius lectionis explicatione immorari, tum ut ostenderem quæ multa sint quæ scriptoribus affingimus corrupta exemplaria sequentes, (quem admodum qui Demostheni paruum caput esse dicebat, quod in exemplar incidisset habens μικρὸν κεφαλή pro μικρὰ κεφαλή) tum vero ut ostenderem me non nisi firma ratione nitentem hanc lectionem (sicut nec aliam ullam, quoad fieri potuit) in locum alius reposuisse.

Obiter autē lectorē monebo & de alio quodam huius loci verbo, non quod emendatum id quoq; in ista edit. fuerit, sed quod ex iis sit quæ Plat. sibi peculiaritè, aut certe cū paucis eorum qui extant autorum cōmunia, habere videri potest. Vocabulum illud est ἀκείβηται, de parco homine dictum, cuius vocis hæc in re significationem haud scio an assequi Latina lingua possit. Interpretum vnus frugalitatē, alter patrimoniam reddidit: hic quidem rectius quam ille, sed nec ipse tamen vocis Græcæ vim assequens. Ego vero de ista signif. aliud dicere nō possum quam quod in Thesaurō meo Græcæ linguæ scriptis, nimirū vtrinq; linguæ eodē metaphoricē genere in exprimendo homine tenaci vti, quoniam Latini eū qui tenax est & patcus, attentū vel attentiorē ad rem esse dicunt. Qui autē ad aliquid attentus est, is certe est ἀκείβηται, i. faciens ἀκείβηται, (hoc est exacta diligentia) illud ad quod est attentus. Quoniam autem qui ad rem est attentus, ἀκείβηται (id est exacte) accepti & expensæ rationes sibi reddi postulat, apte profecto ἀκείβηται de tenacitate dicitur. Et quoniam in mentionē incidi vocabulorū Plutarcho peculiaritè (aut cum paucis communium, vti dixi) addam & aliud quod quū vulgo hanc ipsam peculiaris significationem habeat, ab eo ita vsurpatur ut vix absq; periphrafi interpretatio illi adhiberi possit. Vocabulum de quo loquor, est ἴδιος, in eo quidem certe vsu quæ habet supra in Themisto-

cle, de illo enim ita scribit, ἴδιος δὲ ἔστι ἐν πᾶσι βουλούμενος ἔστι, χροῖον μὲν πτερόσκιον, ἐκείλευε κερύθρον ὄψιν καὶ γαίωνα χροῖον ἔχει. Quod enim vocabulū in Latina lingua reperies (etiam si omnes eius scriptores diligentissime excussis) quo possit vno vnum hoc Græcum exprimi? Merito igitur ad periphrafin confugerunt interpretes: quorum vnus hæc verba, ἴδιος δὲ ἔστι ἐν πᾶσι βουλούμενος ἔστι, ita vertit, Quum omni in te facere aliquid vellet singulare: alter autem ita, Omnino autem omnibus in rebus aliquid peculiare affectabar. Ego meam interpretationē his non addam, monuisse contentus hoc etiam vocabulum ἴδιος, in eo quem hic habet vsu, esse in Plutarcho ἴδιον.

P. 172. a. 7.] Longo aliter scriptus est hic locus in quibusdam exemplaribus: hoc videlicet modo, πινυθίου γὰρ Ἰνους ἀκονίω παρὰ τῶν Εὐπιπίμων τὸν Φαρσάλιον ἀκονίωσις, & ἡσάκτιναι πινυθίου, ubi quod ad proprium nomen attinet, scripturam alteram magis probō, ut Εὐπιπίμων quadrifyllabe scribatur de cæteris autem, nisi ex alio scriptore eandem historiam referente, iudicium ferri non potest: quum ex sequentibus vtrumne ipse Epitimus an eius equus occisus fuerit, colligi non possit.

Ibid. a. 9.] Legitur etiam ἡ τὸν βαλόντα μάλλον, quod μάλλον tamen non ad βαλόντα sed ad ἡ pertinet. dictum enim fuerit (si hanc lectionem sequamur) pro ἡ μάλλον ἢ βαλόντα.

Ibid. c. 1.] Post γησίων in quibusdam additum est ὕψος: sed hoc substantiuum subaudiri potest.

Ibid. d. 4.] Pro εἰσρήματα, legitur etiam ἡρήματα.

Pag. 173. d. 5.] ἴσικονται pro πημάσι scriptum est etiam μιδύμασι.

p. 174. d. 3.] Pro εὐπεραγίας repositi valde diuersæ significationis vocabulum, ἀπεραγίας: sed & tertiam lectionem, ἀργίαν videlicet, reperiri sciedum est. Ad illam quidem quod attinet quæ in Aldina & Florentina editionibus extat, nimirum εὐπεραγίας, ferri nullo modo potest. Accerte merito Guil. Xylander dixit se non videre quid hic loci haberet accusatiuus ille εὐπεραγίας: & tres afferens quorum vnus pro isto reponendus sibi videretur, in tertio tandem scopum attigit, nam se ἀπεραγίας, aut δυσπεραγίας, aut ἀπεραγίας malle dixit. Neque vero minus conuenire Scopum attigisse dico in tertio, quoniam illud ipsum est quod in quibusdam vetustis codicibus extat. Alioqui certè ἀπεραγίας eadem ratione quæ ἀπεραγίας admittere possemus. At vero ex accusatiuo δυσπεραγίας nisi id quem sensum elici posse existimari. Iam vero quod attinet ad alteram vet. cod. lectionem ἀργίαν, eam accedere quidem ad nostram, minus tamen aptam esse, dico.

p. 175. 6.] Pro Καλλιμαχοῦ repositi Κάμμιλος.

Ibid. d. 9.] Aliam ex vet. cod. lectionem non habeo quam ἀποθεριστάς, sed ex mea coniectura aliam affero, ἀποθεριστάς, de quo vocabulo differui in Thesaurō.

p. 176. e.] Repono αὐτῆς pro αὐτῆς.

p. 177. a. 2.] Legitur etiam ita, τῆ δὲ ἡ γυμνασίου ἔχουσα τὴ συμφορῶν.

Ibid. e. 5.] In superioribus editionibus habetur, ἀφύκτως ἡ γυμνασίου ἀπολεία.

p. 179. c. 8.] Repono κινδυνεύουσις pro κινδυνεύουσις.

p. 181. b. 5.] Legitur etiam οἱ δὲ κλέιστοι.

Ibid. c. 2.] Pro partic. ἀσπερομένων, in superioribus editionibus est ἀσπερομένων: in quodam autem vetusto codice est ἀσπερομένων.

Ibid. c. 5.] Pro πῶτις legitur etiam πῶτων: & in proxime sequente verū χαλάρης pro ζάλης.

Ibid. e. 1.] Magno hic errore antea αὐτῆς pro αἰετῆς sive αἰετῆς legebatur.

Ibid. e. 10.] Pro τῆς πολέμοις quidam codices habent ἄνιθου.

P. 182. b. 5.] Pro ἡλικίω repono ἡλικίη, alioqui verbum ἐχρήσαστο accusatiuo iungi dicendum esset. Neque enim hæc orationis forma, κατῆραφῆ δὴ ἀμιν πηλαύτω ἡλικίω πρὸς οὐδὲνα ἐχρήσαστο, similis est illi, χροῖμαί οἱ ἐχρὸ βιβλοῖς, & similibus.

Ibid. b. 9.] Post Ρωμαίων legitur in quibusdam ἐμβολόντες. Quod si quæ offendant ἐμβολόντες masculinū cū fœminino μωελάδες iunctum, & in ἐμβολόντες tantum putet, meminerit μωελάδες nomen esse collectiuum, & in huiusmodi locis non πρὸς τὴν φωνὴν seu τὴν λέξιν, sed πρὸς τὴν σημασίαν respici. Sic apud Thucydidem legimus, lib. 4. pag. 144. meæ editionis, in fine, αἱ δὲ ἑβὲ Μεγαρέων σάσις φοβούμεναι, οἱ μὲν μὴ τοῖς φεζύουσι σφίσι ἐσαγαγόν, &c. nam & hic non αἱ sed οἱ cum σάσις iungitur. Sed possit etiam participio ἐμβολόντες & quouis alio carere ille Plutarchi locus, ut videlicet μέγα δῖος per appositionem dictum intelligatur, aut etiam οὐσα subudiat.

Pag. 186. d. 7.] Pro οἰόμενης legitur etiam οἰόμενος: quod reponendum censo.

P. 187. a. 9.) Stare non posse hanc lectionem ... manifestum est. Si ... reponatur, erit pro ... ita vertit, Iuuenis qui antecum Brutio rem adhibita forore composuerat, Alter, Iuuenis quem fororis interuentu rem cum Brutiorum praefecto composuisse diximus.

p. 189. d. 5.) Debuit audacter ... in contextu reponere.

p. 190. b. 3.) Non dubito quin Plutarchus sicut ... ita etiam ... scripserit.

Ibid. f. 5.) In quibusdam cod. scriptum est ...

p. 191. d. 1.) Verba haec ... ex vet. cod. accesserunt.

Ibid. f. 3.) Vide an malis ... ut veteres quidam libri habent.

p. 192. b. 4.) Apud Aristoph. in Vespis (vbi extat hic locus) legitur ... non ... itidemq; apud Hermogenem nominatiuus ille, non hic accusatiuus habetur. Quod ad sensum tamen attinet, vtrouis modo scribamus, perinde est.

p. 195. c. 7.) Legitur etiam ...

p. 198. b. 2.) Post ... adiectum est ...

p. 199. b. 2.) Legitur etiam ...

p. 203. c. d.) Scribendum cenfeo ...

p. 205. b. 4.) Vide num scribendum sit vt a voce ... Mihi quidem certe magis placet: vt ... eodem modo dicatur quo ... Vfus est autem hoc composito Dinarchus teste Polluce: ex recentioribus autem Appianus, de quodam Menodoro qui rursus ad Pompeium ab Octauiio transferat.

p. 206. b. 1.) Non dubito quin ... legi debeat.

p. 207. b. 1.) Rectius scriberetur ...

Ibid. c. 9.) Vox ... qua hic sicut & apud Xenophontem habetur, in vocem mutanda est qua prima fronte nemini non videatur esse deprauata. Ea est ... cuius certe magna sunt in Aldina edit. vestigia, habet enim ... at vero Florentina, ... Vtram istarum editionum minus veram lectionem corrumpere dicas? Imo eam velut inter se partiti videntur, quia ... legendum sit, vt dixi: si modo puru & putu Laconis huius sermonem audire volumus. Vt autem tam audacter hac de re loquar, facit quod apud Eustathium me legere memini. Sciendum est (inquit) esse & verbum ... cuius imperatiuus sit ... apud Sophoclem, ex ... factus per synaeresin. Hinc autem & Doricum verbum ... vt ostendit dictum illud, ... Minus ... id est, ... Quinetiam alio in loco verbum istud ... pro Laconico agnoscit. Adeo vt iam de hac scriptura dubitare non possimus quin simul de huius tanti viri fide dubitemus. At vero illud ... quod & apud Xenoph. legi dixi, (Hellen. lib. 1. non procul ab initio) ex alicuius emendatione profectum esse credibile est cuius aures illo ... offenderentur. Vt porro obiter & reliqua verba huius epistolii, vere Laconici, (id est, verum vtroque modo Laconismum habeatis) examinentur, malim etiam ... vt & apud Xenoph. legitur. An autem ... in ... mutandum sit, quod ambae illae editiones habent, Aldina & Florentina, pronuntiare in praesentia non possum: sed interpunctionem quam eadem habent post ... merito in hac nostra fuisse sublatam dico: vt ... siue ... cum sequentibus iungatur, sicut apud Xenophontem. Verum libet & de interpretatione illorum verborum ... aliquid dicere. Mihi enim ... vel potius ... hoc loquendi genus videtur, ... Hoc vnus interpretum ita vertit, Effluxerunt praeclearae res: alter breuius, Actum est. At ego valde quidem verbum hoc Actum est, probo: sed aliquid addendum fuisse dico. Videat igitur lector an non potius hoc (aut certe simili) modo interpretari hunc locum oporteat, Actum est de rebus prosperis, vel de prospera fortuna. Aut ita, Pessum eunt res nostrae. Sub hoc enim loquendi genere Pessum eunt, mutatio status rerum ... comprehendendi fortasse possit.

209. f. 4.) Ex vet. codic. repositum fuit ... pro ...

p. 210. c. 10.) Scribendum arbitror ...

p. 211. a. 2.) In aliis editionibus deest ...

213. f. 1.) Habent cum abae editiones quae hanc praecesserunt, tum vero Aldina & Florentina, ... vel ... Nam & in ipsius vita legitur hoc nomen in vetust. codicib. absque ... atque adeo error hic scripturam illam ostendere videtur: quum facilius fuerit lapsus ex ... quam ex ... Neque tamen illam sine v

scripturam huic praefero. sed hoc tantum addo, quod huic Plutarchi loco contigitidem alii eiusdem contigit. Siquidem in opusculo quod ... scripsit, legitur itidem ... pro ... vel ... & quidem in Aldina etiam editione. Ita enim ibi legitur, pag. 518. ... vbi etiam ... perperam scribi vides.

p. 217. c. 10.) Satis fortasse esset particulam ... hinc abesse.

p. 220. a. 1.) Confecta orationis ... postulat ... ut cohaerent haec cum praecedentibus, ... Illam tamen scripturam Plutarchi esse puto.

Ibid. c. 5.) Hic ... pro ... perperam scriptum esse puto, sicut alibi ...

p. 221. d.) Deest infinitiuis ... in aliis editionibus.

Ibid. f. 5.) Verba haec ... desunt itidem in illis.

p. 223. f. 4.) Antea legebatur ... pro ... quem erorem librarii apud Galenum itidem commisisse comperimus.

p. 224. a. 4.) In aliis edit. ista prioribus legitur ... sine genitiuo ... sed recte additum hunc fuisse ex vet. codicibus, ostendunt cum alii huius ipsius operis loci, tum vero hic in Poplicola, ...

Ibid. c. 4.) Pro ... legitur etiam ...

Ibid. d. 10.) Legi cum vet. cod. ...

p. 227. c. 5.) Deesse ... post ... an potius locum hunc ex iis esse quorum antea mentionem feci (in quibus videlicet oratio absque particula inchoatur) dicemus?

P. 228. a. 9.) Nemo dubitauerit (vt opinor) quin datiuus ... in locum genitiui ... substituendus sit. Vt autem obiter & de loci huius interpretatione lectorem moneam, vnus interpretum vocem ... male, alter bene reddidit. Vnus enim ita hunc locum vertit, Quippe per hostium castra ducti conuenerunt sedentem in caetu & cum fastu intolerabili. Alter autem hoc modo, Ducti enim per castra hostium, inuenerunt eum animo conturbato & horrenda cum seueritate inter primores Volsorum sedentem. Hunc certe verba illa ... recte interpretatum esse dico. ... enim hic non de caetu sed de animo quem cura & solitudines conturbant, minimeque tranquillum esse sinunt, vsurpatur. Conuenit autem huius vocabuli interpretationi participium Conturbatus, quum Cicero duo haec Tristis & Conturbatus, alicubi copulet. Quod si caetum vel turbam significare hac voce Plutarchus voluisset, non dixisset, ... sed ... Verum quod ad alteram illam nominis ... significationem attinet, hac quidem rariorem esse fateor, non adeo tamen vt Dionysius Halicarnassensis inter Thucydidis idiomata hunc quoque vocabuli istius usum numerare debuerit. Recensens enim masculinorum & femininorum nominum neutrorumque ... vt eius verbis ... itidemque ... Atqui apud Euripidem quoque & Sophoclem ... pro ... nec non apud Isocratem & Demosthenem habemus. Hic enim in sua ... oratione dixit, ... pro ... ne ipse quidem Dionysius inficiari aulit. Sed eum alibi quoque falso quaedam in Thucydide, (vnus certe scriptis perlibenter obtrecebatur) tanquam nimio ... studio ab eo in sermonem Graecam inuecta, reprobenda animaduerti. Iam vero quod ad significationem attinet, quamuis Plutarchus dixerit & ipse ... paulo tamen aliam illi voci significationem tribuit quam Demosthenes (vt de ceteris taceam) in illo quem modo protuli ex eius ... oratione loco. Neque enim dubium est quin molestiam & taedium eo nomine declarare voluerit. Eodemque apud Thucydidem modo ... accipi videtur pro molestum esse, seu taedium. verum sicut in illo Plutarchi loco vnus ex interpretibus posterioribus (de his enim loquor, quod priores mihi me digni censendi sunt qui eodem loco habeantur) male interpretatum esse vocem ... docui, sic apud ipsam Thucydidem in eius interpretatione errasse Vallam sciendum est. Quum enim ita loquatur Thucydides vel Atheniensium legatus apud Thucydidem, ... Valla haec ita interpretatur, At gesta bello Medico, & quaecunque ipsi nouistis, e si propter vulgus magis sunt assidue praedicanda, tamen commemorari necesse est. Vbi etiam pro genitiuo

ὄχλον cum accusatiuum ὄχλον legere videmus. Atqui δι' ὄχλου recte legitur, nec aliud est δι' ὄχλου ἔσται quam ὄχλησά ἔσται adeoque sensus illorum verborum est hic, (vt etiam admonui in iis quæ margini illius editionis circa hunc locum adscripsi) Et si molesta vobis & odiosa erunt, quod ea subinde allegemus, vel proferamus. Quidam tamen (vt ibidem docui) aliter verba illa interpretanda putauerunt, nimirum ita, Tamen si vobis obfutura sunt. Sed ego tertiæ huius significationis (de iis loquor quas habet quum pro ὄχλησις ponitur) exemplum desidero: nec alia de causa excogitatam esse puto quam quod alioqui datius ille περιβαλλομένοις negotium faceret. quum dicendum potius fuisset (accipiendo δι' ὄχλου ἔσται pro ὄχλησά ἔσται, Molesta erunt, Tædio erunt, Molestiam & tædium afferent) ἡμῶν αἰεὶ περιβαλλομένων, vel ὅτι τὸ αἰεὶ περιβαλλομένοις. verum Thucydidem loqui cogitandum est, apud quem alios casuum pro casibus vsus non minus κεινὸς ὡς περὶ ἔσται habemus. Sed vereor ne hunc de vocabulo ὄχλο. sermonem longius quam statuissem producat, interim ὄχλησά: lectori fiam.

Ibid. c. 6.) Hic πάντα esse plur. neutrius generis, ex Thucydide apparet: vnde Plutarchus hoc loquendi genus (sicut & alia pleraque) mutuatus est.

Ibid. f. 2.) Fortasse γινώσκων cum his verbis ἐκ οὐρανὸν ἀδειάσει iungi debet.

p. 231. d. 5.) Legendum potius existimo μόνῃς.

p. 232. a. 4.) Rectius fortasse scribetur ἀπίστῃ in dandi casu.

p. 233. f. 5.) Pro οὐδὲν scribendum puto οὐδένα. Sic supra pro μηδὲν legendum videri μηδένα admonui.

p. 234. b. 4.) Deprauatus est hic locus in editionibus quæ hanc præcesserunt. Aldina enim habet, οὐτὶ γὰρ χεῖρ: Florentina autem (vt cæteras omittam) οὐτὶ γὰρ χεῖρ. Atqui nemo mihi negare possit quin vera lectio sit οὐτὶ γὰρ χεῖρ: ab ea nimirum verbi πέφυκα significatione metaphorica qua dicitur aliquis esse ἀπύκτος, qui rigidus est seu rigide in sua sententia persistat: cuius animus videlicet nullis precibus emolliari & flexi potest, atque à proposito dimoueri. adeo vt πέφυκα in huiusmodi locis id sit quod ipse pag. 434. vocat κατὰ κλῆρον & σιωπῆσιν πῶς ἴσθοναι. vbi perperam κατέκλεισε pro κατέκλεισε superiores editiones habent. Nemini autem mirum esse debet si talia menda à conferentibus inter se exemplaria plerumque non animaduertuntur, quum nostra pronuntiatio vnam scripturam ab altera non discernat. Cæterum videndum est an pro αἰσίου (quod tamen ferri potest) scribendum sit αἰσίου.

Ibid. c. 6.] Verba hæc, πῶς ἴσθοναι vtrique interpretationis nota inclusi, ne πῶς ἴσθοναι cum πῶς ἴσθοναι iungeretur. Quod autem attinet ad verbum ἐθροάπει, significatio eius minime intellecta fuit, quam ad Tissaphernem relatum fuerit: perinde quasi dicatur Alcibiades illum θροάπειν: Plutarcho contra significare volente ἐθροάπειν μὴ θροάπειν, id est, τὸ μὴ θροάπειν. Quem verbi θροάπειν vsus multo minus frequentem altero esse fateor, sed cuius tamen apud hunc ipsum scriptorem exempla non desunt. Ac necui nouus hic verbi illius vsus videatur, apud Thucydidem extare sciendum est. Legitur enim lib. 6. pag. 217. mea editionis, θροάπειντες τὸ, πὲρ ὅσους ποῖς οὐ τῆ Σικελίᾳ θροάπειντες πὲρ ὅσους ποῖς καὶ πολέμῳ: μὴ θροάπειν. Est autem θροάπειν πῶς ἴσθοναι, Operam do ne hoc fiat. Proprie tamen non sonat simpliciter Operam do, sed Aliquem obseruando seu demerendo operam do vt &c. quæ expositio loco Plutarchi valde conuenit. Neque vero præcedente duntaxat negatiua particula in finitiuo iungitur, sed absque illa etiam. Interdum infinitiu quoque locum obtinet subiunctiuus præfixo aduerbio ὅπως. vt lib. 1. pag. 7. καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι οὐχ ἴσθοντες ἔχοντες φόρον πρὸς ἑμμάχοις ἡρώων, κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσι αὐτοῖς μόνον ὀλιγαρχίαν ἔχοντες. vbi scholiastes hunc verbi θροάπειν vsus non intelligens, perperam cum accusatiuo ἑμμάχους iungit, repetito ex proxime præcedente versu: sicut ibi perperam eundem accusatiuum cum ἡρώων iungit, antiptosis esse tradens.

p. 237. d. 7.] De vsu quem hic particula ἐπεὶ habet, lege quæ initio harum annotationum scripsi.

p. 238. c. 6.] Quidam vet. cod. non habent καὶ ἴσθον: quos lubenter sequor. Contra vero paulo post addunt ὡς ἴσθον post οὐ μόνον.

Ibid. e. 6.] In præcedentibus editionibus legitur αἰεὶ περικρινάτο, quod vel pro αἰεὶ περικρινάτο (vt hic habet) vel pro αἰεὶ περικρινάτο scriptum dici potest.

p. 240. b. 6.] Rectius scribetur ἐμμενῶν.
p. 244. a. 5.] Malim αἰετὴν ἴσθον.
p. 248. a. 4. Em.] Legitur etiam θροάπειν, quod malo.
p. 252. a. 3.] In præced. editionibus legitur σιωπῆσιν: quod stare non potest, sed mutandum fortasse fuerit in σιωπῆσιν potius quam in σιωπῆσιν.

p. 253. c. 6.] Scribendum potius ὅφ' ἑαυτῶν.

p. 255. c. 5.] Rectius sequentibus videtur iungi ἡδὲ.

p. 256. f. 4.] Pro κινήσων repono κίνημα ἢ, item ἡμῶν, pro γινώσκων. & ὡς ἰσθοναί præcedentibus potius iungo.

p. 263. c. 7.] Accusatiuus hic ἑμμάχος repositus fuit pro accusatiuo ἑμμάχους. Sic autem sæpe apud historicos legimus κατακτείνουσαι ἑμμάχους.

p. 269. d.] Scribendum potius αὐτῶν.

p. 275. e. 10.] Ita vet. cod. non ἐμμενῶν, vt in vulg. edit. pag. 277. e. 9.] Merito suspectus hic locus fuerit, tanquam non ita scriptus à Plutarcho: quum pro ἱταμῶν videatur potius scripturus fuisse nomen proprium eius de quo verba facit. Neque enim Græcis mos est ita scribere, ὅ γ' οὐὲ (vel ὅ γ' οὐὲ) παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν θροάπειν, φαῖλος δὲ &c. vel ὅ γ' οὐὲ παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν, πολέμους &c. sed potius nomen proprium ponitur, deinde epithetum additur, hoc modo, ὅ γ' οὐὲ παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν Ἰταμῶν, θροάπειν μὲν, φαῖλος δὲ &c. Hoc autem facit vt pro ἱταμῶν scribendum videri queat ἱταμῶν, retracto in primam syllabam accentu, vt videlicet sit nomen proprium: aut certe dicendum ante ἱταμῶν deesse nomen eius de quo ista narrantur, & post ἱταμῶν desiderari particulam μὲν.

p. 279. c. 9.] Post τῆ Δία aut post πύθων addendum censeo ἔφην, nisi quis sub participio θροάπειν subaudiri posse existimet. Sed huius subauditionis exemplum desiderauerim.

p. 281. a. 1.) Pro ἔφην scribendum fuerit ἔφην, aut expungenda particula ὡς. talem enim eius pleonasmum ex linguæ Græcæ consuetudine nequaquam esse puto.

Ibid. f. 3.) Refertur & alibi à Plutarcho hæc historia, nimirum in libello De Socratis dæmonio, vbi dicit, ἐπιφανέστατος κακῶς ὁδοῦ, κακῶς δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν.

p. 282. e. 3.] Deesse copulam καὶ manifestum est: sed hanc potius ante hæc verba ὅ τῆ πόλει quam post, esse ponendam censeo.

p. 283. e. 10. Rectius fortasse scribetur αὐτῶν.

p. 286. e. 3.) Repone κατ' αὐτοῖς.

Ibid. c. 9.] In superioribus editionibus perperam scriptum est θροάπειν. Post θροάπειν autem nihil deesse puto, sed subaudiendum relinqui accusatiuum ὅδον, ideoque mendo hunc locum carere arbitror.

p. 289. c. 8.] Vereor ne genitiuus hic φωνῆς erroris occasionem præbuerit, id est faciendi συμφωνήσας ex συμφωνήσας. quod vocabulum significationem & huic loco aptam & huic scriptori vsitam habet.

p. 293. b. 1.) Addo καὶ ante τὸ μὲν πρῶτον.

Ibid. c. 10. Antea legebatur, τοσαύτη δὲ πρὸς τοῖς ἑσπέροις ὄρμη μὴ πρὸς ἀπὸστασιν ἔχει καὶ χαρὰν τῶ μέλλοντος.

p. 299. e. 3.) Scribendum Πικνηίδος, sequendo Latinam scripturam.

p. 300. a. 2.) Rectius ἢ παπέων, vt paulo post.

Ibi. b. 1.) Post μαμιάσων participium ἔχων vel aliud quodpiam desiderari puto.

Ibid. b. 8.] Pro ἐλλείματος scribitur etiam ἐλλήματος.

Ibid. c. 6.] Μινουκίου scribe, vt alibi.

301. a. 1.) Pro ὀλίγων non dubito quin reponi debeat ὀλίγων.

Ibid. c. 2.) Non videtur πᾶσι locum habere hic posse, ideoque in πᾶσι esse mutandum.

Ibid. f. 5.] Non εὐκείνου, sed εὐκταίου præcedentes editiones habent, Aldina saltem & Florentina. sed illa lectio ex vet. cod. pro hac reposita fuit. Vnus interpretum vertit, Quercus votiuæ, alter, Quercus eximia. Ego autem in εὐκταίου nos ad veram quidem lectionem propius accedere, sed nondum veram lectionem habere puto. eam enim esse εὐκταίου, arbitror, & εὐκταίου δρῶν esse quod Virgilius sifile robur appellauit, sicut Homerus εὐκταίου κέδρον dixit.

p. 302. a. 9.] Manifestus est in voce ἀγῶνος error pro αἰώνος: licet Aldina quoque & Florentina editiones hanc, non illam, scripturam habeant.

Ibid. b. 4.] In quibusdam exemp. legitur ὀπίμους pro ὀπίμους.

enim in istis totus hic locus scriptus est, καλεῖται δὲ ὁ μὲν δεῦρος ὀπιμῖος πὶ καὶ φερέτειος ζυῖος. Quam lectionem ambabus manibus amplector: quoniam vt cognominis Pheretrius hic ratio redditur, sic statim post cognominis Opimius. Sed pro ὀπιμῖα reponendum ibi fuerit ὀπίμια: quum opima spolia, non opimia, dici à Latinis notissimum sit. Quineriam apud Dionem ὀπιμῖα, non ὀπίμια, scriptum est lib. 4. pag. 159. editionis patris mei. Erat autem & pro φερέει (id est Ferire) perperam scriptum φέρειν in præced. editionibus: sed tum ex veterum codicum autoritate, tum ex collatione cum alio ipsius loco repositum illud fuit. Locus ille est in Romulo, πὶ δὲ πρὸς ἡζαί, φερέει Ρωμαῖοι καλοδοῖ. Possent tamen talia ac deberent etiam fortasse vel ex sola Latina lingua peritia emendari.

Ibid. f. 3. Interpunge non post Μαρκέλλον, sed post κατῆφουρον: quod verbum ex vet. cod. adiectum fuit.

P. 305. e. 4. Pro ἀλογον scriptum est etiam αἰάλωτον.

Ibid. f. 1. Rectius fortasse scribetur καὶ βασιλεύου.

P. 306. e. 1. Scribendum potius αὐτοῖς.

P. 307. d. 1. Non dubito quin omissa sit præpositio εἰς ante ὀκίνα.

Ibid. f. 5. Vel ἦρει vel potius ἔλιν legendum videtur.

P. 308. d. 3. Malim ἀκων καὶ βία εἰς.

P. 309. e. 10. Reponi debuit ἰκαπὶ pro ἰκέτης.

Ibid. f. 4. Recte hic Εγγύεις pro Εγγύεις repositum fuit: vt pag. proxime præcedente legitur Εγγύον. accedit enim Stephanus i testimonium.

P. 310. b. 8. Vt χέειν pro χέεισιν scriptum fuit, ita fortasse ἠδοναῖς pro ἠδοναῖς scribi debuit: sed lectio illa χέειν ex vet. cod. annotata erat, non item hæc ἠδοναῖς. Participium autem κοσμήσας ex iisdem additum fuit.

Ibid. f. 4. Copulam καὶ omiffam esse puto inter βία & πόλεμοι, sic in aliis plerisque locis eam desiderari videmus: ex quibus vnus huic similis est, pag. 562. ἀκων βία εἰσάει, pro ἀκων καὶ βία εἰσάει.

Ibid. f. 5. In Ald. & Flor. ἀνομάζειται: quod inter ὀνομάζειται & ἀνομάζειται ambiguum est.

P. 312. d. 7. Scribendum potius πλοῦτον ἔχων, vt sit pro eo quod composita voce dicitur πλοῦτον ἔχει: respondetque ei quod dicimus Auoir l'auantage. Paulo post autem quidam cod. habent, πὸν ἰπρον ἔχρον ἰπρον ἕπαπν.

P. 313. d. 8. Legitur etiam ἠπυμέναι pro ἠπυμαμέναι.

P. 315. c. 10. Non ἀρχῆς sed μάχης in quibusdam vet. cod. legitur: quam lectionem alteri antepono.

Ibid. d. 5. Scribo παρῆξειδῆεν.

P. 316. c. 1. Οὗτος] Pro ἀσπρῆ legitur etiam ἀσπρῆ, sed illud seruandum esse cenleo, vt pote elegantissimam metaphoram habens, & hoc etiam includens quum ἀσπρῆ Ρώμης, exponi possit ἀσπρῆ λαμπεράτος καὶ ἀδολογῆτος. In tertio versu pro ἰπρον ἕπαπν scriptam est etiam ἰπρον ἕπαπν, eodem sensu.

Ibid. f. 5. Hunc locum ita scribendum esse puto, ἠδουῖαι μῖνοι τοῦτοις Πελοπιδα καὶ περὶ Τυγύρας &c.

P. 317. d. 2. Legitur etiam αἰπὸς παζάμενος, eodem sensu: sed hoc magis vñtatam est. Legitur item μεταβαλῶν, quod etiam rectius scribitur quam μεταβαλῶν.

P. 318. c. 9. Legitur etiam πρὸ δὲ δῆμων, quam lectionem minime reiciendam esse docui antea.

Ibid. d. 6. Scriptum est & ἡμορόδον pro λεζόμενον.

Ibid. c. 2. Pro δὲ ὄγκον in quibusdam scriptum est δὲ ἡγύεις ὄγκον, vt hæc mea editio habet.

P. 319. a. 4. Pro Περσικῶν legitur etiam Μηδικῶν: sicut alibi Μηδικῶν πολεμῶν dici videmus: & quidem in hac ipsa vita etiam. Attici quidem certe scriptores Μηδικὰ potius quam Περσικὰ vocabant. Cæterum & pro τελευτήω quædam exemplaria habent ἀρχῶν.

Ibid. b. 2. Pro λόγου legitur etiam πλοῦτου: sed lectio illa magis mihi placet.

Ibid. f. 4. Pro χέειν repositum παρῆεν ex vet. cod.

P. 320. a. 5. Rectius fortasse interpingeret post ὅν πασιν quæ post οὐκείνον: vt ὅν πασιν iungatur cum κρατεῖν.

Ibid. d. 5. Vocabulum καλον ex vet. cod. additum fuit. Possit tamen & altera lectio ferri, memini enim me alicubi obseruasse subauditum hoc adiectiuum cum hoc aut huiusmodi verbo eandem constructionem habente: sicut in nostrate sermone id subaudire familiare nobis est, in eodem loquendi genere. Legitur alioqui & infra idem verbum cum eodem nomine, pag. 591. καὶ πυδομένου μήπ κραικὸν αὐτῶν Ἀεὶ εἶδης πειπικῶν. Vbi etiam animaduertendum obiter poni datiuum, quum hic sit accusatiuus. sed pro αὐτῶν vet. codices habent αὐτῶν. ac certe hoc potius quam illo modo Græci loquuntur.

321. b. 8. Inuenitur & ita scriptus hic locus χέειν γδ ἔχων ἕκαστος πὶ παρῆεισαν ἀρχῆν. Cuius lectionis posteriorem duntaxat partem probō, quæ videlicet παρῆεισαν habet. Conuenit enim cum illis præcedentibus verbis, καὶ παρῆεισαν ἕκαστου στρατηγῶν πὶ κράτος ἔχοντας.

Ibid. c. 6. Pro ἀποβιαζόμενος scriptum est etiam ἀποβιαζόμενος.

P. 322. c. 7. In quibusdam codicibus legitur, ἤχθιτο τῆ ὀνομασία δόξαν ὑπὲρ τοῖς πολλοῖς ἔχουσαν.

Ibid. e. 10. Pro γαίλατος legitur etiam φέρουτος.

P. 323. a. 2. In vet. cod. αὐτῶν, non αὐτῶν. quæ scripturæ diuersitas nihil ad sensum facit, sed hoc potius quam illo modo Græci loquuntur, vt modo dixi.

P. 325. a. 10. Legitur etiam Κιμωνίδης pro Μυρανίδης, sed Μυρανίδου in aliis etiam huius vitæ locis fit mentio.

P. 326. a. 9. Inuertuntur hæc in quibusdam codicibus, habent enim Ἀθηναῖοι δὲ Τυγύται, atque ita esse legendum, ex sequentibus etiam apparet.

Ibid. b. 4. Pro ἐυθύειαι in vet. codicibus legitur συγγενείαι, quamuis autem prima fronte lectio quam mea editio habet (sicut & præcedentes) anteferenda esse videatur, defendi tamen & altera potest, si συγγενείαι intelligatur quæ Tegeatis erat cum Lacedæmoniis.

P. 330. a. 3. Hæc verba καὶ τὰς ἀσπίδας παρῆεισαν καὶ συμπλεκόμενοι, ex vet. codicibus inserui.

Ibid. c. 2. Pro ἀείμνητος legitur etiam Διδάμνητος.

P. 335. d. 9. Post δῆμων quædam exemplaria habent πρὸ φιλῶ.

Pag. 337. a. 2. Pro Μαρκίου in vet. codicibus scriptum est Μαρίου, itidemque infra pag. 623. Μαρίον pro Μάρκον.

Ibid. c. 1. Inuenitur & alia lectio, videlicet, συμποροῖν δὲ τῶν ἰπρῶν καὶ τῶν σωματικῶν παρῆεισαν. Hanc autem sequendo, referentur & hæc ad τῶν ἠδονῶν.

P. 338. b. 9. Pro δαπάνης legitur etiam διατήρης.

Ibid. c. 6. Malo δὲ πρὸν ἑυπέλες, vt in vet. cod.

P. 339. a. 1. Antea legebatur non ἀγνοοῖς, sed ἀπνοοῖς.

Ibid. a. 8. Legitur etiam ἰπρὸν χροῖνον, quod malo, vt pote conueniens cum voce γηραιαίαι, quæ subiungitur, Rectius autem scribetur σκυλασκηνῶν.

Ibid. b. 2. Dux istæ voces ἀφέντες, ἄν, perperam confusæ erant in vnam ἀφενδιστῶν, in præcedentibus editionibus.

Ibid. c. 10. Eadem pro ἡμνοσόμενον habent γαγγημένον.

P. 340. b. 1. Lectio quam habent præcedentes editiones πολιπίαις pro πολυτελείαις, nullo modo stare posse videtur.

Ibid. d. 2. Est & alia scriptura, πὶς δὲ πολλὰς ἀρχῆν ἀποιδεζονται.

Ibid. e. 10. Pro Μάρκον in vet. cod. scriptum est Μαρίον, vt supra quoque admonui.

P. 341. a. 4. Post μήπ πῶδες habent quidam codices μήπ χῆρας: quæ verba non necesse videtur addere.

Ibid. a. 9. Vel παρῆεισαν vel παρῆεισαν scribendum fuerit.

P. 342. f. 2. Pro ἐπῆρτο in quibusdam vet. codicibus scriptum est ἰπρον ἕπαπν.

P. 343. a. 8. In præcedentibus editionibus φάνεισαι, sed non dubium est quin φερέσαι germana sit lectio: id est Extare.

P. 344. c. 10. Participium δειλάσας in præced. editionibus non habetur. Hoc autem si non addatur, ex δειπύσας mutuari oportebit participium δειπλύσας. Verum quum sæpe verba ἔπι κοινῶν repeti videamus, diuersa hæc repetitio ab iis quæ vulgo receptæ sunt, fuerit.

P. 346. b. 2. Pro ἰοναχθῆναι legitur etiam παρῆεισαν.

P. 347. b. 9. Legitur etiam Περκία & ασιλικὰ παρῆεισαν ὀρευσθῆ.

P. 350. b. 5. Scriptum est etiam, τῶν δὲ Σακράτης δειπυκῶν. Et versu proxime sequente additum παρῆεισαν Μίνω post ἠδου. Quæ verba, vt huic loco maxime conuenientia, lubenter recipio: at Σακράτης pro Ἰσοκράτης, non item.

Ibid. c. 7. Pro τῶ βασιλείας quidam codices habent τῶ μεγάλου βασιλείας.

Ibid. e. 3. Merito quis scribendum hic diceret ἀποβαλῶν δὲ, nisi alii plerique loci huic similes apud hanc scriptorem, & quidem in hoc opere, essent vt antea quoque admonui.

P. 351. e. 2. Scriptum est in nonnullis εργασίας.

Ibid. c. 9. Legitur & ὀνητυκῶς.

P. 352. c. 1. Malo παρῆεισαν vt vet. cod. habent.

Ibid. e. 2. Præcedentes editiones non κεκολασμένω habent sed κεκοσμένω. Illud participium quam hoc malo, sed copulam καὶ (quam etiam habent vet. cod.) illi præfigo, & interpunctionem post νήφουσαν expungo.

P. 355. a. 3. Scribendum puto ὄκα.

P. 356. c. 4. Quædam exempl. habent κλίαιδρος.

P. 361. e. 4.) In quibusdam est *πῆξι* non *διῆξι*.
 P. 363. c. 3.) Legitur etiam *ἀλλό π κήμα*.
 P. 364. f. 5.) Plutarchum existimo scripsisse *κατὰ πῶς*.
 P. 368. c. 8.) Auferendam puto particulam *δὲ* post *ὀκόμεζεν*,
 & simul interpunctionem post *ὀραμένω*.
 P. 369. b. 9.) Magis placeret *ὁμοίως* quam *ὁμοίως*.
 P. 362. b. 2.) Verbum *συνήσθη*, licet necessarium, deside-
 ratur in præcedentibus editionibus.

Ibid. e. 9.) Legitur etiam *οἶα εἰς πῶς πῆξι πῶς μάχης*, &c. Sed hæc verba *εἰς πῶς πῆξι* non valde huius loci sententiam iuuare videntur, quum sequatur verbum *παρορμῶν*.

P. 373. b. 7.) Hunc datiuum *ὀπλισμῶ* substitui in locum datiui *ὀπλισμῶν*. Illum certe comprobatur alterum verbale *ὀπλισίς*, quod mox de eadem re dicitur.

P. 374. d. 10.) Quicumque vel mediocrem linguæ Græcæ cognitionem adeptus est, legendum hic esse *δὲ γ' ἔχου*, mihi, vt opinor, assentietur.

P. 375. f. 2.) Mirum certe videri possit quod quum antea in simili loco ex eplaria vetera pro *ταῖς φυλάς* haberent *ταῖς φυλάδας*, hic contra lectionem illam *ταῖς φυλάς* & ipsa retineant. Locus autem cuius mentionem facio, extat in Philopœmenis vita, in principio. nam hæc quidem editio habet, *ταῖς μὲν φυλάδας κατήγαγε, ταῖς δὲ φυλάς κατήγαγε*. atque adeo lectio hæc veterum codicum, aliis qui sequuntur locis confirmatur: vbi legitur, *ὅπως ἐδόξασιν ταῖς Λακεδαιμονίων φυλάδας κατελθεῖν*. item *αὐτὸς κατήγαγε ταῖς φυλάδας*. Neque tamen *ταῖς φυλάς* reiici debere existimo.

P. 377. a. 6.) Accusatiuus *κακοσημένον* repositus fuit pro datiuo *κακοσημένω*, quem præcedentes editiones habent. Verum non casus duntaxat in casum mutandus, sed etiam vnum verbum in aliud: nimirum *κακοσημένον* in *κακομημένον*.

Ibid. c. 10.) Videri possit abundare particula *καί*.

Ibid. d. 4.) Scribendum puto *ὡς πέρ π*.

P. 379. c. 8.) Vel tolli debet, vel (quod mihi magis fit verisimile) scribendum est absque illis spiritibus & accentibus notis, vt *πῶς πῆξι* significet: & intelligamus Plutarchum de primo libro historiarum Catonis loqui.

Ibid. e. 5.) Repositus fuit accusatiuus hic *ὀρισμῶν* pro accusatiuo *ὀρισμῶν*, quem præced. editiones habent. Nec dubium est quin reponendus fuerit. præsertim quum in Marci Catonis vita legatur itidem, *παρακαλούμενου δὲ τοῦ κάππου εἰς ὀρισμῶν*. Habetur autem & alio huius operis loco idem nomen pro altero positum. atque adeo retinuit lectionem illam vnus ex interpretibus quippe qui verterit, Sponsione Lucium prouocauit. Alter autem *ὀρισμῶν* legit, vt pote ita interpretans, Lucioque, si quid dictum falso putaret, iuramentum detulit.

P. 381. a. 3.) Pro *ἐπὶ ἐνέβη* legitur etiam *ἐφ' ὄρωσι*, eodem sensu. sed *ἐπὶ ἐνέβη* metaphoricum est: ac videri possit id esse proprie quod Naso dixit Instare morientibus, hoc in versu, *At lapsus est tuis præstant morientibus vrsi*.

P. 382. c. 5.) Repositum fuit *ὀπλισμῶν* pro *πολέμοις*.

P. 383. b. 9.) Legitur etiam *ὀπικαλουμένας*.

P. 387. b. 4.) Est & alia lectio, *καὶ θαυμαστὴς ἀρετῆς λόγον*.

P. 390. d. 6.) Pro *πολλῶν* quidam cod. habent *πολεμοποιῶν*, sed me huic lectioni non adstipulante.

P. 396. f. 4.) Scribendum puto, *πῶς πῆξι πῶς πῆξι*. Dicitur autem *ὀρα πῶς πῆξι πῶς πῆξι*, pro Intentus sum ad hoc. Quidam tamen absque præpositione dixisse Xenophontem tradunt, *ὀρα πῶς πῆξι*. quæ lectio illam Plutarchi confirmaret, nisi ipsamet suspecta esset.

P. 401. b. 2.) Non dubito quin Plutarchus *μνάμενος* scripserit: quod hic eleganti metaphora locum habet.

Ibid. e. 5.) Verba hæc, *ἔσται καὶ πικρὰ πᾶν ἄλλος*, omnino esse d. prauata, nemo non videt. Contigit autem illis (sicut aliis plerisque) hæc deprauatio ex eo quod sint *γλωσσηματικὰ*, nimirum ex Dorica dialecto sumpta. Quamuis autem veram lectionem plane coniectura assequutus mihi viderer, (& quidem aliquot ante hanc editionem annis) nihil immutandum esse censui: ne quod in aliis plerisque; plerunq; reprehendo, ipse committerem. Illa igitur lectio quam tibi hunc in locum restitui, est hæc, *ἔσται καὶ πικρὰ πᾶν ἄλλος*. id est, Te quoque præstantior alius quispiam existet. Quæ sententia quam huic loco sit apposita, nemo, vt opinor, primo aspectu non videat. Ad hanc autem coniecturam me velut deduxit vox *καίρῳ* quæ in aliis duob. huiusce libri locis legitur. In Lycurgo enim refertur illud à pueris decantari solitum, *Ἄμμι δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὰ καίρῳ*. vbi & præcedentes editiones habent quidem recte scriptum *καίρῳ*, sed male *πολλῶν* pro *πολλῶ*. Alter autem locus qui illam vocem habet, extat etiam in Lycur-

go, πολλοὺς δὲ αἰθρας Λακεδαιμονίων ἔχει πῆξι καίρῳ. vbi rectius *πολλῶς* scriberetur, vt totus sermo esset Doricus Significari autem isto nomine quod Latini dicunt Præstantiores in his quoque duobus locis, nec aliud esse *καίρῳ* quam quod reliqui dicunt *καίρῳ*, nemo est qui neget. Cæterum liber & alius cuiusdam erroris admonere qui hac in editione sublatus fuit, quum ex eadem origine esset ortus: nimirum ex eo quod vocabulum in quo commissus fuit peculiare vni ex Græcis dialectis esset. Is extat in Lycurgo vbi Demaratus, quum à quodam improbo homine intemptiuus interrogationibus obtunderetur, (legendum enim ibi *κόπροντος* potius quam *κόπροντος*, vt in annot. docui) respondisse fertur *ὅτιν αἰομοίωτατος*, id est, Qui tui est dissimillimus. Ita enim legendi elegantissima & *Λακωνικὴ* παρρησία conuenientissima est responsio: sed duæ istæ vocellæ *ὅ* *π* in vnam *ὄ* conflata fuerant (vt in editionibus quæ meam præcedunt, videre est) ab iis qui *π* Dorice dici pro *σ* igno- rabant. Sed huius loci emendatio potuit & ex alio eiusdem scriptoris loco peti. nimirum ex opere quo βασιλείων καὶ στρατηγῶν apophthegmata recenset. licet non Demarato ibi, sed Agidi dictum illud tribuat. Imo vero non tam emendatio quæ coniectura emendatrix (vt ita dicam) inde peti potuit. ibi enim *ὄ π* scriptum est: vbi *π*, quamuis lectorem ad verum loci sensum deducat, esse tamen corruptum arbitror. nam *π* in Doris dicere, in nominandi casu, (adiuncta particula *ν* ad *π*, vt in *ἐργῶν* adiungitur ad *ἐργῶν*) & ex grammaticis & ex Doricis scriptoribus discimus: at *π* ab iisdem in dandi quoque casu usurpari, neque hi, neque illi nos docent, sed tantum *π* & *τοί* ab illis dici pro *σ*. adeo vt vel *ὄ π* vel *ὄ τοί* reponendum hic quoque sit, Ad illum vero Lycurgi locum quod attinet, deprauata lectio *ὄ π* ad *ὄ π* potius quam ad *ὄ τοί* nos deducit. Lubenter autem hæc lectori consideranda proposui, vt quanti momenti dialectorum etiam cognitio sit, & quantum adiumenti ad plerisque locos emendandos pariter & intelligendos afferre possit, perspiceret.

Ibid. d. 2.) In quibusdam cod. est *τορζοίσι*: sed hanc scripturam minime defendi posse existimo.

P. 403. a. 10.) Rectius fortasse scribatur *τοδόν*.

P. 409. e. 7.) Aptius hæc interrogatiue leguntur: vel potius extra interrogationem non posse legi videntur, quamuis eius notam præcedentes edit. non habeant quas vnus interpretum sequutus est, ita vertens, Tu ergo bone vir relinquis nos, domumque ad petitionem consulatus contendis. non enim satis tibi erit collega hoc meo filio (erat is adhuc adolescentulus) consulatum gerere. Alter autem ita reddit, Tu vero cogitas, homo præclare, relicta nobis domum redire & petere consulatum. Satisne mature cum hoc meo filio consul fies, Vbi interrogatio quidem ponitur, sed sensus tamen minime representari videtur, nisi Satisne mature pro Nonne satis mature, accipiamus. Ego ita interpretatus fuissim, Quid? annon tibi satis erit, si eodem quo & meus hic filius tempore consul fias? Cæterum non *πῶς*, sed *πάλιν* prius legebatur ante *ἐπ' οἴκου*. Videndum autem an *δὲ* *ἐπ' οἴκου* dici possit subaudiendo infinitiuum, vt Latini dicunt Cogito domum, Cogito Romam, infinitiuum modi verbum subaudientes.

P. 410. a. 4.) Si scribatur *κνηέν*, conueniet cum *λήλαται*.

Ibid. b. 7.) In quibusdam inter *αὐτοῦ δὲ* & *πολέμοις* interiecta sunt duo hæc verba, *πύχνη σφαιλόντας*.

P. 414. a. 6.) Ex *ὄ* faciendum puto *ὄ δὲ*, iungendo cum *πῶς πῆξι*, & interpungendo post *εἰς πῶς πῆξι*.

Ibid. d. 7.) Magno, sed manifesto, errore scriptum erat antea *θριάμβοις* pro *θριάμβοις*.

Ibid. e. 7.) Pro *ἐλευθερίας* legitur etiam *ἰππίας*.

P. 415. f. 4.) Scribe potius *Σεξήποις*, quum ad Latinorum scriptorum auctoritatem etiam quorundam exemplarium testimonium accedat.

P. 417. c. 3.) Antea legebatur *αὐτὸς ἐξ ἴσου δὲ γῆρῶν ἰσάδει πῶς* *Ρωμαίοις*.

P. 420. d. 3.) Quidam codices habent *τῶν* post *νίκη*. sed verbi subauditio huic loco aptior esse videtur.

P. 424. a. 2.) In quibusdam vet. particula *μη* præfixa est accusatiuo *πλείονας*, & pro *ἄλλοις* habetur *ἄλλων*. sed ego ne ex hac quidem lectione, nisi adimatur, aptum elici posse sensum existimo. Vnus interpretum ita vertit, Vel quod ea re crederet fore vt plures alii domum suam celebrarent. Alter hoc modo, Sive ratus fore vt eo plures alii limina ipsius frequentarent. At ego puto hanc esse Plutarchi mentem Sive hoc in causa esse existimans cur non plures aliorum quam ipsius limina frequentarent. Vt autem hanc sententiam ex loco illo eliciamus, sequenda quidem erit vet. cod. lectio, sed ei addenda particula *ἢ* ante *αὐτῶν*: vt ita scribatur

ὅτι πῦρο αἴτιον οὐρανός ἐστι τοῦ μὴ πλείονος ἄλλου ὅτι δύσκει ἢ αὐτὸ φοι-
τᾷν.

P. 426. b. 5. Legitur etiam περικλυδωνίζμενον.

Ibid. d. 5. Multo rectius περὶ ἀποκρίμενον legitur quam ἀποκρίμα-
νε v. vt in præcedentibus editionibus habetur. Vel potius ne
fieri quidem istud potest: quum genitiui τῆς πελευταίας ἐλπίδος
alio quam ad præpositionem περὶ ferri nequeant.

Ibid. f. 5. Puto ἡναεῖα perperam conflatum esse ex ἡναεῖα,
præsertim quum aliquanto post nomen istud habeamus.

P. 428. c. 4. Pro ὀπτακίον legitur etiam παλισκίον. antea autem
legebatur & ὀπτακίον.

P. 430. f. 2. Post ἦ in quibusdam exempl. est participium
λέγον, sed minime necessarium est, quum εἰρωνεύετο significare
possit εἰρωνεύμενος ἔλεγε. Paulo post legitur in quibusdam Ὀρ-
τάους προ Βαρδισίου. Eodemque modo pag. 432. a. 3. vbi scri-
ptum est, ἢ ἢ καλυμμένων Βαρδισίων ἀσέλγηνα, iidem illi codices
habent Ὀρτάων.

P. 432. c. 1. Pro ἰσβαλός legitur etiam πμηπικός.

P. 434. f. 2. Existimo φορπηκᾶ in φορπηκᾶ esse mutatum, noua
quidam & minime permissa syncope. Alioqui φορπηκᾶ tolera-
bilis esset quam φορπηκᾶ.

P. 441. b. 7. Pro οἰκείον π inuenitur scriptum ἰκείον π, nec non
καπῆνον pro καπῆνι. Illud οἰκείον π mihi reponendum videtur, at de
καπῆνι adhuc ἐπιχω: nisi pro καπῆνι esse dicamus. Vnus inter-
pretum vertit, De nauium numero quicquid statuere videbitur,
id facitote. Alter, Quod de nauium numero statutum
fuerit, id facite.

Ibid. e. 5. Expungendum cenfeo articulum πῆν.

P. 445. f. 2. Particula π post ὅδε, sicut aliis plerisque locis,
pro γε posita est.

P. 448. b. 5. Repono σιυύφανιν.

P. 449. a. 4. Pro ὁμοίως non dubito quin legi debeat ὁμοίως.

P. 452. c. 3. Ante εἰς λιβύλω expungenda interpunctio, &
Γουγύρτα potius legendum quam Γουγύρταν.

P. 454. a. 7. Scribo Καπιτωλίω.

P. 451. c. 5. Rectius fortasse scriberetur ὀπλοίπῆς, quod di-
ctum sit pro ὀπλοίπης.

457. b. 1. Reponendum cenfeo ἑαυτῆ.

P. 457. c. 1. Mutandum videtur ὄρε in ὄρε.

P. 459. b. 4. Scribendam videtur βίλπον εἰς.

Ibid. d. 10. Pro καὶ ἀρετῆ legendum puto βία τὸ περὶ τὴν μάλ-
λον ἢ ἀρετῆ κτώμενοι: aut certe βία τὸ περὶ τὴν, ἢ ἀρετῆ κτώμε-
νοι.

P. 463. c. 6. Aut πὸ ἢ Γαθινίον scribendum, aut de hoc loco
idem quod & de aliis quibusdam dixi antea, est dicendum.

P. 467. d. 6. Aut mutari debet ἡπόρηκας in ἡπόρηκεν, aut mu-
tatam esse orationis formam putandum est, nimirum ἀπὸ τῆ
διηγηματικῆ εἰς τὴν μιμητικὴν, vt sic interdum.

P. 468. a. 6. Hi nominatiui οἰκιστῶν & περὶ εὐχόμενοι in accusa-
tios mutandi esse videntur: nisi aliquid deesse dicamus.

P. 471. b. 8. Repono φασί.

P. 473. b. 6. Vox Μάγνυ ex μανίς detorta esse videtur, aut
Μαεῖς, & occasionem eitori præbuisse accusatiuus præcedens
Μάγνον.

P. 477. a. 2. Hæc verba, εἰς ἕνα ἦν φίλων, iungenda potius
sequentibus.

P. 479. c. 3. Pro πολυτρόπος legitur etiam φιλαστροφίης.

P. 480. d. 6. Obserua hic non iam πὸν δῆμον, sed ἦν δῆμων scri-
ptum esse: de qua scriptura dixi antea.

P. 481. e. 8. Scribendum pu: ο ἀνήγε περὶ παῖς μεγίστας.

P. 487. d. 5. Rectius fortasse χυσοῖα.

P. 492. c. 8. Pro λαμβάνων repositum fuit λαμβάνων. quæ e-
mendatio maioris momenti est quam prima fronte videatur:
quum errorem hunc non animaduertens vnus interpretum,
participium illud λαμβάνων masculini generis ad Lucillum re-
tulerit, (ita vertens, Et propter varios in bello usus subinde
eum aliis atque aliis rebus Sylla præfecit) quum λαμβάνων scri-
bi debeat, & ad vocem νόμισμα referri.

P. 493. d. 10. Reposui ex vet. cod. αἰεσίτας pro δυνασίτας.
Quum autem mendum & hic esset, περὶ Ὀρχομενῶ καὶ Χαλκιδ-
νικῶν, possetque accusatiuus in datiuum mutari, vt à præposi-
tione περὶ regeretur, sicut & Ὀρχομενῶ, malui περὶ Χαλκιδνικῶν
scribere, vt legitur supra.

P. 495. d. 10. Vide num potius legendum sit ἀμφισβηθῶ-
τος.

P. 496. b. 4. Non χυσοφόροις, sed χυσοφόροις Plutarchum scri-
psisse suspicor.

P. 498. a. 10. Quid si ἀρκτείν προ ἀκρίτου legamus?

P. 507. b. 9. Pro πολυκᾶν legitur in quibusdam πολυκᾶν.

Ibid. c. 1. Scriptum fuisse puto non ἐλάπης, sed ἐκ ἐλάπης.

Neque enim illo, sed hoc modo solent historici loqui.

P. 515. c. 5. Hunc locum ita fuisse ab autore scriptum, ne-
mo mihi persuaserit. Vnus tamen interpretum lectionem
quæ hic (sicut & in aliis editionibus) habetur, sequutus est:
ita interpretans, Quorum ergo attinet nos nullum militiæ
finem facere? quin nos quod reliquum est corporum animo-
rumque, ei referuamus duci cui nullum pulchrius decus esse
videtur quam dicere milites? Sed non satis hæc duo inter se
conueniunt, velle militiæ finem facere, & tamen de sequen-
do quopiam alio duce cogitare. Quare non dubito quin pro
ἐδᾶ scribendum sit, & à Plutarcho ipso scriptum fuerit, εἰ δᾶ.
Cui meæ coniecturæ alterum interpretem assentiri comperi,
ita reddentem hunc locum, Si igitur perpetuo est militan-
dum, nonne tali duci, cui pulcherrimum videtur ornamen-
tum militum opulentia, quod reliquum est corporis & ani-
mæ, referuabimus?

P. 521. e. 10. Pro μιᾶ quod posteriore loco legitur, credide-
rim reponendum esse ἀμα. At hæc verba περὶ δόξω νίκας in vā
nam vocem confluenda esse puto, vt veram lectionem habe-
amus, & quidem cum mutatione aliqua: vt videlicet ω in ο mu-
tantes, scribamus περὶ δόξω νίκας. Ambo tamen interpretes eam
quam habemus lectionem retinuerunt, qualemcunque po-
tuerunt sensum inde elicientes. Vnus enim ita verit, Cæce-
rum vt athletas qui vno die lucta simul & pancratio coronan-
tur. vocant nouo more Victorias. Alter vero sic, Sed vt ex
athletis eos qui eadem die lucta pancratioque coronam me-
ruerunt, mira quadam consuetudine victores excellentiæ er-
go nominant. Nam & hunc, quamvis non victorias sed vi-
ctores interpretetur, nō aliud tamen quam νίκας legisse existi-
mo. Verum in compositione quidem hanc significationē ha-
bere constat, at extra compositionem nequaquam eam illi
dati puto.

P. 522. b. 8. Non dubium est quin reponi debeat ἀφ᾽ ἄν.

Ibid. c. 3. Est quidem valde suspectum verbum ἀδουσι, sed
nihil in mentem venit quod & ad eius scripturam accedat &
loco conuenientem significationem habeat. fuit tamen scri-
ptum ἀδουσι potius quam ἀδουσι respiciendo ad eam verbi hu-
ius significationem qua pro Placere ponitur: sed omnino poe-
ticum verbum est. ac ne hi quidem ἀδην sed potius ἀδην dicū.

P. 523. c. 9. Scribendū videtur ὑπερβαλλῶν, quum ad idem
participiū feratur ad quod & ἀποδείξει: nimirum ad ἐκπύσαι.

P. 525. c. 10. Rectius scriberetur πολλὰ μὲν καὶ μεγάλα.

Ibid. e. 10. Reponenda potius altera lectio, Καίπιν ἡμαθῶν,
vt stet versus: quum alioqui illam vet. quidam cod. habeant.
Post περὶ δόξω autem πλεῖστα γημί ponenda est, vel potius inter-
rogationis nota: quæ tamen in plerisque vet. libris post inter-
rogationis particulas poni non solet. Qui enim sequuntur duo
verius, cum præcedentibus hisce verbis iunctam sententiam
non habent: quamvis Nicias itidem mentionem faciant: at-
que adeo illorum etiam mensuram longe excedant. Fortassis
igitur Plutarchus interiecerat aliquot verba quibus hæc in
alio eiusdem comædiæ loco scribere significabat.

Ibid. f. 1. Hæc interrogatiue dici existimo, ideoque interro-
gationis notam participio ἐλημμένον subiungendam cenfeo.
Possent tamen & citra interrogationem legi. Sunt autem duo
hi versus multo præcedentibus longiores, vt pote quorum v-
terque trimetri & dimetri mensuram habeat. Verum posteriori
multo melius mensura sua constat quam priori. Huic enim a-
liquod vocabulum deesse videtur, absque aliqua saltem muta-
tione illam diuisionem non plene admittit. at ille ita diuidi
potest, Ἵμεις γὰρ ὁ φρενοβλαβῆς λαβοῖτ᾽ αὐτῶν ἄριστον ἐν κακῶ πνίξ.
Obserua autem interrogationis notam huic quoque à me
subiungi, multo etiam magis quam præcedenti necessariam:
simul etiam reponi ὦ.

P. 529. c. 9. Pro περὶ σέκουτο legitur etiam περὶ στήθον.

P. 532. b. 4. Legitur etiam συμβέλον: sed altera lectio cum
aliunde tum ex Xenophonte confirmari potest.

Ibid. d. 2. Particulam negatiuam vnus interpretum ex-
pungendam censuit, vt ex hæc eius interpretatione liquet, Ac
crebro quod esset consiliis victus repetens animoque versans.
Non dubium est enim quin hæc ita reddita sint quasi legere-
tur, πὸν κρατηθῆναι πνί λογισμῶν. Alter autem non reiecit quidem
particulam istam, sed verbo κρατηθῆναι nouam quandam signi-
ficationem tribuit: ita interpretans, Crebroque animo suo re-
uoluens quod suis consiliis non esset obtemperatum. At ego,
nec particulam μὴ expungens, nec verbo κρατηθῆναι, aliam quā
vsitatam passim significationem tribuens, sic interpretandum
hunc locum cenfeo, At subinde repentem, se nullis ratioci-
nationibus superatum fuisse. Id est, Nullis eorum qui suscipi-
endi huiusce belli auctores fuissent, ratiocinationibus perlua-

deri se potuisse, sed contra habuisse semper suas rationes quas illorum rationibus opponeret, & quibus illos ab incepto detereretur. Libuit autem, quum iam hæc scripisssem, Gallicam quoque interpretationem consulere, (cuius alioqui testimonio uti nō soleo, non quod eius apud me magna autoritas non sit, sed partim quod ad eam quoque adeundam otium non suppetat, partim etiam quod à multis eorum quibus hæc scribuntur non intelligatur) quam ita locum illum reddidisse comperi, *En repetant souvent, & souvent redifant, que raison n'avoit point eu de lieu en la conclusion de ceste entreprise.* Verum μή κραταιήναι τοῖς λογισμοῖς dici quod non cum ratione susceptum est, (hoc enim verba illa Gallica sonant) quō exemplo probari possit? ut omittam, casum quem cum κραταιήναι iungere oporteret, deesse. Habet alioqui hæc interpretatio aliquid in quo mihi assentitur, nimirum quod attinet ad participia ἀλαλαβαίνοντα & σρέφοντα. Itidem enim ego minime ad cogitationem referenda puto, quum dicatur ἀμεβλύναι πύς αὐτῶν χροῖας αὐτῶν. quod tacita cogitatio efficere non potuisset. Sic autem dicitur aliquis verba aliqua σρέφειν, quum ea sæpe iterat, seu repetit, ut ἀνωκλῶν ab eodem scriptore alibi dicitur.

P. 533. a. 5. Extat & alia lectio multo hac melior, & quidem quam omnino sequi debemus, ut opinor, ita scribens, ἐπὶ τῷ φασὶν ἔργῳ τῷ πῶς Ἀθλωαῖοι ἤμειν δὴ πῶς. Pro ὅσον autem recte repositum fuit ὄν, ante χροῖον. Sed & λήγοντες supra in λήγοντος non male mutatum fuisset.

Ibid. b. 6. Accusatiuus γρόμιω additus ex vet. codicibus fuit: possit tamen vel hic vel alius eiusmodi cum infinitiuo ἐπίων subaudiri.

Ibid. e. 6. Reponendum est λείπται vel ἐλείπετο, ut conveniat cum ἐσέρρει. sed verisimilius est illud in λείπται depravatū fuisse quam hoc, utpote vicinius. Hæc quidem certe verba, ἐξ ὧν ἐσέρρει, opponuntur illis οἷς λείπται, nihilque aliud hoc loco valet ἐξ ὧν quam οἷς. Quod tamen in ista interpretatione observatum non fuit, Cum portus Syracusanos occupavit, tum eo in loco castra posuit qui & tutum adversus ea quæ hostibus potiora esse putabat, præstare posset, & bello absque cuiusquam impedimento gerendo commodus videretur. At in ista contra observatum fuit, Potiusque est portubus, & locum cepit castris ubi hostes, quibus rebus præstabant, nihil ei poterant incommodare: quibus autem superior erat ipse, his pressurum se speravit citra impedimentum illos. Poterant tamen illa, ἢ καὶ βλαπτόμενος οἷς λείπται ἢ πολέμων, magis ad verbum reddi (magis etiam fortasse Grecorum vim exprimendo) hoc modo, Unde minime damnum acciperet ex iis in quibus inferior hostibus esset. Sic & illa his opposita, ἐξ ὧν ἐσέρρει, his in quibus fiduciam collocabat.

P. 534. d. 3. Post ἢ apte poneretur interpunctio, quæ ostenderet non cum participio ἀποσκηπιδέν, sed cum nomine λείμμα debere hunc genitium iungi. Quod nomen non pro residuo, seu pro reliquis, sed pro defectu accipitur, perinde ac si diceret, πῶς ἐλείπε τῷ ἔργῳ, non ipsi Nicæ, sed eius morbo imputari debere. Interpretes tamen λείμμα ποιήσαντες acceperunt simpliciter pro Imputare, seu acceptum ferre. Vnus enim ita vertit, Cui morbo æquum est imputari siquid ab eo perfectum non fuit. Alter hoc modo, Cui, quod residuum operis non fuerit exactum, iure ferendum est expensum. (Qui tamen nescio cur Expensam hic quam Acceptum dicere maluerit.)

P. 535. a. 9. Stare non potest hæc lectio, ἢ δὲ ἐλπίδος μεγάλης, ideoque repono ἢ δὲ ἐλπίδος μεγάλης. Quamvis autem mihi nunc in promptu huius generis loquendi non sit exemplum, non dubito tamen quin δὲ ἐλπίδος ἢ ita dicatur ut δὲ ἐλπίδος ἐχῆν.

P. 536. a. 3. Scribendum videtur, ἢχ ὁ Θεουκιδίδης μόνον ἀλλὰ καὶ, &c.

P. 538. c. 2. Pro Λέων legitur etiam Γέων.

Ibid. d. 10. Malim σιωπηχάνουσαι, ut quidam cod. habent.

P. 539. b. 7. Pro ἐθίετο in quibusdam habetur, ἐθνεκαί διεμανήνετο.

P. 543. c. 7. Plutarchum existimo scripisse, εἶκο δὲ ἡ μία. Interpretes tamen lectionem quam habemus, sequuti sunt, sed vnus ea quam verbo εἶκο tribuit interpretatione adiuuare illam conatus est. Vertit enim, Perhibent Romani multarum Crassi virtutum vnum hoc vitium luminibus obstruxisse, auaritiam. In specie quidem erat vnum: verum, omnium in eo vitiorum quum esset valentissimum, offuscavit cetera. Alter autem sic reddidit, Sane Romani tradunt multis Crassi virtutibus vnum auaritiæ vitium offecisse. Mihi id vnum de multis eius vitiis quod esset reliquis vehementius,

cetera obscurasse videtur. At ego Plutarchum negatiuam particulam nomini μία præfixisse arbitror, ut dixi. atque ita fuerit hic sensus, Videtur tamen non vnum hoc eius vitium fuisse, sed quum &c. Atque ita nihil opus fuerit verbo εἶκο significationem ab hoc loco alienam tribuere, ut certe tribuitur ab eo qui εἶκο δὲ μία vertit. In specie quidem erat vnum. Nam & εἶκο μὲν μία legendum esset, & infinitiuum ἀμαυρῶσαι, qui illi verbo εἶκο iungitur, in ἡμαυρῶσαι mutari oporteret.

P. 544. c. 7. Aliam quampiam lectionem sequutus esse videtur vnus interpretum, ita reddens hunc locum, Ferunt enim nullam ita exiguam aut abiectam fuisse causam quam nō posset ex tempore agere. Nisi forte negatiuam particulam ipsemet ex coniectura addidit. Sed non video quid ea hic opus sit, nec cur putandum sit Plutarchum de exigua & abiecta causa quam de magna seu magni momenti, aut difficili, dicere maluisse. Imo vero si negatiua particula vsus fuisset, potius dixisset, ut opinor, οὐδέ μίαν γὰρ ἔπι δίκλω φασὶ μὲν ἀλλὰ εἰς πολλὰ ἀξίον γενέσθαι, πρὸς τὴν ἀπαρξάσκουσι ἐκ ἡλθεν. quum dixerit contra, εἰ δὲ μίαν γὰρ ἔπι δίκλω φασὶ μικρὰ δὲ εὐκατὰ φρονήτων ἤμειν, πρὸς τὴν ἀπαρξάσκουσι ἡλθεν. Ideoque recte alter interpres videtur reddidisse, Nullam enim referunt causam fuisse adeo tenuem & leuem ad quam imparatus accederet. Ac certe optime hoc conuenit cum iis quæ dixi, illum ὅτι μάλιστα καὶ πόνος τοῦ εὐφραίνει τοῦ εὐφραίνει. qui enim ἀπαρξάσκουσι ad agendas causas veniunt, & quidem agere illas possunt, illis contra ὅτι μάλιστα καὶ πόνος minime necessaria sunt. Sed vicissim non satis conuenire hoc cum sequentibus, obiicit fortassis alter ille interpres, quem etiam ad ea respexisse suspicor: præsertim quum ἀλλὰ reddiderit itaque. Illis enim, Nullam fuisse causam quam non posset ex tempore agere, consentanea videntur hæc, Itaque aliis orare recusantibus, ipse patrociniū suscepit. Verum ut omittam quam attuli rationem, ob quam hic locus negationem non admittit, nihil nos mouere debent hæc quæ subiunguntur, quum ἀλλὰ reddi possit. Sed tamen.

P. 545. c. 10. Repositus fuit datiuus ἡδοναῖς in locum datiuī ἄρας, ex vet. codicibus. Videtur autem genitiuus ἄρας huic errori occasionem præbuisse. quis enim mendosum hunc datiuum ἄρας hoc loco non fateatur?

P. 548. f. 5. Pro σιωπηχάνουσαι legitur etiam χαλεπῶ. sed illam lectionem malo.

P. 549. a. 6. Non μικρὰν sed μιαν ἀντὶν antea legebatur, manifesto errore: & qui tamen vnum ex interpretibus latuerit, vertit enim, Ac duobus millibus armatorum in eam insulam coniectis, bellum feruile illic de nouo conscitit, quod non ita dudum sopitum, facile potuit pestiferis facibus resuscitari. At vero alter mendum animaduertit, ut ex hac eius interpretatione apparet, Immissisque in eam insulam duobus suorum millibus, rursus ibi bellum feruile, hand ita pridem sopitum, ac exiguo tantum aliquo fomite opus habens, resuscitare. Sed lubet locum proferre in quo litera κ litera α par pari reddidit. in quo videlicet vocabulum μικρὰ sedem vocabuli μιαν occupauit, sicut hic sedem vocis μικρὰν à voce μιαν occupatam esse videmus. Is est in Æschinis pro Ctesiphonte oratione. ubi quum ille Demosthenem genere loquendi Græcis familiari μιαν ἐν κεφαλῶν appellet, exemplaria quædam μιαν in μικρὰν deprauarunt. Hanc autem deprauationem sequens Ioachimus Perionius Benedictinus Cormæriacenus monachus in sua interpretatione Demostheni paruum caput obiecit. Vide lector ut in erroribus alioqui leuibus ipsi etiam (si fas est dicere) monachi hallucinentur.

Ibid. c. 6. Pro ἀποσάντων legitur etiam ἀποσάντων.

P. 553. a. 6. Hæc verba κατ' ἀνωτέρω in præcedentibus editionibus deerant.

Ibid. e. 1. Malim scribere μέγιστον ἀμαρτημάτων γρόμιον.

P. 556. c. 1. Repono ἐν χρωπάτων.

Ibid. f. 3. Pro σιαι legitur etiam σιλιαί.

P. 557. b. 9. Reponendum puto πειλοχόμης.

Ibid. f. 2. Pro ὑφάσματος nonnulla exempl. habent σκεπτόςματος.

P. 558. d. 6. Scio afferri hic ex coniectura aliam lectionem, mutantem στρατηγῶν in στρατηγῶντα, sed nec eam admitte, (ut certe non vnam ob causam reicienda est) nec aliam quam eam quæ hic habetur quæret quisquis obseruarit apud Plutarchum verbi στρατηγῶν vnum cum infinitiuo: de quo vsu & antea aliquid me obiter dixisse arbitror.

Ibid. e. 9. Pro ἀποσάντων legitur etiam quod contrariam significationem habet, nimirum ὑποκπη.

P. 559. c. 7. Rectius scriptum in iuto ἀμωθίδει. In tot locis tamen huius ipsius operis prælens infinitiu pro futuro iunctum

in eum verbis huiusmodi reperitur, vt propemodum am- mendosa sint tales scripturae dubitem.

P. 560. f. 3. Infinitiuos κομίζην & ἀπολαύειν obseruare potius (vt opinor) quam suspectos habere debemus. Prima autem fronte se offert articulus πῶ, qui vel praefigendus vel subaudi- endus videri possit.

P. 561. a. 6. Pro πρεσβύτερος scriptum est etiam πρεσβύτερος.

P. 562. a. 6. In praecedentibus editionibus legitur καταβαλ- λόντων: quod participium nullam hic locum posse habere videretur. Sed & εἰζόντων reponi debet.

Ibid. a. 9. Hunc locum aliter interpunxi quam interpun- ctus antea fuerit, quam πηνή post genitiuum Κερασσοῦ profita esset: perinde videlicet ac si τὸν Κερασσοῦ iungi posset cum ver- bo παυδαίνετο. Ac certe interpretes hanc interpunctionem se- quuti sunt. Vnus enim vertit, Id vero consilium quum maxi- me curandum fuisset ne quis maturius Carrensum cognosce- ret, Andromachus homo perfidissimus ex ipso Crasso intel- lexit: imo & ducem eum itineris Crassus delegerat. Alter sic, Id quum nullum Carrenorum intelligere ante tempus oportu- iisset, intelligit ex Crasso perfidissimus omnium Androma- chus, quem insuper delegit itineris ducem. Vnus est autem v- terque verbo Deligere, quod nihil cum participio πισυθείς commune habet. Estque obiter & hoc obseruandum, dixisse Plutarchum, καὶ τὸ τοῦ πισυθείς, τῆς οὐδὲ πλὴν ἡγεμονίᾳ, per appo- sitionem: perinde videlicet ac si quis ita loquatur, καὶ τὸ τοῦ πι- συθείς, ἡγεμονίᾳ τῆς οὐδὲ πλὴν ἡγεμονίᾳ, vel τῆς οὐδὲ δηλαδὴ πλὴν ἡγεμονίᾳ. Possimus etiam dicere, καὶ τὸ τοῦ πισυθείς, τῆς οὐδὲ πλὴν ἡγεμονίᾳ, perinde ac si dixisset, καὶ αὐτὸν πισυθείς τῆς οὐδὲ πλὴν ἡγεμονίᾳ: hoc sensu, non solum rescivit eos fugam moliri, sed eius etiam fi- deicommissum à Crasso fuit hoc negotium vt viae dux esset. Debit autem vis participii πισυθείς exprimi, vel eo nomine quod Plutarchus in eo ad praecedens nomen ἀπιστοῦτος allu- dat: quasi diceret, dignum scilicet fuisse τὸν πάντων ἀπιστοῦτον cui Crassus & hoc πισυθεῖν velle.

P. 563. f. 1. Pro prima huius paginae voce Πομαζάδης habe- tur alia in quibusdam exempl. videlicet Ἀξάδης.

P. 564. b. 2. Post βαρβαρικῶν quidam codices habent geni- tiuum γυναικός.

Ibid. d. 3. Praeced. edit. habent duntaxat πινυρίδης sine ad- iectiuo illo ἀκολούθως. Sed belle conuenit cum eo quod paulo ante dictum fuit ἢ Μιλησιακῶν ἀκολούθως.

P. 565. d. 6. Pro πρεσβύτερον scriptum est etiam μάλλον.

P. 567. e. 4. Sequenda potius exemplaria in quibus habetur ἀπόλογο.

P. 571. e. 7. Pro διεκράτησον legitur & διεκάρτησον.

P. 574. a. 2. Non Δύσιον sed Κλύσιον, non Θωρακίων sed Θερακίων, quaedam exemplaria habent.

Ibid. b. 2. In nonnullis cod. non μάχης sed πύχης scriptum est. Non dubito autem quin lectio illa huic anteferenda sit. Ver- tit autem vnus interpres haec verba, πύχης ἐξαναδυμένω φανερῶς μάχης, Qui omni se explicaret aperta pugna. Alter verbo Sub- terfugere vsus est: quod malo.

Ibid. b. 9. Pro ἀπυρον legitur etiam ἀσπυρον. sed lectionem il- lam alii huius ipsius operis loci confirmant. Verum διαπα- ἀπυρος non de iis tantum dicitur qui sine pane viuunt, (vt v- nus ex interpretibus διαπατην ἀπυρον καὶ ἀσπυρον reddit Viuere si- ne pane & tentoriis) sed de iis qui cibis non coctis vescuntur, quicumque illi sint. Sic etiam ἀερον ἀπυρον dixit hic scriptor in Marco Catone, pag. 619. in quo cibi non cocti, sed cradie- duntur. Itemque apud eundem in libello qui inscribitur, Πό- προν Ἀθλιωαῖοι καὶ πόλεμον ἢ καὶ σιφίαν ἀπὸ ἐξοπέροι, legimus ἀπυρασι- τία, vbi scribit, οἱ μὲν στρατηγὸι πολλὰ καὶ ἀπυρασιτῆς ἐπιτία κομίζην, ἐξ ὅσον ἔστι τὰς μάχης τὴν ἀπυρασίαν. Cui similis est me apud Suidam locus, ὁ δὲ παρήγγειλε πῶς Μακιδόνι πειλὸν ἡμερῶν σίτα ἀπυρα- σικῶν ἀπυρασίαν. Cui loco subiungit, ἀπυρον ἀπυρασίαν esse τὴν δι- ὀπείρας & λαχίαν. veluti vbi dicitur de Zenone, eum ἀπυρῶν ἀπυρασίαν καὶ λαχίαν. Sed illum interpretem dum ἀπυρον vertit Sine pane, ad πύρος, non ad πῦρ, respexisse existimo: qua- si nimirum ex illo, non hoc, vocabulum istud compo- situm esset.

P. 576. b. 6. Scribitur potius ἀκαρῆ quum non additur sub- stantiuum, vt te docebit meus lingua Graecae thesaurus.

P. 578. e. 4. In quibusdam est Ἰέρων, non βαρβαρόρον.

P. 579. f. 1. Scribe potius μεγαλοφροσύνης in genitiuo, vt & ali- qui veteres libri habent.

P. 580. b. 3. In edit. Ald. & Flor. legitur ἡγεμονία, litera α non habente, subscriptum: quod facit vt pro accusatiuo ἡγεμονίαν (quem malo) irrepsisse existimem.

P. 581. b. 6. In praeced. editionibus legitur ἀναπληροῦναι,

quod in ἀναπληροῦναι (ita enim scribi debet) recte mutatum fuisse ex vet. cod. nemo nō fatebitur, qui in autorum Graecorū lectione versatus fuerit. Passim enim aliquem ἀναπληροῦναι ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως, seu τῆς ἐλλείψεως, & aliquem ἀναπληροῦναι ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως, metaphora elegantissima dicunt.

P. 582. a. 8. Legitur etiam συμπίνοντας.

P. 588. e. 9. Quamuis sequatur non multo post τῆς ἰστανεῖς ἐγχαλινού, minime tamen χαλὸν hic in χαλινόν mutari debere ex- istimandum est. quum enim dicit, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν καὶ τοῖς ἰστανεῖς χαλὸν ἐμβάλοντας, perinde est ac si diceret, ἡγεμονίᾳ αὐ- τῶν καὶ τοῖς ἰστανεῖς.

Ibid. f. 3. Reponi omnino necesse est ὀπίσθιον.

P. 589. b. 1. Legitur etiam φηδόμενος pro κηδόμενος, non mul- tum diuersa significatione.

Ibid. d. 7. Pro hoc genitiuo habetur in quibusdam geniti- uis πολεμίων.

* P. 591. a. 10. Pro συνειρήνηται (quod primum est huius pa- ginæ vocabulum) legitur etiam νῦν ἐφάρηται, sed illam lectio- nem huic antepono.

P. 592. a. 3. Non fuit necesse dicere περιουμένου vt conueni- ret cum genitiuo ἀγέματος: quoniam nomen hoc est collecti- uum.

Ibid. a. 6. Rectius scribetur αὐτοῖς, vt quidam cod. habent: vel αὐτοῖς, id est, sibi: ita interpretando, Vociferantes Eume- nem sibi vocare iubebant. Vnus tamen interpretum perinde reddidit ac si non scriptum esset ἑβόων, Εὐμένη καλῶν αὐτοῖς, sed βόωντες, Εὐμένη ἑβόωντες: ita interpretans, Cum clamore Eume- nem vocauerunt. Est alioqui vsitatum & alibi hoc verbum βόων cum infinitiuo, pro iubere clamando, vel poscere. Cum clamore iubere, seu flagitare. vt in hac ipsa Eumenis vita, pag. 108 f. ἀγὼν ἑβόων.

Ibid. d. 9. Pro ἰσπαρτιάς καμήλοισι, non dubito quin reponen- dum sit ἰσπαρτιάς καμήλοισι. Vnus interpretum vertit Hispanstriis camelis, lectionem quam habemus retinens: alter autem, Dromedis. Quod vocabulum Dromedis typographico for- tassit errore pro Dromadibus positum fuit. Est certe δρο- μάδων latis frequens mentio apud scriptores Graecos. Atque adeo apud hunc ipsum, in eo quod in manibus nunc habeo- mus, opere, legitur cum alibi tum in Alexandro: vbi scribit, ἦν πάλαι πρὸ βασιλείᾳ ἀφ᾽ ἑξῆς πολεμίου ὅτι καμήλου δρομάδης, ὅ- τι τὸν κατὰ δρομῶν αὐτῶν. Apud Latinos quoque haec appellatio reperitur. Linius Maced. belli lib. 7. Ante hunc equitatum falcatae quadrigae, & camelus quos appellant dromadas. Vbi si Linius intellexit camelos alio nomine dromadas vocari, (sicut Gallice dromadaire appellatur quibus camelus) ei mi- nime assentiri possim. Ita enim sentio, δρομάδης, velut e- pithetum, additum aliquando fuisse discriminis constituendi gratia. Sed ἰσπαρτία quae erant? (liceat enim hic foeminino genere Graecorum more appellare) aliudne genus quam earum quae δρομάδης dicebantur? Hoc equidem mihi non sit veri- simile: quia potius δρομάδης, alio nomine ἰσπαρτίας fuisse vocatas arbitror, ad differentiam earum quae veterini gene- ris essent, vt Pliniano vocabulo vtat. Quae enim ad cursum velociores erant, eadem certe inequitare volentibus aptio- res. At nostra lingua dromadam appellationem latius ex- tendit, (vt dixi) vocans ἰσπαρτία quemuis camelum, ac potissimum ab antiquioribus huius linguae scriptoribus id vocabulum vsurpatur.

P. 596. c. 1. In omnibus nostris codicibus scriptum erat Λάμπιδος. Item Ἰωνίας pro Ἐπιπώας, in quibusdam.

Ibid. e. 10. In nonnullis scriptum est, ἀπὸ πῆμιπ πλάσων μὴ πῆμιπ ἢ τῶν μιμήσασθαι, quae lectio veteri ne profecta sit ab a- liquo cui verbum hoc μιμήσασθαι nouum fuerit: quum alioqui veram esse hanc lectionem, & Laconice loquenti magis con- uenientem, ex aliis etiam locis constet.

P. 597. a. 1. Hinc emendari potest locus huius scriptoris, initio libri ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς ἀγῶνης, vbi res eadem commemoratur, quum enim illic editiones quae meam praecesserunt, ha- beant, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν βασιλείας ἀπὸ βασιλίδης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν, non dabitur est quin βασιλίδης (quod reginas signifi- cat, mutandum sit vel in βασιλίδης vel in βασιλοῦς. Vtro modo quis scribat, perinde est. Quum eadem sit ambo- rum diminutiuiorum significatio. Sed in illa voce βασιλί- δης vnus potius diminutiui, nimirum βασιλίδης, quam alte- rius vestigia habemus. Atque adeo verisimile est ex βασιλεί- δας fecisse quempiam βασιλίδης cui haec forma ἰσπαρτία igno- ta esset. In mea tamen editione legitur βασιλοῦς, ex quo- rundam vet. codicum autoritate. Quo vocabulo vsus est He- raclides etiam quidam apud Athen. lib. 13. eandem historiam

his verbis referens: καὶ φασὶ πρὸς Ἀρχιδάμου τῆ βασιλείας, ἡναγκάζει αὐτὰ καλῶς φανομένης, ἐπεὶ οὐκ ἔστι ἀρχαῖς καὶ πλοῖαι, ὡς ἀπέκλινεν ὅτι πῶς πλοῖαι, ἡναγκάζει τὸς ἐφόρους αὐτῶν, ὅτι πλοῖαι οὐκ ἔστι βασιλικούς ἀπὸ βασιλείων πρὸς Σπαρτιάταις ἡναγκάζει φεραρεῖται. Quem locum eo quoque nomine proferre libuit quod ex eo aliquid amplius quam ex utroque Plutarchi discamus: nimirum Archidamum in docenda parua vxore diuitiarum rationem habuisse. Sed ex Plutarcho vicissim adiuuandus esse videtur iste Heraclidis locus: quum minime rationi consentaneum sit vt quæ deformis & diues est, factus pusillos edat potius quam ea quæ formosa sit. Qua de re lectorem monuissim mihi nunc est factum. Is certe cuius interpretationem edidi, veram lectionem in eo Plutarchi loco sequutus est, vertens Regunculos: (hoc enim maluit quam Regulos) at is qui antea libellum illum verterat, falsa lectione deceptus, reddiderat Reginas: si modo nulla eius interpretationi facta fuit ἰσὺ πνοῦς πρὸς διοργωτῆ ἰνιάρια.

Ibid. c. 8. Pro βλάφη legitur etiam βλάση, quod mihi valde placet. vt his verbis μὴ βλάση σέθεν significetur, Ne ex te natiatur. At βλάφη nec cum σέθεν nec cum alio huius versus vocabulo iungi potest.

Ibid. f. 4. Est & alia lectio per datiuum, ὅτι τῆ κληρονομία: quam reponendam esse censeo.

P. 598. a. 4. Non dubium est quin reponi debeat πρὸς πρῶ- μέρος.

Ibid. b. 9. Post ἀρμονίας quidam cod. habent ἢ σερνοίας ἢ πρὸς- πηπς. quæ verba vereor ne suppositiua sint: vel potius hoc ita esse periuatum habeo.

Ibid. d. 10. Post πολέμησαι posita fuit interpunctionis nota: vt genitiuus Ἐμάδος cum aduerbio ἀπὸ πᾶσι iungatur. Alioquin scribendū fuerit πρὸς πολέμησαι, quosdam ex vet. cod. sequendo.

Ibid. e. 7. In quibusdam additur accusatiuus πῶς post συμ- κερταίους ὅ, non post Δυσάνδρου: vt videlicet ad illud participium, non ad verbum ἐψηφισατο, pertineat. Paulo post autem aduerbium μόνον post εἰαυτῷ positum est.

Ibid. f. 2. Pro δεξιπρόσθεν ἀγαθὸν legitur etiam ἀγαθὸν ἀμα- πρὸς δεξιπρόσθεν.

P. 599. a. 2. Legitur etiam ὅτι μὴ αὐτῶν, item ἡσάσι. paulo post.

Ibid. a. 5. Pro ἑσραξί scriptum est in quibusdam ἑσραξίσι.

Ibid. a. 9. Non ἀμαθία sed ἀπᾶθια quædam exemplaria habent: quæ lectio valde mihi placet. habet enim hoc vocabulum huic facto peculiariter convenientem significationem: vt præterea qui ἀπᾶθια hic dicit, non excludit ἀμαθίαν. quæ tunc alioquin ἀπᾶθια Pyriho sapienti tribuat, teste Cicero. Proxime autem sequentia verba in precedentibus editionibus sunt πῶς πρὸς αὐτῶν, quum manentibus iisdem literis sed syllabis aliter iunctis, legendum sit πῶς πρὸς αὐτῶν.

Ibid. c. 1. Scribe ὅτι τὰς δέρας, ex consensu omnium nostrorum codicum.

Ibid. c. 5. Legitur etiam ἐδὲξέσπρος pro δεινόσπρος. sed hic πρὸς τῆς δεινόσπρος potius quam τῆς δέξης agi videtur.

P. 600. a. 5. In nonnullis scriptum est, δὲ δέμοι πρὸς πρῶτον καὶ χεῖραν.

Ibid. e. 5. Pro Μιθριδάτιω legitur etiam Σπιθριδάτιω. quæ lectio aliorum locorum testimonio comprobatur: ideoq; recte vnus interpretum Spichridatem, non Mithridatem scripsit.

Ibid. a. 8. In quibusdam est ἐπιβλήσειν.

Ibid. c. 4. Legitur & σραπῆρας, nec non σραπᾶς. Huic quidem lectioni locus esse non potest, at illi non minus quam ei quæ in textu habetur. Sic vero & alibi in his vocabulis variant exemplaria.

Ibid. c. 6. Scribendum est νενηκῆπες, vt conueniat hic participii accusatiuus cum accusatiuo μυελούς.

Ibid. d. 8. Pro πρὸς σραπῶν legitur etiam πρὸς σραπῶν, quod malo. Contra vero præcedente, paulo ante, quum itidem πρὸς σραπῶν habeant quædam exemplaria pro πρὸς σραπῶν, malo πρὸς σραπῶν.

Ibid. e. 1. In nostris vet. exemplar. non ψιλὸν ὄπλιον, sed δειλὸν ὄπλιον ἔστι legebatur. quam lectionem amplector, & mecum omnes amplecti debent: tum quod recte δειλὸν opponantur πολεμικῶς, tum quod contraria sint quæ hic coniunguntur, nimirum ψιλὸν & ὄπλιον. Neque enim ignotum est ψιλὸν leuis armaturæ milites appellari: ὄπλιον: grauis armaturæ. Ideoque vnus interpretum alterum ex his genitiuis in sua interpretatione prætermisit: nimirum posteriorem, ὄπλιον: ita reddens hunc locum, Itaque Agefilaus pro leuis armaturæ militibus multos & bellicosos eos nactus est. Vbi pro Eos scribendum videtur Equites. Alter vero retinuit quidem vt runque genitiuum, sed priori ψιλὸν aliam potius quam passim receptam significationem dedit. sic enim locum istum reddidit. Ita

factum breui vt Agefilaus pro vilibus peditibus frequentes haberet & fortes equites. Vide lector quid vere germanæ lectionis ignoratio faciat, quam multa diuerticula interpretes quarere cogat, multum in iis laborantes, quum recta via nihil omnino laboris exhibitura illis esset. Neque vero quum hoc dico, ignorationem talem vllis interpretibus, quicumq; sint, adscribendam censeo, (nihil certe magis quam eum qui in tenebris rectam viam tenere non potuerit, accusandum esse dixerim) sed potius eorum vicem doleo, quibus ad molestum & grauem interpretandi laborem is etiam accedit quod cum mendosis exemplaribus illos conficiari oporteat. Nec vicissim tamen quorundam interpretum plusquam supinam ignorantiam accusandam esse nego, qui sua exemplaria in apertissimis etiam mendis sequuntur. Quamuis enim tenebræ obflare soleant ne recta via cernatur, (vt in illa comparatione maneam) sunt tamen & loca quædam quæ ita nobis longo vsu cognita esse debent, vt ne Cimmeric quidem tenebræ quominus rectum iter per illa teneamus, obflare debeant. Apertissima autem menda voco quale est in hac ipsa pagina, & quidem paucis ante versibus, ἀπᾶθια in edit. quæ meam præcedunt, pro εὐπρόσις. Idem fortasse & de genitiuo μιανῶν pro μικρῶν dici possit in vita Crassi, (cuius erroris ibi mentionem feci) quamuis ab altero interpretum duntaxat sic animaduersus. Vicissimque illa μικρὰ κεφαλῆ (de qua ibi dictum à me fuit) pro μιανῶν, his annumerari fortasse possit.

Ibid. e. 10. Priore loco pro præsentī μάχεσθι inuenitur scriptum futurum μαχεῖσθι.

P. 601. b. 5. Legitur ἀπᾶθια in omnibus nostris codicibus: quod malo: quoniam plus est ἀπᾶθια quam ἐπαθῆσαι. Paulo post autem non dubium est quin ἀπᾶθια pro ἐπᾶθια reponi debeat.

P. 602. a. 6. Pro ὁπλοῦν scriptum est ἐμφανῶν in omnibus nostris codicibus: & rectius. si quidem dicitur potius aliquis esse ὁπλοῦν, id est, Illustris, huc insignis: aliquid autem esse ἐμφανῶν, id est, Apertum, Euidens.

Ibid. c. 4. Legitur etiam πάλιν πρὸς ἡμοῖνον καὶ μεταβαλομένον.

P. 603. a. 4. Non Ἰδαίου sed Ἰδαίου quidam codices habent.

Ibid. c. 2. Pro ὑποσραφῆς legitur μετασραφῆς in nostris codicibus. quæ participia valde differentem, hoc præsertim loco, significationem habent, vel potius contrariam. quum ὑποσραφῆς sonet Auerfatus, Auerrens ab eo faciem: seu Auerfa facie. at μετασραφῆς, Conuersus ad eum, Conuersa in eum facie. Non dubium est autem quin μετασραφῆς potius conueniat huic loco: ideoque magis hanc interpretationem probō, Reiecto in eum vultu: quam alteram, Auerfa facie. Im vero & in verbis quæ Plutarchus eum μετασραφῆντα dixisse tradit, vel potius in vno eorum verborum, non parum est discriminis inter veterum codicum lectionem & eam quam editiones typographicae habent, & ipsi quoque interpretes sequuntur. Quum enim dicatur in illis edit. ita loquutus esse, ὡς χαλεπὸν εἶναι ἀμα καὶ φρονεῖν, vet. cod. habent non φρονεῖν sed φιλεῖν. Qui infinitiuus quum prima fronte minus aptus videri queat, longe tamen aptior ex eo sententia & magis huic loco conueniens elicitur, vt aperte ostendam. Sed prius vt ab interpretibus versus est referam. Vnus ita reddidit, Vt arduum est simul miserari & sapere. Alter, Difficile est simul miserari & sapere. Ego χαλεπὸν non pro difficili seu arduo, sed pro graui seu acerbo accipiens, & lectionem veterum cod. sequens, quæ est, ὡς χαλεπὸν εἶναι ἀμα καὶ φιλεῖν, sic interpretor, Quam graue est miserari simul & amare. vel, Quam acerbum est, &c. Perinde ac si diceret, Quam graue mihi est eum relinquere quem & miseror & amo. At vero retinendo alterum illud verbum φρονεῖν, perinde erit ac si diceret vix fieri posse vt is qui miseratur sapiat. Quæ verba multo minus aptam sententiam habere videntur. Cæterum particula ὡς vel accipi potest in ea significatione quæ illi in præcedentibus interpretationibus datur, vt videlicet admirationi feruiat: vel accipi pro εἶ, vt non interpungatur post εἶπεν: & sit εἶπεν ὡς χαλεπὸν εἶ (subauditur enim hoc verbum) pro εἶπε χαλεπὸν εἶ.

Ibid. c. 6. Pro καὶ ἀπλείας legitur in vet. cod. καὶ τῆς εὐγενείας. Sed ego pro ἀπλείας reponendum potius censuerim vocabulum quod scripturam pene eandem habet, vnica videlicet litera differens, ἀφελείας.

Ibid. d. 1. Adiectæ fuerunt hæ duæ voces, καὶ εὐπελετέραν, ex vet. cod. sed videri potest accusatiuus εὐπελετέραν magis ἐπιζητηκῶς esse quam orationi quicquam addere.

P. 604. c. 1. Pro Δημοσθένου legitur in omnibus nostris vet. Ἐρασιερέτου, & quidem præ fixo articulo τῶν.

Ibid. d. 4.

Ibid. d. 4.) Hæc verba, αἰς ἑκάστον δὴ λέγειται, εἰ γὰρ, in præced. editionibus non leguntur.

Ibid. e. 2.) Ex vet. libris petita est hæc lectio ἡ δὴ περιερίμεθα, antea enim legebatur ἡ δὴ περιερίμεθα, non præfixo illo aduerbio.

P. 605. f. 2.) In vet. est εἰσπίς: quam lectionem sequendo, in αὐτῆς spiritus tenuis in asperum mutandus fuerit.

P. 606. d. 5. Α' πωλ.) Legitur etiam Εὐπώλιαν καὶ Πραύραν.

P. 608. c. 1.) In ve. legitur ὡς ἀγαλλομένους. Paulo post ἐπιρροῦν pro ἐπιρροῦν.

Ibid. d. 6.) Hos accusatiuos in datiuos mutare oportet, asfentientibus veteribus etiam: vt legamus, πῆς δὲ μὴ βουλομένους.

P. 609. b. 10.) Interpunctio post ἰθὺς est tollenda, & potius ante ἀρξυνομένους ponenda: vt dicatur ἀρξυνομένους εἰ ἐφθόνται. Cæterum pro στρατίαν repositum fuit στρατήγιαν, cuius vocem in exempl. permutatiōnis facta fuit & supra mentio.

Ibid. c. 4.) Pro Θεοπαῖς scriptum est & Θεοπαῖς.

P. 610. a. 8.) Repono σκέψασθαι pro σκέψασθαι, talis erroris in aliis plerisque locis memor. Paulo post autem ὡς εἰσπίς, pro ὡς εἰσπίς.

Ibid. e. 6.] Videndum annum φθιέρισμα sequentibus iungi debeat: sicut alibi hoc verbum cum præpositione εἰς vsurpat habente accusatiuum.

P. 611. b. 6.] Non Λεδτρα sed Τεγύρας, vet. cod. habent.

Ibid. c. 5.] Post κοῖνον in nonnullis exempl. interiecta inueniuntur hæc verba, καὶ ὡς πλὴν ἑλλάδα.

Ibid. d. 1.] In quibusdam scriptum est. αὐτονομίαν πῆς ἑλλήνας.

P. 612. c. 7.] Legitur etiam λιπαροὶ πᾶσι σώματα καὶ τὰ ὡρεσώτα, sed hæc verba minime addenda censeo.

Ibid. e. 7.] Est & alia lectio, τὰ ὅν ἡ δὴ νόμων αἰτίας.

P. 613. c. 2.] Pro ἰσχυροῦς legitur etiam ἰσχυροῦς.

Ibid. e. 9.] Post ἑπαμεινώνιδαν adiectum est in quibusdam ἡ δὴ ἐν ἑρώτα, sed hoc satis intelligitur, etiam si non addatur.

P. 614. d. 9.] Pro ἡρώματος scriptum est in vet. cod. πταίσματος. Vitur autem verbo ἑπταίσαν in fine huius paginae, à quo est nomen illud.

P. 615. b. 1.] Pro συμπορευομένων inuenitur in vet. codicibus σιωπορευομένων. Quod participium huic loco aptissimum esse videtur: sed dubitare quispiam possit an Plutarchus eo vti voluerit quum tam vicinum sit illius simplex οἰκιστομένης.

Ibid. c. 7.] Non εὐθώου, sed εὐθῶου in nostris exemp. erat.

Ibid. c. 5.] Est & alia lectio, δίαμα φανώσαι καρῶν.

P. 616. a. 6.] In vet. cod. præpositio ἰσχυρ, quæ est αὐξηκική, non verbo ἡγάπησεν sed verbo ἐθαύμασαν iungitur, mutat etiam ordine: hoc modo, οὐπω γὰρ ἡγάπησεν καὶ ἰσχυρ ἐθαύμασαν αὐτῶν.

Ibid. b. 6.] Pro ἀπηνῆς scriptum est etiam ἀπηνῆς, sed alteram illam lectionem minime reiiciendam censuerim.

Ibid. c. 6.] In vetustis cod. non πλὴν οἰκουμένην, sed duntaxat πλὴν πόλιν dicitur ἡ δὴ εἰς ἀπηνῆς.

P. 617. a. 2.] Post λιποτήτα additur in vet. καὶ κατηρότητα.

P. 618. b. 4.] Pro αὐτῶν scribendum esse videtur αὐτῶν.

Ibid. b. 8.] Non μὴ βουλομένους, sed φοβούμενος quidam codices habent.

P. 619. d. 10.] Præcedentes editiones post αἰσῆς interpungunt, vt ἡ δὴ iungatur cum καλῶν: at ego cum χλευάζοντες potius iungi crediderim. De hoc tamen subdubitans, & suum cuiq; iudicium liberum relinquens, neutri loco interpunctiōnis notam adhibui. Idemque & aliis plerisque locis à me factum esse moneo.

P. 620. e. 7.] Pro εὐσταθῆς scriptum est etiam εἰσπίς.

P. 621. Pro ἀγαλλομένους inuenitur etiam ἀπλάττω.

Ibid. b. 1.] Vel ἐπι ἢ pro ἐπιτα ἢ poni dicendum est, (de quo particula huius vsu in principio harum annotationum differui) vel particulam ἢ vacare post ἔντος. Si hanc vacare dicamus, tunc post εἰσπίς non fuerit ponenda τελεία σημεῖα, vt pote sententia adhuc pendente. Videntur autem interpretes hoc censuisse, quum illam vsque ad hæc verba, δὲ ἢ πύπου, continuent: id est, sententiam seu periodum non claudant ante hæc verba. Vnus enim ita vertit, Postquam ad Cinnam in castra profectus ex crimine quodam & calumnia metuere sibi cœpit, citoque se inde subduxit: quum nusquam compareret, per castra rumor & sermo peruasit, interfectum à Cinna adolescentem esse. Alter non solum eousq; periodum cōtinuauit, sed longius etiam perdaxit: sic totum hunc locum interpretans, Quum ad Cinnam in castra profectus, ac ob criminationes & calumnias aliorum sibi metuens, clam sese è medio subduxisset, rumore in castris exorto, adolescentem à Cinna necatum esse, milites iampridem infestis ani-

mos gerentes, impetu in Cinnam fecerunt: atq; is fugiens à quodam centurione stricto gladio insequente deprehensus, ad genna ei accidit, sigillumque, quod magni erat pretii protendit. Ego periodum vel non tam longe, vel certe longius etiam perduxissem: quoniam cum vltima (vt ita dicam) parte velut coherent quæ sequuntur, Cui centurio acerbe admodum insultans, Atqui, inquit, non veni &c. Potius tamen periodum clausissem his verbis, Impetum in Cinnam fecerunt. Sed hoc obiter dictum sit, quod autem ad ἐπιτα attinet, non dubito quin multum multos torserit, eum quem dixi eius vsam non animaduertentes, tanquam videlicet imperfectam sententiam relincente scriptore: aut saltem tanquam illi vocolæ suam ἀπὸ δόξιν non dante. Quum autem vel pro ἐπιτα poni dici possit, vel particula δὲ in sequentibus abundare, (quam fuisse interpretum opinionem ostendi) ego alios Plutarchi locos cum isto conferens, non minus illud, quam hoc admiserim.

P. 623. b. 1.] Inferendum esse dico articulum τὰ inter πρῶτον καὶ articulum πῆ: vt legatur, πρῶτον καὶ τὰ πῆ γάμου. In fine autem huius versus pro τῆ Πομπηίου βίῳ scriptum est in quibusdam τῶν Πομπηίου τρόπῳ.

Ibid. b. 6. 7.] Pro τρεῖς scriptum est etiam φρενῶν in quibusdam exempl. quod magis placet.

Ibid. d. 6.] Scribere malim Ρ' αἰμαῖον.

Ibid. e. 2.] Pro ἀπαιθρῶπως legitur etiam ἀπαθῶς.

Ibid. f. 5.] Repono τὴν αἶνον.

P. 624. b. 1.] Ita legitur in vet. codicibus, non εἰς Ἰπάλια.

Ibid. b.] In antiquis exempl. scriptum est ἔκ τῳ κισθῶν.

Ibid. c. 2.] Legitur & hoc modo, δέξασθαι τοῖς ἀλλοῖς παρῆσι πᾶσι.

P. 626. d. 5.] In vet. cod. non σαυτοδ sed σαυτῆς scriptum est, vt hic habetur, nec non καπκινάκας πρὸ παρισκεύατας, Verum ad ista quidem verba quod attinet, nihil in significatione discriminis habent: at illa casus mutatio sententiam immutat. Nam si σαυτῆς legatur, intelligetur ἰσχυρότερον quam antea: ἢν σαυτοδ ad ἰσχυρότερον referri manifestum est.

Ibid. e. 3.] Hic quoque ἐπεὶ δὲ pro ἰσχυρ δὲ accipiendum fuerit, vel periodus vsque ad hæc verba, οὐ δὲ μέλησιν, suspendenda: ideoque ante ὁ δὲ σιωπῶν hypodiasioles duntaxat nota collocanda.

P. 627. d. 8.) In præcedentibus editionibus legitur αἰδύπατων pro αὐτῶν ἰσχυρῶν. quam lectionem interpretes quoque sequuti sunt, verum αἰδύπατων, quod præcedit, non reddiderunt nomine composito, sed perinde ac si αὐτῶν ἰσχυρῶν scriptum esset. Ita enim vnus locum istum vertit, Quo tempore (vt aiunt) quum quidam in senatu quæreret, ecquid Pompeium pro consule ad bellum mittendum putaret: Philippus, Nequaquam, inquit: sed pro consulibus, vtrunque consulem nullius esse pretii existimans. Alii quoque ita vertit ac si scriptum esset αὐτῶν ἰσχυρῶν, & quidem hæc verba pro consule, in ipsa responsione etiam repetens: hoc modo, Quo tempore aiunt rogante quodam in senatu & mirante, Pompeium an pro cōsule Philippus esset in Hispaniam missurus, Non tantum, inquit, pro consule, Philippus, sed pro consulibus: notans ambos illius anni consules nullo numero esse. Mihi autem non liquet vtrum αὐτῶν ἰσχυρῶν pro αἰδύπατων reponendum censuerint, ideoque verterint Pro consule, non Proconsulem, voce composita: an potius vt dicit huius festiuitatem apertiore redderent, ita interpretati sint. Sed retinendo, αἰδύπατων, itidemq; interpretationem consuetam illi dando, minime obsecuta esse videtur huius responsi vrbalitas qua ad significationem nominis αἰδύπατων, id est proconsul, alluditur. Ideoque recte quidem pro αἰδύπατων fuisse repositum αὐτῶν ἰσχυρῶν, at ἢ ὁ ἴτιδὲ αἰδύπατων ἢ αὐτῶν ἰσχυρῶν esse mutandum censeo.

P. 629. e.] Pro ἡ δὴ πῆ πολιτευομένων legitur etiam ἡ δὴ πῆ πολιτευομένων: quæ certe multo maior laus fuerit: Sed si πῆ in πῶπῆ mutetur, videtur etiam πολιτευομένων in πολιτευομένων vel πολιτευομένων mutari debere. Quæ tamen mutatio ex vet. libris ἴτιδὲ non annotatur, haud scio an per incuriam prætermissa.

P. 630. b. 4.] Pro ὄζον legitur & ἔζον: sed dura hæc repetitio participii tam propinqua videri queat.

Ibid. e. 7.] Scriptum inuenitur & ἀσπίμυθος, vt referatur ad βίος, verum altera lectio magis mihi placet.

P. 631. c. 3.] Scribendum ἐπὶ ἰσχυρῶν.

P. 633. d. 6.] In quibusdam vet. copula καὶ huic accusatiuo præfigitur: sed non placet καὶ πολλοῖς, quum iam multitudinem eorum declararit, dicens, διπλασίονας πλείονας ἄλλοις, Malim igitur scribere, καὶ πολλοῖς τοῖς πολλοῖς ἔντας, vt eos magna ex parte bellicosos fuisse intelligamus. Vnus tamen interpretum hanc significationem nominis πολλοῖς non de lit, ita

vertens hunc locum. Ipsos prædones, plus viginti millia, neque interficere statuit: neque, ut dissiparentur aut coirent de integro inopes & bellatores multi, sinere existimavit securum. Alter autem eam quam dico significationem nomini πολλοὺς dedisse videtur: quippe qui ita verterit, Ipsos autem piratas, quorum erat super viginti millia numerus, occidere ne cogitavit quidem: dimittendos porro, committendumque ut homines egeni & bello vivere soliti plerique, aut in varias regiones dissiparentur, aut inter se rursus coirent, nullo modo censuit. Verum ut dixi, πῶς πολλοὺς potius scribendum esse putarem, ut uti alibi legitimus, ἀπλοῖς μόνον ἢ φαύλοις καὶ δόρμασι θηρίων πῶς πολλοὺς.

P. 634. c. 10.) Non dubium est quin pro ἀφικνεῖσθαι reponendum sit ἐφικνεῖσθαι, qui error & alibi reperitur.

Ibid. c. 3.) Est & alia lectio, πῶς νόμου πολλὰ κατηγόρησας καὶ τὸ δῆμαρχον μηδὲνα καὶ τίθων. Eam autem quam habemus lectionem possumus aliter quoque interpungere: ut nimirum δῆμου ad κατηγόρησας referatur. Ut enim hic interpunctus est iste locus, δῆμου cum μηδὲνα iungitur: ut sit μηδὲνα δῆμου pro οὐδὲν τὸ δῆμου. Quem loci huius sensum esse putavit qui ita vertit, Catulus quam multis legem reprehendisset, neque de populo quenkam mouisset. Alter autem interpres, δῆμου ad verbum κατηγόρησας referens, ita vertit, Catulus solus legem grauius dissuadet, atque populum increpauit, qui neminem quam permoueret, &c. Utrolibet autem modo locum hunc interpungamus, mirum in Plutarchus δῆμου, non τὸ δῆμου, scripsit.

P. 636. b. 4.) Pro ἐπείναι scribendum videtur ὀπείναι: quam lectionem sequitur est interpres qui vertit, Ireruere Pompeium nuntiantes. Alter autem ἐπείναι retinuit: quippe qui reddiderit, Pompeium nuntiantes adesse. Potest autem illud ὀπείναι aliter quoque verti.

P. 637. b. 1.) Repono ἀφρηῖσθαι.

Ibid. d. 4.) In quibusdam non τετρακισμυρίων sed πετρακισμυρίων scriptum est: quod non probo.

P. 640. c. 7.) Vel post σβαρῶς vel ante interpungi potest. Vnus interpretum cum sequentibus iunxit, ita reddens hunc locum, Illem accubuisse, ac præ fastu pileum utique ad aures capiti attraxisse. In altera interpretatione incertum est viro referatur, ita enim in ea redditur hic locus, Memorant enim, opperiente in conuiuio atque excipiente alios Pompeio subinse, illum iam accubuisse fastuose aures & caput habentem toga obtecta. (Iungo autem aduerbium tubinde præcedentibus, quamuis in mea editione sequentibus iungatur) Obiter autem obseruare oportet & interpretationem horum verborum, ἔχων δὲ ὠτων καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Mirum sane videri possit Plutarchum non aliter potius quod significare volebat expressisse: nisi pro καὶ κεφαλῆς illam καὶ κεφαλῆς scripsisse dicamus: ut certe legitur videtur & vnus interpretum, is nimirum cuius est posterior interpretatio. In ea autem minus placet (nam & hoc obiter attingam) nomen ἱμάτιον reddi togam, potius enim eo significari arbitror tegmen capitis, assentiente etiam Budæo: ut in meo Thesaurō docui. vbi & aliud huius significationis exemplum ex eodem scriptore in hac ipsa vita protuli, ἔσπευξαι ἰσχυμένον πᾶσι ποσειδόντι τῷ Πομπηίῳ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπαρῶντος τὸ ἱμάτιον.

P. 642. d. 6.) In quodam exemplari non legitur τῷ μεγάλῳ: qui tamen datiuus plane est necessarius. Cæterum hæc, ἐπέχεσθαι πομπῆς ἀξιωμα καὶ κόσμου ἔξ, non recte ab vno interpretum fuerunt verba, Ad alia exornanda spectacula referuata. Illa enim Plutarchi verba non aliud sonant quam, ea quæ diu exēπῳ, ad aliam pompam cohonestandam & exornandam satis esse potuisse. Sed propter illa etiam verba quorum interpretatio aliquid difficultatis habet, libet totum locum proferre. Ita igitur ab eodem est redditus. Magnificentiam autem triumphi, licet in duos dies diuisi, tempus non sufficit: & multa eorum quæ apparauerat, ista pompa exclusa sunt, & ad alia exornanda spectacula referuata. Alter vero ita vertit, Triumphum quamuis in duos diuisi dies non cepit tempus magnitudinem: sed apparatus magna pars, quæ ad decorandum & exornandum alium triumphum satis suppeditasset, non fuit spectata. Ego δὲ αὐτῶν dici putō pro τῷ τῆς, δὲ αὐτῶν vel potius κερῶν.

P. 643. c. 9.) Reponendum puto accusatiuum Λεύκουλλον, qui iungatur cum verbo ἐδίδεατο: ideoque post illum interpungendum fuerit.

P. 644. d. 7.) Pro καὶ suspicor scribendum esse κακίαν. Hoc quidem certe constat, aliquod substantiuum desiderari quod cum πᾶσι iungatur, contra vero particulam καὶ pro superuacanea haberi posse.

P. 645. a. 1. Pro αὐτῶν scribendum esse dico αὐτῶν.

P. 646. c. 9.] Si ματεῖναι recte scriptum est, recte scriptum fuit: it & αὐτοῖς: sed ματεῖναι in ματεῖναι mutandum est, iudem αὐτοῖς in αὐτῶν mutare oportebit. Pro hac autem lectione ματεῖναι facit quod paulo post habetur, εἰ μάλιστα ὑπαρτίαι, ut mittam, plerisque locis hos infinitiuos compositorum ab εἰμι pro infinitiuus compositorum ab εἰμι inueniri. Sed fortassis & hunc singularem pro illo plurali ponendum illic quispiam censuerit.

Ibid. d. 1. Rectius fortasse τὰ χεῖρα iungeretur præcedentibus. ut ἐπὶ αἰρεθῶσι τὰ χεῖρα sit pro ἐπὶ τὰ χεῖρα αἰρεθῶσι: & significetur, Quumprimum designati essent consules: vel, Simulatque designati essent: ut vnus interpretum verit. Alter autem eam interpunctionem quam & mea editio habet, sequens, reddidit, Si designati essent, quam primum ut curarent &c.

P. 648. b. 2.) Post primum huius paginæ vocabulum Περικίου tollenda est interpunctionis nota.

P. 652. b. 4.) Vel αὐτῶν τὰ δεινὰ vel παρ' αὐτῶν τὰ δεινὰ scribendum est.

Ibid. b. 3.) Repono διεπέφρυντο.

P. 654. f. 5.) Pro οὐδὲ τῆς ἔσται legitur etiam οὐδέποτε ἔσται.

P. 655. a. 6.) Post ἐξέβιασται additur in nonnullis καὶ σιωπᾶσται, sed mihi a diectio hæc parum placet.

Ibid. b. 1.) Repono αὐτῶν.

P. 658. b. 3. Aut ἀπείναι pro ἀπείναι poni, aut potius hoc pro illo reponi debere, dicendum est. Quod si quis illud retinere malit, nullis alis, ut opinor, locis sententiam suam tueri possit quam iis qui mendaciter suspecti esse debent. Iterum enim hic lectorem admoceo, plerisque huius ipsius scriptoris locis, & quidem in hoc opere, infinitiuos compositorum ab εἰμι pro infinitiuus compositorum ab εἰμι positos inueniri, aut saltem illos eam sedem obtinentes quam hi potius sibi vindicant. Atque ut ad exempla veniam hoc ipsum ἀπείναι pro Abire, id est ἀπείναι, itidem habetur supra. Sic de ἐπείναι pro ὀπείναι, de ματεῖναι pro ματεῖναι, dictum fuit.

P. 659. c. 3.) Reponendum videri queat τῶν pro πῶ. ut huic accusatiuo τῶν sequente ῥῆς, respondeat alter accusatiuus τῶν sequente δὲ. Sed ei interpretationi minime assentior in qua hæc perinde redduntur ac si Plutarchus Pompeium quaestionem de providentia proposuisset, & ei Cratippum respondisse diceret. Ita enim illa, Etenim Pompeio de providentia sui casus causam querenti, respondebat Cratippus, ita accidisse quod vitiosus reip. status monarchiam iam exposceret. Vicissimque quærebatur, At quomodo nos quoue argumento certisimus te melius quam Cæsarem vsurum fortuna fuisse? Atqui non dicit Plutarchus ἤρετο, sed ἐπέδραμῶν. Ideoque magis placet altera hæc interpretatio, Nam quæ fuisset tandem Pompeius de providentia aliquid. Ille demonstrasset, propter peruersam rempub. rebus principatu vnus opus esse. Quæsisset præterea, Qui & quo Pompeis signo credamus, si Cæsarem vicisses, rectius te quam illum fortuna vsurum fuisse? Hoc etiam addo, hunc interpretem in iis quæ proxime præcedunt, vertisse participium ὑποκατακλινομένου, Assensus est. Alterum autem, Subterfugiente certamen, quæ interpretatio non omnino reiicienda est, meo quidem iudicio. Dicitur enim hic Cratippus ὑποκατακλινομένου, non quod assentiretur, (alioqui verbo συγκατακλινομένου, vel σιωπᾶσται, vel συγκατακλινοῦν, alioque huiusmodi, uti potuisset hic scriptor, atque ad eo uti debuisset) sed quod pertinaciter aduersus Pompeium hac de re nollet contendere, ideoque eius argumentis non valde refragaretur vel succumbens. Bud. in suis collectaneis (è quibus plurima deprompta in Thesaurō meo linguæ Græcæ inuenies eius nomine singulis adscripto) hoc verbum ὑποκατακλινομαι vertit Cedo, item Non obfisto: atque hunc ipsam Plutarchi locum in exemplum affert. At ego malim (hoc præsertim loco) interpretari cum aliqua adiectione, Ex parte cedo, vel Aliqua ex parte cedo. item, Non valde obfisto, Non valde refragor. Hæc autem sunt hominis certamen subterfugientis: ideoque alteram illam interpretationem non reiiciendam esse, tanquam omnino alienam, iterum dico. Verum ut ad loci huius emendationem redeam, quamuis dicam reponendum videri τῶν μὲν ἐπέδραμῶν: referendo videlicet τὸ ad Κράτῃπον: fateor tamen hanc emendationem non omnino mihi satisfacere, & hunc locum suspectum habere, tanquam omissa quæpiam aut perturbata, aut etiam perperam scripta habentem. Magis enim placeret hæc à Pompeio dici, πῶς παρῶν μόνον ἔδην μοναρχίας ἔδειξεν πῶς κακοπολίταις. Cratippum autem excipere, πῶς ἂν Πομπηίῳ, &c. Quum vero his quæ dico obfistat illa, τῶν μὲν ἐπέδραμῶν Πομπηίῳ

ὡς ἔστι τῆς περὶ αὐτοῦ, de his dicam quod sentio. Verbum ἐρέσει deprauatum esse arbitror, & pro eo scriptum à Plutarcho fuisse aliud quod cum accusatio Πομπηίου iungeretur. Simil autem non sed τῆς scriptum fuisse dicendum fuerit. Sed & verba quæpiam alia desiderari ante vel post ὑπὲρ τῆς περὶ αὐτοῦ, verisimile est. Quocumque autem modo se res habeat, tria sunt quæ hæc verba, πὸ μὲν ἐρέσει, suspecta mihi reddunt. Vnum, quod πὸ mutari necesse sit: & mutando in πὸν (quæ maxime vicina est vox) dure dicatur, πὸν μὲν ἐρέσει πὸν Πομπηίου ἢ, pro πὸν μὲν ἐρέσει τῆς Πομπηίου ἐξέτω. Alterum, quod ἐρομαι πὸν πύτυ, sicut & ἐροῦμαι πὸν πύτυ, potius quam ἐρομαι ὑπὲρ πύτυ dicatur. Tertium, quod verisimile non sit Plutarchum, si hic ἐρέσει scripserit, statim post idem verbum reperitur fuisse. Præterea vero ut Plutarchum illa verba πὸν τῆς μοναρχίας Πομπηίου adscripsisse existimem, facit quod sequitur, ἐρέσει δὲ. Neque enim puto Plutarchum de eodem dixisse πὸν δὲ λοιποῖν αἰώνων, & ἐρέσει δὲ. His autem omnibus non video quid aliud opponi possit quam quod paulo ante scriptum est de Pompeio, eum μὲν ἔλασεν καὶ συνέλασεν ποταμὸν βραχέως πὸν τῆς περὶ αὐτοῦ. Sed hæc non obstant quominus credamus Plutarchum subiunxisse, Cratippum potuisse (nisi timuisset ne λυπηρὸς atque ἄκαμος esset) multa in defensionem τῆς περὶ αὐτοῦ afferre. & Pompeio inter alia dicenti tempus in tam malo statu fuisse ut monarchia opus haberet: obiecisset, Sed si ad te monarchia illa denouisset, victoria potitum, quid nobis fidem facere possit, te melius quam Cæsarem fortuna vsurum fuisse? Hæc mea est de isto loco sententia: qua tamen nihil laudi interpretum (quorum doctrinam & iudicium magni facio) derogare velim. Idemque & de aliis locis in quibus ab illis dissentio, sentiendum esse dico.

- Ibid. d. 8.) Vide num legendum potius ὅπως quam ὅπου.
- Ibid. e. 8. Vide an malis φύξιμος: quod exempl. quædam habent.
- P. 660. d. 3.) In præced. edit. est δῶκεως. sed non dubium est quin δῶξως reponendum fuerit: quam & interpretes lectionem recte sequuti sunt.
- P. 661. b. 9. Pro ἦρετο fortasse reponendum fuerit ἦρχετο: aut certe ἐπῆρτο.
- Ibid. c. 3.) Repone πρώτος.
- Ibid. e. 6. Rectius scribetur δέξῃ.
- P. 662. a. 6.) Scribendum potius εἰς Αἴγυπτον: ut paulo ante legitur, ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον.
- Ibid. a. 10.) Scribendum potius πὸ Αἰγύπτου.
- Ibid. e. 3.) Ex Εὐρυπύων ἢ fieri debet Εὐρυπυονίδαι, plane persuasum habeo. sed simul etiam ἠπέρησαν in ἠπέρηται mutandum fuerit, tollendo interpunctionem quæ subiungitur, & παρέχεν in παρέχεν. ut ita legatur hic locus, οὐκ ἂν ἠπέρησαν Εὐρυπυονίδαι γῆθειον καὶ ἀπὸ ποταμοῦ τῆ Σπάρτη βασιλεία παρέχεν. Huic autem loci istius emendationi utraque interpretatio assentitur. huius enim lectionis sensum ambo interpretes expresserunt.
- P. 664. a. 10. Legitur etiam καὶ ὑπονοίας pro ὑπὸ αἰτίας.
- P. 665. c. 8.) Legitur etiam πῶ φιλοφροσύνῃ. sed plurali utitur & alibi Plutarcho: ut pag. 1226. ἀλλ' αἰ φιλοφροσύνῃ τὸ σφοδρὸν ὁκείνο καὶ σερκτικὸν οὐκ ἔχουσαι.
- Ibid. f. 2.) Nilim hæc interrogatiue legere, ponendo interrogationis notam post accusatiuum ἦσαν. Vnus interpretum mihi assentitur, ita reddens hunc locum, Nunquamne me Alexander Iononi inuisam reddere desinet? Alter vero citra interrogationem hæc legit, ita vertens, Non desinet Alexander in crimen me apud Iononem vocare. Nisi forte interrogationis nota incuria typographica prætermissa fuit.
- P. 668. d. c.] Hæc verba καὶ φιλομαθῆς ab interpretibus verfa non sunt, quod in præcedentibus editionibus non extent, huic meæ ex vet. codicibus addita. Sic autem alia pleraq; vocabula in hac leguntur, quorum interpretationem apud illos eandem ob causam non inuenies. Cæterum recte adiungi illa in vet. codicibus, & pro Plutarchi verbis agnoscenda esse, ostendit hic in Pompeii vita locus, ὁππότε μιν ὄντως ἐστὶ φιλόλογος αὐτῆρ καὶ φιλομαθῆς ἐν ὁλίγοις ὁ Οὐαλέριος. Hic enim itidem φιλομαθῆς cum φιλόλογος copulari videmus.
- Ibid. e. 3.) Pro σφοδρὸν legitur etiam σερρόν.
- Ibid. f. 5.] Reponendum κηφισόν, ut recte interpretes legerant.
- P. 669. e. 4.] Non dubito quin ἰόντα pro ὄντα scribi debeat. fueritq; hoc mendum simile illis quorum antea mentionem feci: positum videlicet infinitiuorum, ἀπείναι, ἐπείναι, ματῆναι, pro ἀπίναι, ὀπίναι, μεπίναι. ut enim hic composita ab εἰμι pro compositis ab εἶμι ponuntur, ita illic ὄντα participium ab εἰμι, positum fuerit pro ἰόντα particip. ab εἶμι. uterque inter-

pres tamen hinc, non illam, lectionem sequutus est: quum tamen nimis durum esse videatur ὄντα εἰς τὸ δωματίον pro ὄντα ἐπὶ τῷ δωματίῳ. Sed & hoc obiter addo, δωματίον melius reddi Cubiculum ab vno quam Domum ab altero.

P. 673. b. 10.] Legitur etiam βουκάφαλος: sed vsitatum est hoc nomen in illa etiam terminatione.

Ibid. c. 3.] Quidam codices habent duntaxat μίτρον.

P. 674. b. 3. In quibusdam scriptum est πῶ καλουμένων.

P. 674. d. 7. Pro ἔβηται scribendum puto ἔβησεν.

Ibid. d. 9.] Quidam pro ἀσκαίου reponunt ἀσκαίου: sed ἀσκαίου reponendum esse, ex Hesychio & Suida constat. Ἀσκαίου δὲ, (inquit ille), ἡμεροδρόμος. Addit que, ἢ κρᾶββατον, ἢ ἄγγελον, Ταρσῆνον. Hic autem, Ἀσκαίου, οἱ οὐκ ἔστι δόξαις χρηματιστοφόροι. Vocarique eisdem & ἀγγάροις, addit: & ambo hæc nomina esse Persica. Fateor tamen inueniri & ἀσκαίου in alio iustidem Hesychii loco, exponentis ἀγγέλοις: sed alteri loco potius assentior, utpote qui scripturam autoritate Suidæ comprobata habet. Quod autem ad alteram expositionem attinet, qua ἀσκαίου significare etiam κρᾶββατον ab Hesychio dicitur, in ea duas scripturas in vnam confundi arbitror: id est, huic nomini ἀσκαίου eam quoque significationem tribui quæ non eius est, sed nominis ἀσκαίου. quum idem lexicographus huic significationem illam, necnon Suidas & Etymologus tribuat.

Ibid. e. 4.] Futurum βοηθήσει in præsens βοηθεῖν mutandum videri possit: ac mutandum certe fuerit si ἐπαύρει pro Auderet accipiamus: ut vnus interpretum accepit, qui vertit, Quum de cæteris medicis nemo auxilium adferre auderet. Sed ἐπαύρει accipio potius pro Confideret: & tunc futuro infinitiu loci erit: interpretando ita, Quum cæterorum medicorum nemo remedium se allaturum esse confideret.

P. 875. d. 8.] Pro Πινδάρῳ scribendum esse arbitror Πινδάρῳ quamuis uterque interpretes lectionem illam sequatur.

P. 676. e. 5.] Stare nullo modo potest hæc lectio καλῆς καὶ ἡγναίας καὶ τὸ κάλλος. Videndum igitur an tollenda sit vocula καί, an mutanda in κατῶ. Ego potius tollendam quam mutandam in κατῶ censuerim: quoniam in huiusmodi locis solet potius subaudienda relinqui hæc præpositio. Vnus interpretum reddidit, Mulierem & natalibus & forma nobilem. Alter autem perinde hunc locum interpretatur ac si καὶ πῶ καὶ τὸ κάλλος scriptum esset: sic vertens, Elegantem mulierem & præter formam generosam.

P. 678. c. 8.] Legitur etiam Ἀλεξανδρῶ πῶ.

P. 679. d. 9.] In quibusdam editionibus habetur εὐβουλεύτο quod verbum ex εὐβουλεύτο deprauatum videri potest.

P. 681. a. 6. Rectius fortasse ὑποφειδόμενος: sicut à φειδομαί est aduerbium φειδόμενος, necnon προσφειδόμενος.

P. 682. b. 4.] Pro ἐν εἶδει scribendum puto εἶδει. dicitur enim potius εἶδει μοι πῶ, quam εἶ μοι τούτο, quod sciam. Sed quum desideretur nominatiuus, videndum est an εἶδεν huic verbo εἶδει præfigendum sit, aut ἄλλο: an dicendum subaudiri.

P. 683. b. 10.] Meminerit hic lector loci in præcedentibus à me annotati, in quo perperam τῆς Φιδῶ σπαραξασάμιος pro τῆς Φιδῶ σπαραξασάμιος scriptum est. (is in Thesei vita extat) & num hic quoque eadem scripturæ mutatio facienda sit, perpèdat.

P. 684. c. 8.] Pro ῥήσεται inuenitur scriptum & μίλωντας.

P. 685. e. 6.] Verba hæc ἐπὶ λαοῦ σφύδρα in præcedentibus editionibus desiderantur: sed particula καὶ, quam eadem ante γαλοῖς habent, omissionis verborum, siue horum, siue aliorum, est index. Uterque interpretes particulam illam merito omisit, quum ea quæ coniungit verba non haberet. sed vnus γαλοῖς πῶ ἔμιν vertit Aspectus lepidi: ita hunc locum reddens, Quum forte puer aspectus lepidi & canens scite, nomine Stephanus, Alexandro adstaret: Ego vero quomodo γαλοῖς πῶ ἔμιν significare possit eum qui aspectus est lepidi, seu aspectu lepidi, me non intelligere fateor. Neque vero apud Plutarchum est καὶ ἄδοντος γαλεῖντας, id est. Et canentis scite: sed ponitur aduersatiua particula δὲ. Legitur enim ἄδοντες δὲ, pro ἀλλὰ ἄδοντος, sed canentis. Minime autem aduersatiua particula vsus fuisset Plutarchus si γαλοῖς πῶ ἔμιν in significatione illa accepisset.

P. 689. b. 5. Pro Αἰγῶν scriptum est etiam ἐξῶντος.

Ibid. b. 10.] Legitur etiam τῆσθε ἢ ἡ λόγος ἢ ἔργος πῶ Τελεῖται πῶ. sed alteram lectionem magis probo.

P. 691. e. 2.] Nisi Plutarchus sæpe particulas initio periodi omitteret, (qua de re & in aliis harum annotationum locis admonui) dicerem eum hic scripsisse, ἀλλὰ καὶ τῶ πῶ ῥῶσαι πῶ, vel ὁμοίως δὲ καὶ πῶ & c. vel, καὶ τῶ πῶ ῥῶσαι πῶ ἔρωσι & c.

P. 692. e. 9.] Scribendum esse puto ἐπίπῃσιν.

P. 693. a. 5. μείζονος) Est & alia lectio, ἐφίεμενος.

P. 694. f. 2.] Legitur etiam λαβίωται τῶ πῶ.

P. 645. d. 5. In quibusdam scriptum est *ὡς λέγειν*, non *ἐυλο- γῆν*.

Ibidem e. 10.] Pro *λέγειν* in nonnullis codicibus est *ἀ- γῆν*.

P. 697. f. 5.] Quidam codices habent *πρὸς εὐπρόν*, tanquam de duobus duntaxat: sed quum essent non *ἀπὸ πόλεως* sed *ἀπὸ πόλεως*, plures fuisse verisimile est.

P. 698. b. 8. Post *εὐλοφροσύνης* interrogationis nota locum habere potest: ut particula *ἢ* pro interrogationi hic seruiat. Sic certe vobis interpretum. An tu pugna arbitraris ex tali sermone & comitate colloquium fore immune? At nihil proficis. Aliter citra interrogationem, Existimas nostro hoc congressu amicitiaque iunctione certamen omne exclusum, sed nihil agis.

Ibid. d. 4.] Legitur etiam *ἐν μίῳ τῆς στρατοπέδῳ*.

P. 699. e. 2.] Repono *πρὸς εὐπρόν*, idem autem & alibi reperitur error: id est, in aliis huius ipsius operis locis.

Ibid. e. 7. Scribendum puto, *ταῖς ἡμέραις ὅχρει*.

Ibid. e. 10.] In quibusdam scriptum est *ὀκταμηνίαις*.

Ibid. f. 5.] Pro *πρὸς εὐπρόν* legitur etiam *πρὸς εὐπρόν*.

P. 703. b. 8.] Alii *ἢ* iungunt cum *οἷμα*: sed multo rectius sequentibus iungitur.

Ibid. e. 1.] Pro *τὸ νικητήριον* scribendum esse arbitror. *τὸν νικητήριον* *σεβανον* καὶ *τάλας τὸν*, vel *τὸ νικητήριον*, *σεβανον* καὶ *τάλας τὸν*: ut post *νικητήριον* interpungatur, & velut per appositionem dictum intelligatur. Vterque interpretis vocem *σεβανον* prætermisit. Vnus enim ita reddidit, Ac victoria præmium nactus talentum, tres dies superuixit. Alter hoc modo, Relatoque pro victoria præcio talento, triduum superstes fuit.

P. 708. d. 3.] Non *ὅππῃ* *χολίω* sed *ὅππῃ* *χολίω* præcedentes editiones habent: magno errore, sed eiusmodi qui neminem decipere possit.

Ibid. d. 8. Pro *ἀδελφῶν* legitur etiam *ἀκρίτων*. Quæ autem sequuntur, *τὸ ἢ πρῶτον*, *ὅπως τῆ δυνάμει καὶ τοῖς ὅπλοις* *καρῶτες* *εἴη* *μᾶλλον* *ἀλλ' ἀρχηθεὶς* *ὕφηναι* *πρὸς ὅσῳ* *ἢ φύσιν* *ὕφηναι*, &c. vnus interpretum ita vertit, Primum enim laudis locum dimisit, non quod potentia & armis primus omnium esse mallet, sed quia negotiis obrutus, ad id inclinavit ad quod natura rapiebat. Sic autem interpretans non *ὅππῃ*, sed *ὅσῳ* *ὅπως* legit. At ego nullum hic negatiuam particulam habere locum dico, sed potius sensum ei quem Plutarchus verbis suis subesse voluit, contrarium efficere. Significare enim hic voluit quod in istis alterius interpretis verbis habemus, Primas vero in urbana facundia, ut potentia potius & armis esset primus, reliquisse aliis. Sed quum particula *ἀλλ'* orationis huius structuram perturbet, expungendam censio: ut *ὕφηναι* quidem cum *πρῶτον*, participium autem *ἀρχηθεὶς* cum *ὅπως* iungatur, perinde ac si dixisset, *τὸ ἢ πρῶτον ὕφηναι μᾶλλον ἀρχηθεὶς ὅπως πρῶτος εἴη τῆ δυνάμει*, &c. Fuisse autem additam particulam *ἀλλ'* post *μᾶλλον* verisimile est ex repetitis à librario per imprudentiam primis literis vocis *μᾶλλον*: ex quibus deinde *ἀλλ'* à quopiam factum fuerit. Participium vero *ἀρχηθεὶς* scio videri posse præter consuetudinem aduerbio *ὅπως* esse iunctum: sed ita accipiendum fuerit ac si dictum esset, *ἀρχηθεὶς* *ὡς* *τὸ ὅπως* &c. Illorum autem verborum *πρὸς ὅσῳ ἢ φύσιν* *ὕφηναι* *τῆς* *ὡς* *τῆ λέγειν* *δεινότητος* *ἢ* *ἐξικόμενος*, non satis recte expressus fuit sensus. Vult enim significare Plutarchus, eum non ad illum vsque gradum eloquentiæ peruenisse ad quem naturæ inclinatio eum deducebat.

P. 709. a. 7.] Suspicio ante *μικρὰν* deesse *οὕτω*, ut dicat Plutarchus, Nullam vilius rei initium esse tam paruum ut non assiduitate magnum cito reddatur, vel, Tam paruum quin assiduitate &c. Atque ita perinde fuerit ac si ita loquutus fuisset, *οὕτω μικρὰν ὡς* *μη* *παρὰ* *παιὶν* &c. Alioqui non addendo *οὕτω* videtur esse potius dicendum, *οὐδέμιν* *ἀρχὴν* *πρῶτον* *ἡγήτην* *μικρὰν* *ἢ* *παρὰ* *παιὶν* *μεγάλην* *τὸ* *ὀνδραχίς*. hoc sensu, Nullum principium exiguum esse putandum quod assiduitas magnum faciat. Id est, Si quidem assiduitas magnum efficere id possit. Vnus interpretum ita hunc locum vertit ac si lectionem illam priorem sequeretur: hoc videlicet modo, Adeo nullius rei initium ita paruum est putandum, quasi non id assiduitate magna incrementa, idque breui temporis spatium, facere possit. Nam hic ita paruum, est *οὕτω μικρὰν*. Sed alia particula quam Quasi vtendum fuisse videtur, Alter interpretis illud aduerbium non addidit: ita vertens, Animaduertunt nullum censendum esse rei alicuius paruum exordium; quod non ilico grande reddat continuatio. Est autem istud quoque hic obseruandum, posse particulam *ὡς* iungi cum verbo *ἠδοντο*: ut hæc verba, *μεγάλῃς* *καὶ* *δυσανατρίπτου* *ἡγομένης* &c., interiecta sint, & *ἡγομένης* resoluatur in *ἐπιδὸν*

ἐγρέτο: itidemque *βαδίζουσης* in *ἐπιδὸν* *ἐλάδίζεν*. Cum qua expositione conuenit interpunctio quam mea editio habet. Sed potest etiam fortasse *τελεία* *εἰρημὴ* post accusatiuum *μεταβολῶν* collocari, ut hæc verba *ὡς* *οὐδέμιν* &c. velut *ὀπιφραγματικῶς* subiungantur. Hæc autem interpunctio in præcedentibus editionibus spectatur: eamque sequutus est ille interpretis qui vertit, Adeo nullius rei initium ita paruum est putandum &c. Verum idem non recte post verbum *ἠδοντο* interpunxit, & ipsum à sequentibus genitiuis separauit, *μεγάλῃς* *καὶ* *δυσανατρίπτου* &c. ita enim vertit. Sero admodum errorem suum animaduertunt, quum ea potentia grandis iam & inexpugnabilis non occulte iam ad mutationem reipublicæ spectaret. Adeo nullius rei &c. Quam potius iungendo *ἠδοντο* cum *μεγάλῃς* *ἡγομένης* & ceteris genitiuis, (neque enim nouum est *ἠδοντο* *ἡγομένης* pro *ἠδοντο* *ἡγομένης* itidemque *ἠδοντο* *βαδίζουσης* pro *ἠδοντο* *βαδίζουσης*) debuisset ita interpretari, Sero, eam grandem & inexpugnabilem euasisse & iam ad mutationem reipubl. spectare animaduertunt. Quam autem *ἠδοντο* non iungeret cum his quibus iungi debet genitiuis, sed ab illis separaret, coactus est aliqua de tuo addere. Dicens enim, Sero admodum errorem suum animaduertunt, hunc accusatiuum de suo addit.

P. 710. d. 2.] Scribo *πρὸς* *δεννοσάμενος*.

Ibid. e. 8.] Scribere malim *ἀδελφόν* *ὄντι*.

P. 711. c. 7.] Pro *πεντακσίαι* in quibusdam legitur *ἑξακσίαι*.

P. 712. f. 2.] In præcedentibus editionibus interrogationis nota huic loco apposita non fuit: quæ tamen apponenda esse visa est. Sic & supra huius partiçulæ *ἢ* pro interrogationi seruentis facta mentio fuit.

P. 713. a. 2.] Pro *ἠδον* in quibusdam legitur *ἠδον*.

P. 713. f. 5.] Scribendum puto, *τῆ* *πρὸς* *τῷ* *σὺγκλητον* *εὐλαθεία*.

P. 715. f. 2.] Aduerbium *ὡδραχίς* quadam exempli. habent ante *ἀπομαχόμενος*.

P. 717. c. 5.] Pro *τριακσίαις* quidam codices habent *πεντακσίαις*.

P. 719. b. 7.] Pro *πρὸς ἡγήτην* repono *πρὸς ἡγήτην*.

P. 723. a. 1.] Obseruet hic lector *ἢ* *δὲ*, & meminerit eorum quæ antea dixi de vñ quem interdum apud Plutarchum habet ista particula *ἢ*.

P. 727. e. 7.] Aliquis mendosam esse patet hic *ἐπὶ*, & reponi debere *συνειπνεί*: sed inuenitur & illud simplex in huius compositi significatione, nimirum pro Assentiri: potius tamen apud poetâs.

P. 728. e. 6.] In Pompeii vita dicit *εἰς τὸν Πομπηίου*.

P. 729. a. 7.] Verbum hic non à librario prætermisissum, sed potius ab ipso autore consulto omissum esse putandum est, ut quod subaudiri posset: nimirum *ἠδοντο*, seu *ὡδραχίς*: aut etiam *ἠδοντο*.

P. 729. c. 1.] Scribendum puto *πῶς* *τῆ* *θράσους* *ἐχέμ*. Alioqui post *πῶς* ponendum interrogationis notam censuerim: ut hic interhistat oratio: iungendo hoc aduerbium cum præcedente verbo *ἐλάττω*.

Ibid. e. 8.] Hoc vocabulum *ἀχμὴν* (quod perperam in quibusdam huius editionis exempli. deprauatum fuit in *ἀμμὴν*) in alio etiam huius scriptoris loco extat, vbi eadem res narratur: nimirum in Pompeio, *κατὰ* *τὴν* *ὡδραχίς* *τῆς* *σώματος* *τῆς* *ἐξέφως*, *ὡς* *τῆ* *ἀχμὴν* *πρὸς* *εὐπρόν* *ὡδραχίς* *τῆς* *ἰνίου*. Fortasse tamen alterum vocabulum *ἀχμὴν* recte seruatum fuisset, quoniam *ἐξέφως* tribui videtur *ἀχμὴν* potius quam *ἀχμὴν*.

P. 735. b. 5.] Pro *τόπῳ* reponendum suspicor *τόπῳ* quod iungatur sequentibus, interpungendo post *ὅκ* *πρὸς* *εὐπρόν*.

P. 737. e. 10.] Non videntur sequenda fuisse exemplaria quæ habent accus. *ὅππῃ* *πρὸς* *εὐπρόν* pro datiuo *ὅππῃ* *πρὸς* *εὐπρόν*.

P. 739. e. 8.] Pro *ῥήματα* legitur etiam *ῥήματα*.

P. 742. a. 9.] In quibusdam scriptum est *ὅταν* *εὐτυχῶσιν*, non *ὅταν* *δοκῶσιν* *εὐτυχῶσιν*.

P. 746. d. 8.] Præcedentes editiones habent *συνεξήρασαν* sed præterquam quod significatio huius verbi non conuenit, ipsum recusat etiam genitiuis quem hic habemus.

P. 747. e. 1.] Legitur etiam *ἀφῆκε*. Sic tamen verbo *ἠφῆκε* vtitur, postea.

P. 750. d. 8.] Pro *Φωκίων* inuenitur scriptum & *Φάκω*. Quam scripturam sequendo subaudietur nominatiuus ille *Φωκίων*. Erat autem *Φάκω* nomen filii ipsius Phocionis: ut mox docebo.

Ibid. e. 8.] Pro *Φάκω* repositum fuit *Φάκω*, non solum quod in vet. cod. ita scriptum sit, sed etiam quod illa ipsa editiones quæ hic *Φάκω* habent, in alio huius vitæ loco habeant *Φάκω*, non *Φωκίων*, nimirum pag. 755. *Φάκω* *γὰρ* *τῆς* *πυλῆς*, itidemq; versu qui hunc proxime sequitur.

P. 754. e. 5.] Post *ἤτοι* non posita fuit *τελεία* *εἰρημὴ*: quod pendeat sententia, cuius initium est, *καὶ* *τὸ* *ὄσῳ* *ὑπερον* &c.

ita enim hac inter se iunguntur. Sed ante positum est necnon ante quibus: quod alterutro in loco vacat.

Ibid. e. 10. Legitur etiam κακοῦ δασυπυκνῶν καὶ πυκνῶν, verum altera lectio retinenda est, quoniam non vult negare eum fuisse κακοῦ δασυπυκνῶν, sed illius κακῶν δασυπυκνῶν καὶ πυκνῶν ob eam quam afferat rationem, fuisse κακοῦ δασυπυκνῶν intel- ligi.

Ibid. f. 6. In quibusdam editionibus ἄσπιδος, perperam scriptum est, pro ἄσπίδος, ut in vet. cod. Nam illa ipsa in se- quentibus locis scripturam istam sequuntur.

P. 719. a. 5. Malo μισοῦν praecedentibus iungere.

Ibid. c. 1. Rectius scribetur Λυκαία.

P. 762. a. 6. Credibile fuerit Plutarchum scripsisse αὐτῶν ἰσοζουμένων, ferri tamen & altera lectio potest. Hoc verbis istam re- p̄t̄tum videbis initio paginae 760.

Ibid. c. 1. Malim hac interrogatiue legere.

P. 763. a. 6. Pro ἄσπίδος quidam codices scribunt ἄσπιδος. N- nus interpretum ἄσπίδος legit, ut editio ista habet (aspirando: priorem huius pronominis syllabam, ut sic pro ἄσπίδος) siqui- dem ita vertit. Lege lata ne candidati haberent nomenclato- res, tribunatum militum petens, solus legi paruit, & per se e- laboravit siluratae argus appellare eiuus. At vero aliter ita red- didit hunc locum ac si scriptum esset ἄσπίδος cum tenui, plane alium sensum eliciens. Ita enim interpretatur. Deinde quum lex esset lata, neis qui magistratum ambirent, nomenclato- res adessent, tribunatum militum petens, solus eam legem violavit: monitorisque vixit ministerio, eiuus nominatum ca- luraui atque compellavit. Prior ille non solum ἄσπίδος legit, aspirans hoc pronomen, sed etiam ἐπίσπιδος pro ἐπίσπιδος: itidem- que Lapis ante ipsum illam lectionem sequutus erat. At po- sterior scribens αὐτῶν spiritu tenui, & ad ὀνομαστικῶν referens, Ciceronis loco se ferret, obiciens Catoni in oratione pro Murena, eum nomenclatoris opera fuisse usum. Sed fieri po- test ut Plutarchus non ex Cicero hanc historiam, sed ex alio petierit, rem omnino aliter (ut sic) narrantis. Verba qui- dem certe ipsius Plutarchi negant quod ait Cicero, nisi vim aliquam eis afferamus. Primum enim durum est, ἄσπίδος pro ἄσπίδος, utpote praecedente plurali ὀνομαστικῶν non singulari ὀνομαστικῶν. Deinde hoc loquendi genus πεισματικῶν, ἔργων tali sententia minime adhibiturum fuisse Plutarchum, ex ali sil- lius colligere locis possumus, in quibus verba illa usurpat. Ne- que enim longe abeamus, in hac ipsa vita, scriptum est, ὁ δὲ καὶ πᾶσι τῶν ἐπισημοῦν πρᾶγμα καὶ δόγμα καὶ καὶ κρισι καὶ ἔρασει παρὰ μὲν τῶν ἔργων πρὸς τὸ δῆλον, ὅτι ἕκαστος ἐξ ἑαυτοῦ εἶναι πρὸς τὸν ἄλλο. Equidem vel ex hoc loco percipiet (med quidem iudicio) potest, illam phrasin aliud significare: & Plutarchum, si vo- luisse declarare, Ministerio eius usus, alius potius usum fuisse verbis quam istis, πεισματικῶν ἔργων αὐτῶν. Quod autem in altera illa interpretatione ex ἐπίσπιδος, faciendum est, ἄσπίδος & αὐτῶν ex αὐτῶν, moueri neminem debet, quum tales lapsus sint longe facillimi & frequentissimi.

P. 767. a. 5. Legitur etiam ἄσπίδος, ut supra. Rectius scribetur ἄσπίδος.

Ibid. a. 4. Scribendum puto ἄσπίδος, καὶ ἄσπίδος &c.

Ibid. d. 7. Non video quomodo ἄσπίδος ferri possit, nec dubito quin mutari in ἄσπίδος debeat.

Ibid. e. 10. In praecedentibus editionibus inter ἄσπίδος & καὶ πᾶσι nulla iare punctio habetur: quum tamen καὶ πᾶσι in- tuum sit alius sententia, qua sermo praecedens clauditur. Ac fortasse scripsit Plutarchus, καὶ πᾶσι ἐν δόγματι &c. quamuis saepe particula huiusmodi in opete isto omitta competian- tur.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, & ἄσπίδος pro ἄσπίδος, quae lectio prima fronte fortassis non placebit, sed attente considerata, magis probabitur quam altera. Sed post καὶ πᾶσι interpungendum erit: hoc modo, ἄσπίδος καὶ πᾶσι (subaudi πᾶσι) ἄσπίδος ἐν δόγματι καὶ πᾶσι ἄσπίδος ἄσπίδος.

Ibid. a. 2. Meminisse hic oportet eorum quae de ista parti- cula alibi dixi, id est de usu quem in quibusdam Plutarchi locis habet.

Ibid. b. 2. Post ἄσπίδος interpunxi, ut datiuum ἄσπίδος se- pararem: quippe qui fertur ad praecedens verbum, ἄσπίδος.

Vnus tamen ex interpretibus datiuum illum cum μὲν iun- git, ita vertens hunc locum, Vocaque Catone, ut bono aqi- mo esset, cohortati sunt, atque inter se consistere cohaere- rentque. Sed altera interpretatio mihi assensum: quae ita ha- bet, Et alta voce ipsum ut pergeret ita, se autem mutuo manerent, cohortati sunt.

Ibid. f. 7. Hic quoque ἀπὸ πρὸ ἀπὸ πρὸ positum est. Deo autem hic quoque, quoniam eandem scripturam mutationem in aliis etiam locis inueniri, admonui supra.

P. 773. c. 10. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος.

Ibid. d. 3. Pro ἄσπίδος inuenitur scriptum & ἄσπίδος.

P. 774. e. 6. v. v. καὶ δὲ. Si ἄσπίδος accipiamus pro ἄσπίδος, parenthesis ista locum habebit, & particula ἄσπίδος post ἄσπίδος vacabit: sicut & alibi vacare comperitur. Ac si parenthesis lo- cum dare nolimus, nec particulam ἄσπίδος pro superflua habere, tunc certe ἄσπίδος ταῦτα λέγειν, non aliud significabit quam ταῦτα λέγειν, atque ita particulam ἄσπίδος πρὸς ταῦτα dicendum erit. Ambo certe interpretes ita verterunt ac si illa abesset. Ita e- nim vnus. Hae dicenti & senatus assensus est, & ex populo no- pauci comprobauerunt. Alter vero ita. Hae illi dicenti cum se- natus adstul. ha. ut, tum aliorum quoque haud pauci se ad- iung. bant. Si tamen particulam ἄσπίδος non omnino vacare velle- mus, dici fortasse posset, ἄσπίδος ταῦτα λέγειν, significare. Quatenus autem haec dicebat. At si haec verborum esset series, ἄσπίδος ἄσπίδος ἄσπίδος, reddi posset. Vt p̄t̄.

P. 775. b. 3. Afferitur etiam ἀδυνατων pro γροντων: sed fieri non potest ut exemplar in quo legeretur hic ἀδυνατων, haberet itidem ἀδυνατων in proxime praecedente loco. Ego aliam le- ctionem quam nostram quaerendam non censeo: & ἄσπίδος ἀδυνατων πρὸς ταῦτα περὶ τοῦ ἀδυνατων, sive, ἄσπίδος ἀδυνατων ἄσπίδος. Nescio autem quid sequens aut quo respiciens vnus inter- pretum, illa sic verterit. Atque in eo quod fieri non posset, mutare factum iactare se velle, stulti esse & amentis. Alter ita est interpretatus, In apertum vero se conicere periculum e- ius rei causa quae rescindi nullo modo iam possit, id vero va- cordis plane esse & insanien. is.

Ibid. e. 8. Post καὶ πᾶσι nisi expungatur interpunctio, merito aliqua verba deesse existimabuntur. Vnus interpretum vertit, Hominem ex Pompeij sinu: alter, Hominem ex sinu Pom- peij natum.

Pag. 776. a. 3. Post χυρῶν in cunctis codicibus scriptum erat, καὶ Πτολεμαίων, quae lectio conuenit cum his verbis, ὁ δὲ χυρῶν Πτολεμαίος.

Ibid. c. 1. In Ald. exempl. scriptum est συμβουλευτικῶν, mendo- se, simulq; ambigue inter συμβουλευτικῶν & συμβουλευτικῶν. Hoc ex vet. cod. repositum fuit, habetur que in Florentina etiam edi- tione: illud autem ad genitium λόγων posse referri videretur nisi tam multa interiecta essent.

P. 777. e. 8. Pro μακρῶν in quibusdam scriptum est ἀκρῶν, pa- rum diuersa scriptura, valde diuersa significatione. Item pro ἀκρῶν ταῦτα legitur ἀκρῶν.

P. 778. b. 3. In editionibus quae hanc praecedunt legitur καὶ πᾶσι τῶν ἐφαινοῦ καὶ αὐτῶν, quam lectionem nullo sta- re modo posse manifestum est: quum desideretur adiecti- uum quod particula & cum αὐτῶν copulandum est. Recte igitur ex vet. cod. repositum fuit καὶ πᾶσι τῶν ἐφαινοῦ καὶ αὐτῶν. Sed rectius fortasse legeretur, καὶ πᾶσι τῶν ἐφαινοῦ καὶ αὐτῶν ἐφαινοῦ. Non video enim cur ἐφαινοῦ hinc tolli debeat: neque ἐφαινοῦ in ἐφαινοῦ mutatum fuisse credibile fuerit.

P. 779. f. 8. Inter ἄσπίδος & πᾶσι aliquot verba deesse puto. Quae de re & vnus interpretum admonet: qui totum hunc clo- cum ita reddidit. Ac decreuerunt ut qui praetores essent ele- cti, statim magistratum inirent, non interposito solito tem- pore: ne cui fraudi ambitus esset, eiusque causa dies ei posset dici. Simulque ipsi amicos suos & adiuuantes ad petendum praetura inbornarunt. Alter vero ita vertit, Vbi per infre- quentiam decretum fuit ut designati praetores exemplo ma- gistratum inirent, praefixo legitimo tempore quo illos qui po- pulum corripissent largitionibus, postulare licebat. Deinde quum plebiscito effectissent ut soluti essent a causa dicenda, clientes & amicos suos ad praetura proiexerunt. Simul au- tem obserua pro praetura paulo post scribi, praetura: quod ver- bum hic interpretes expressit illo. Proiexerunt.

Ibid. e. 9. In nonnullis cod. legitur ἄσπίδος. Si retineatur, ἄσπίδος subaudiendum erit participium αὐτῶν, id est, ἄσπίδος αὐτῶν.

P. 780. b. 1. Pro τῶν legitur etiam αὐτῶν, quam lectionem lon- ge alteri praefeto, ut sensus sit, turbam sequutam fuisse audientem Catonem dicentem, se vna cum ipso Trebo- nio ire. In carcerem videlicet. Potest tamen & aliter accipi, ἄσπίδος, nimirum pro καὶ πᾶσι: ut aliquoties apud Thucydi- dem significatio istam habet, sequente infinitiua. Am- bo interpretes, αὐτῶν legerunt, non αὐτῶν: & vnus quidem αὐτῶν vertit. Differentem: ita hunc locum reddens. Sequuta enim plebs est, audiens inter eundem differentem. Alter vero

λέγοντες accepit pro κρείωντες seu κραιωνίζοντες, (quia præcedit μετ' κραιωνής ἐγχαλιευμένης) ita interpretans, Sequebatur autem eum multitudo, autculabaturque, eo interim dum abduceretur, clamitante. Sed λέγοντες cum ἀκροαζόμενοι potius iungendam est, quam pro absoluto genitio accipiendum.

P. 781. a. 8. Legitur etiam παρεπιθεῖν.

Ibid. b. 7. In quibusdam pro singulari δικαστηρίου habetur pluralis δικαστηρίων.

Ibid. d. 3. Pro καταρτίσεις scriptum est ὑπορτίσεις.

P. 782. a. 3. Pro ἀρέτης repono ex vet. exempl. ἀρξής. Quam lectionem & vnus interpretum sequutus esse videtur, ita reddens, Post Fauonio ædili creato, cum in cæteris magistratus muneribus præsto fuit, tum ludos eius in theatro curauit. Alter ἀρέτης retinuit, & aliquem ex hac lectione sensum elicere conatus est, ita vertens. Post ædilitatem consequuto Fauonio, diligenter eum in eo officio adiunxit, inq; theatro spectacula adornauit.

Ibid. d. 4. Legitur etiam ἐμοσίως.

P. 783. a. 2. Legitur & πίσσεσσι: sed retinendum nobis est πίσσεσσι. Post ζητεῖν autem interpunctionis nota collocari debet, ne iungatur hic infinitiuus sequenti: quum hic locus perinde sit intelligendus ac si verba ita collocata essent, οὐτε γὰρ ῥαδίον ὁ εἰσαὶ που σήσασσι ζητεῖν τὰ περὶ μαρτυρίας. Sed articulum τὸ ante τὰ desidero: ac Plutarchum ipsum ita scripsisse suspicor, ὅπου σήσασσι τὸ περὶ μαρτυρίας ζητεῖν, id est, Quis futurus sit inquirendi in præterita delicta finis. Vnus interpretum ita vertit, Haud enim, vbi præteritis peccatis subsisteret excutiendis, procliuè futurum statuere: & si recentiores sanciantur multa offensis, iniuriam passuros hos, &c. Quæ interpretatio magis mihi placet quam altera ista, Nam neque finem inquirendi in ante peccata constitutum, & si noua eorum decernantur supplicia, de iniquitate querendi occasionem habituros, &c. Illum quidem certe comparatiuum νεώτερον ita hic vertit ac si pro positiuo positus esset: quum tamen suam comparatiui significationem ei dare oporteat. intelligit enim, νεώτερον ἢ τὰ ἀδικήματα: nimirum quæ post delicta iam commissa sancita fuerint. Cæterum quod ad parentheses notam attinet eam prætermitti posse sciendum est.

Ibid. b. 5. Legitur etiam τῶν Κατων. quæ verba iungenda essent præcedentibus, vt τῶν Κατων dictum esset pro ὑπὸ τῶν Κατωνος. Sed Plutarchum ita vsu esse datiuo, persuadere mihi nequeo. Quod vero ad alteram lectionem attinet, eam vnus interpretum omnino sequutus est: ita reddens hunc locum, Multi enim euersi iudicio sunt, quod Catonem declinare, non nisi innocentia putarentur. Alter autem ita vertit, Multi enim eo damnabantur quod Catonem recusantes iudicem, male sibi conscii viderentur. Quæ interpretatio magis mihi placet: sed eam sequendo mutandum aliquid in lectione nostra fuerit, vel potius aliquid ei addendum: nimirum ὁστὶν ante οὐ παρεῖν. Possit idem sensus & ex ista lectione elici, ἡλωσθη γὰρ οὐδὲ οὐλοῖται, τῶν τῶν Κατωνος φεύγειν δόξαντες οὐ θαρρῆν τοῖς δικαίοις, vt ita resoluitur hæc oratio, δόξαντες οὐ θαρρῆν τοῖς δικαίοις, τῶν τῶν Κατωνος φεύγειν, id est, ὁστὶν τὸ: quæ duæ voculæ non minus quam τῶν locum ibi habere possint.

Ibid. b. 7. Legitur etiam περὶ τῶν κριτῶν: quæ lectio magis placet: vt Cato dicatur περὶ τῶν κριτῶν. At περὶ τῶν κριτῶν superuacuum videri possit, quum satis esset dixisse, περὶ τῶν κριτῶν ὡς ὄνειδος μίση.

Ibid. c. 1. In præcedentibus editionibus legitur ἀεφίρον: pro quo ex veterum exempl. autoritate reposui ἀεφίρον. Vnum videndum est, an possit ἀεφίρον actiue vsurpari in ea significatione qua dicitur à Latinis Recreare. vt Recreare se ex magno timore, apud Ciceronem. Eodem enim modo dicentur hic Catonis præmonitus Pompeium ἀεφίρον ἐκ πολλῆς ἀπιστίας, nimirum ex illῶ ἀπιστίας errore, tanquam ex morbo quopiam. Vicissim autem merito dubitabit quispiam an ἀεφίρον, quod in textu habetur, (& videri potest ex præcedente periodo manasse, vbi legitur ἀεφίρον) reddi possit Excitabant, vt verterunt ambo interpretes. Estque hoc quoque in vnus eorum interpretatione animaduertendum, cum verba ista, ἐκ πολλῆς ἡδὲ σπῆς ἀεφίρον ἀπιστίας, sequentibus iungere. Ita enim locum istum reddit, iam Catonis prædictiones Pompeium non nihil excitabant post longam incredulitatem, veluti per infimum animo periculum imaginantem. Quæ sane interpretatio valde apta fore videtur, si verba illa sequentibus iungenda sint. quod certe & aduerbium ἡδὲ persuadere possit: quum videatur Plutarchus ἡδὲ ibi posuisse tanquam iungere volens cum participio ὄνειροπολοῦσα. Sed liquido sciri non potest nisi prius de verbo quod post ἀεφίρον est ponendum, nobis coniter.

Sed ecce, quum de verbis ἀεφίρον & ἀεφίρον annotassem quæ proxime præcedunt, & iam typographico prelo ea commissem, incidi in verbum ἀεφίρον in ea significatione actiua quam isti loco aptam quidem esse, sed eius exemplum me desiderare dicebam. Inueni autem in vita Agidis, πλὴν πόλιν οὐκ ἔβλεπον ἀεφίρον ἀμαρτημάτων. Hoc igitur duntaxat perpendendum lectori fuerit, velint verba illa ἐκ πολλῆς, &c. ad illud ἀεφίρον referre, (quamuis & ibi sit ἀεφίρον cum illa præpositione ἐκ) an potius ab eo separare, sequendo quæ hac de re dixi. Interim autem obseruet hic lector ἐπεὶ ἢ in principio trium periodorum quæ contiguæ sunt, & eorum quæ de istis particulis, antea dixi, recordetur.

P. 785. b. 8. Legitur etiam πολλὸν & πάλιν: sed πάλιν quoque dici, cum ab alio ab Eustathio annotatur.

Ibid. f. 1. Pro ἐπιθεῖν repositum fuit ἐν ᾧ quod mendum & in alio huius operis loco emendatum fuit.

P. 786. b. 10. Hæc verba καὶ χρέματι in præced. editionibus non habentur.

Ibid. e. 5. Pro παῖς in Aldina editione scriptum est προεβύπερος, qui error manauit ex ignoratione huius compendiarie scripturæ πρ. quæ & in Florentina editione spectatur.

P. 789. b. 8. Hæc verba μὲν ὀλίγον ex vet. cod. addita fuerunt.

Ibid. c. 9. Aptius scriberetur καὶ κατὰ πρ. Paulo post autem habes μεθισσι pro μεθισσι quod in præcedentibus editionibus legitur.

Pag. 790. d. 10. Legitur etiam σὺν ἑαυτῷ πρὸς αὐτόν.

Ibid. e. 5. Pro φυγῶν quædam exemplaria habent φρουρῶν.

P. 791. a. 7. Contrarium est quod in vet. cod. legitur, videlicet, ἐγὼ μὲν ἀδύλο.

Ibid. b. 6. Post καλοῖς in quibusdam exempl. scriptum est πνύβιον.

P. 793. e. 8. Legitur etiam, καὶ φερεται πάλιν πολλὴ ἡσυχία, &c.

P. 794. b. 5. Pro datiuus τῆ πμῆ habentur genitiuus τῆς πμῆς in vet. exempl.

P. 795. c. 2. Pro μικτὰ in præced. editionibus scriptum est μικρά. Ambo tamen interpretes μικρά retinuerunt, vnus, minuta, alter, exilia reddens. Ita enim redditus est hic locus ab vno, Nullum sincerum aut laude constanti dignum, sed adulterina pleraque & exilia facinora edunt. Ab altero sic, Nihil sincere agunt vel constanter: verum alias aliis rapti studiis, & motus sequentes alios, res gerunt adulterinas & minutas multas. Sed nemo non videat quanto aptior ex voce μικτὰ sensus eliciatur, nec loco solum sed & vocabulo νότα cum quo copulatur, conuenientior.

P. 796. c. 1. Pro ὑπέστασται in vet. cod. scriptum est τὸ παύσασται. Vnus interpretum lectionem hanc sequutus est, ita vertens, In eas delati res imprudentes sunt, vbi iam non erat illud dici quod solet, Rectum licet non sit, turpe est desistere. Alter vero retinuit τοῦ παύσασται, ita reddens, quibusdā additis, Imprudenter ad eas res tentandas delati sunt, quas quum parum honestas sentirent, tamen iam inhonestas esse (notum enim illud est, Quod non honestum est, iam turpe esse sentias) colligere non poterunt. At ego non dubito quin τὸ παύσασται genuina sit lectio: sed vereor ne aliud quoque mendum loco isti subsit, & potius scribendum sit, ἐπεὶ μὴ καλὸν, ἐκ αἰσχρὸν ἢ δὴ τὸ παύσασται. Certe, vt omitam, multo magis proposito Plutarchi esse accommodatam sententiam quæ ex ista lectione elicitur, non video quomodo ἐπεὶ μὴ καλὸν reddi possit, Rectum licet non sit.

P. 797. c. 3. Pro αὐτῶν legitur etiam αὐτῶ. quarum lectionum vtraque sensum eundem efficit: sed si δὲ αὐτῶν retineas, nominatiuus verbi ἀαληθοῖτο erit βασιλεία: sin mutes in αὐτῶ, nominatiuus erit αὐτῶ.

798. d. 10. Veram lectionem esse puto εὐδαμονίζομαι, vt habent vet. exempl. Sic αὐτῶ in versu proxime sequenti repositum ex istis fuit.

Ibid. e. 3. Post παρεκάλου posita fuit interpunctionis nota, quod hæc verba ὄντα προεβύπερον iungantur potius sequentibus quam præcedentibus hoc modo, παρεκάλου ὄντα ἐπιλαμβάνουσα τῶν ἀγίων, vt pote qui esset προεβύπερος.

P. 800. a. 3. Interrogatiue fortassis hæc legenda sunt.

P. 803. a. 2. Inter αἰδοῖς & σωτηρίας in quibusdam cod. interiectum est pronomen αὐτῆ.

P. 805. c. 3. Lubenter scriberem καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστου.

P. 806. b. 2. Rectius scriberetur αὐτῶ, vt in quibusdam exemplaribus.

Ibi. f. 4. In præced. edit. legitur *ὅπου*, pro *ὅπουσι*. Quamuis autem hanc lectionem recte in locum illius fuisse repositam constet, (nam vel propter *ἀλλὰ* negationem præcedere oportet) superest tamen hic quod nobis negotium faceat: nimirum aduerbium *μάττω*. Si enim interpreteris, (dando illi aduerbio *μάττω* suam significationem) Frustra interrogare Lacedæmonios non quot sint hostes, sed ubi sint: non consentanea suæ gloriatiōi loquetur Cleomenes. Ideo vnus interpres vertit Nunquam: ita hunc locum reddens, Qui dixerat, nunquam de hostibus quætere Lacedæmonios quot essent, sed ubi essent. At quid pro *μάττω* legendum putauerit, (neque enim hoc aduerbium ita potuit interpretari) coniectura non assequor. Alter autem interpres retinuit quidem aduerbium *μάττω*, sed nouū quendam vsum illi tribuit. quinetiam ita vertit quasi *ὅπου* vel *ποῦ* scriptum esset, non *ὅπου* vel *ποῦ*. Ita enim interpretatur, Non debere interrogare Lacedæmonios, quales, sed ubi hostes essent. Ego alteri interpretationi potius assentior, donec de vera lectione constare possit. Sed (vt interim coniecturam meam in medium proferam) quid si *ὄματτω* scriptum à Plutarcho fuisse dicamus? Neque vero ita duntaxat legi posse anguro, *εἰ πόντος ἐπ' οὐμάττω*, sed etiam hoc modo, (aliam negatiuæ particulæ sedem tribuendo) *εἰ πόντος οὐ μάττω ἐπ' οὐμάττω*, &c. Nec dubito quin hæc lectio magis etiam quam illa prior placitura sit: vt videlicet *οὐμάττω* à Cleomene gloriante dicatur: perinde ac si ita scriptum esset, *καὶ πρὸς παλαιῶν πόντος αἰετὶς αἰετὶς βασιλέων, ὃν ἐλεγε οὐμάττω εἰ πόντος οὐμάττω*, &c.

P. 808. d. 3. Pro *νόμῳ* tam manifestum est scribi debere *φύλῳ*, vt scriptura hæc in contextu poni debuerit. Sed accedit & v. l. exempl. autoritas.

Ibid. f. 4. Genitiuum *δομῆς*, in accusatiuum *δομῆν* mutare non dubitauerim.

P. 809. a. 7. Participium istud *ἐπιπορευόμενα* pro *ἐπιπορευόμενα* repositum fuit ex vet. cod. Conuenit autem cum sequente *ἀπὸ πινυμένων*.

P. 810. b. 3. Malim scribere *τάς*.

P. 811. d. 5. Fortasse scribendum fuerit *ἀλλὰ γὰρ*. Sic certe plerisque locis particulam *γὰρ* locum particulæ *π* occupare obseruauim.

P. 812. c. 1. Pro *καθ' ἑμὴν* legitur in vet. cod. *καθ' ἑμολογίας*.

Ibid. c. 10. In quibusdam scriptum est *νῦν δὲ* pro *ἐν τῷ*.

P. 815. c. 3. Ab ea quam habemus hic lectione discedere videntur ambo interpretes. Horum enim verborum, *αἰ τὴν δὲ ὅπου αὐτὸν δαίμων διδῶν, πέρθει*, manifestum est hunc esse senium, Fortuna autem, talis vel talis obtingit, prout numini tribuere libuerit. At illi verterunt: vnus quidem, Fortuna ea vtetur quæ diuinitus obtinget: alter vero, Casuum vero, prout permiserit deus, erit exitus.

Ibid. d. 10. Malo *δὲ* pro *ὅπου* in vet. cod. & alibi passim legitur.

P. 816. b. 8. Rectius scribetur *βασιλικῶν*.

P. 817. a. 7. Est & alia lectio, *σιωπῆς*.

Ibidem c. 3. Scribe potius *κυμαρῶν*, vt habes supra, in Pyrrho, necnon apud Helychium. Sed apud hunc legitur oxytonos, scribentem, *κυμαρῶν* ἢ *γυμνάσιον* ἢ *ἄρῃ*.

Ibid. c. 4. In quibusdam scriptum est, *εἰς τὰ πᾶσι πόλεμον πρῶτα* *μαλιστα*, sed malim lectionem nostram retinere, vt articulus *πᾶσι* iungatur cum aduerbio *μαλιστα* potius *πλεονάζοντες*, (qui vnus satis est frequens) nomen autem *πρῶτα* ex præcedentibus subaudiamus: quum eius repetitio non solum non necessaria sed etiam auribus sit dura.

Ibid. c. 7. In vet. cod. est *σπερματι*, & in quodam *φωσφῶν*. Vt illud admitto, ita hoc reitico. Neque certe alium querendum esse puto sensum quam eum qui se primo aspectu nobis offert: nimirum nauem pane & reliquo commeatu prius instruendam esse quam remigio.

P. 819. b. 4. In quibusdam scriptum est *κατὰ ῥῶν* *ἐλεφόν*.

Ibid. d. 1. Scribendum arbitror *τὰ μακρὰ διακόντες*. Sed non video quomodo hoc ita intelligi possit vt intellectum fuit ab eo qui ita vertit, Cur quæ in promptu sita fugientes, eadem procul quærimus? Inmo dixissem potius, Alia procul quærimus?

P. 821. a. 2. Pro *ἀεισκόπων* scriptum inuenitur *παρῆσι* *σκοπῶν* quæ lectio conuenit optime cum præcedentibus verbis *ὡς* *ἐλεφόν* *ἀφῆμα*.

Ibid. b. 7. Scribitur etiam *πρὸς ἱερῶν*.

Pag. 822. a. 1. Pro *δυσήρητον* reponendum esse puto *δυσήρητον* id est, seruatu difficilem. vt dixit Phocylides, *Κάλλος δυσήρητον ἔφυ παίδων πλείονον*. Optime autem conuenit cum eo quod

addit, *ἀμελῶς φυλάττει καὶ ραθυμῶς*. Oportet enim contra quoddam *δυσήρητον* est, *φυλάττειν* *δυσήρητως*. Ambo tamen interpretes lectionem illam sequuti sunt, vel potius ita verterunt quasi *δυσήρητον* dici posset pro *δυσήρητον*. Ita enim vnus, Castigauit acti- ter custodes quod sanam feram captuque difficilem seruarent segniter & socorditer. Alter autem, Acerbe obiurgauit custodes qui ingentem feram venatuque difficilem tam negligenter seruarent.

P. 823. a. 5. Ex vet. cod. addidi *πᾶν νεκρὸν*. Quod si non *πᾶν νεκρὸν* vel *πᾶν σῶμα*, vel tale quid addidisset, scribere debuisset *ἔχοντα*, non *ἐχόντα*.

Ibid. b. 7. Pro *καταβρωσάσται* legitur etiam *καταμυράσται*, longe diuersa significatione. Vt autem prius de vocabulo illo *καταβρωσάσται* dicam, in eius interpretatione interpretibus nullo modo assentiri possem: quorum vnus Excoriare, alter eodem sensu, Pelle nudare vertit. *βύρσα* enim non *καταβρωσάσται* sed potius *καταβρωσάσται* dicendum est: pro Excoriare, sicut à *δέρμα* & *δέρμα* deducuntur *καταβρωσάσται* & *καταβρωσάσται*, quæ hoc significatum habent. Quid igitur est *καταβρωσάσται*? Apud Thucydidem certe est Pelle seu corio contegere, vel pellibus seu coriis. lib. 7. meæ editionis, *ταῖς γὰρ περὶ αὐτῶν αἰὲν ὄθητο κατὰ βύρσας, ὅπως αὐτὸν ἀπολιπῶν καὶ μὴ ἔχει ἀπὸ πλεῶν ἢ χεῖρ ὄθητο βαλαμῆν*. An autem corpus eius corio contegi vel operiti uoluerit vt diutius integrum maneret, corio videlicet ipsum à variis iniuriis quibus expositum alioqui fuisset, defendente, an potius alia id de causa factum fuerit, lectori perpendendum relinquo: excoriari quidem certe uoluisse (præterquam quod participium illud significationem istam non admittit, vt dixi) minime credibile fuerit: quoniam hoc ne vel ad breue tempus conseruari posset, obstitisset. Quod autem ad altam lectionem attinet, quæ habet participium quo Vnguento vngere significatur, nullo modo mihi placere potest. Nam fateor quidem vnguentis vngi fuisse solita, apud Ægyptios præsertim, defunctorum corpora, vt diutius illabefacta manerent: sed interim tantum honoris eius qui suspenderetur corpori defertur uoluisse Ptolemaum, (præsertim quum aliis modis effacere posset vt diu corpus suscipit conseruaretur) mihi non fit uerisimile.

Pag. 831. b. 1. Non dubito quin pro *ἐλεμὸν* reponere oporteat *ὄρμισμον*. Sic certe & alibi hoc mendum obseruauim.

Ibid. c. 10. Scribendum censeo *ἐν ἄτοπῳ ἢ*.

P. 832. a. 6. Addidi ex vet. codicibus *ἠεὶ* *πᾶσι*, quæ uocabula possunt etiam abesse.

Ibid. b. 1. Pro genitiuo *κρατιῶν* repositus fuit hic *κρατιῶν*.

Ibid. b. 2. Pro *δύμον* in vet. cod. scriptum est *δύμον*, nec non *ἰσὸν* pro *ἰσὸν*. Quam lectionem sequendo alia esset uerbi *δύμον* significatio quam in altera.

P. 834. b. 4. Pro *ἔχον*, vel *ἔχον* vel *ἔχον* reponendum esse dico.

Ibid. d. 7. Pro *ἀλλὰ* inuenitur scriptum & *ἀλλὰ*.

Pag. 838. b. 3. Pro *κατὰ* legitur etiam *κατὰ*.

Ibid. c. 7. Expungendam præpositionem *ἐν* censuerim, quum potius dicatur *ἐν* *ἀμύμοντι* quam *ἐν* *ἀμύμοντι*, vt post *ἔτι* *πρῶτοι* *ἀμύμοντι* *ῥωμαίων* *ἔτι* *δου* *κρατιῶν*.

Ibid. d. 8. & 10. Nominatiuos *δυσχερῶν* & *βουλομένων* lubenter mutarem in accusatiuos *δυσχερῶν* & *βουλομένων*: sublata interpunctione post *σύν* *ἰσῶν*, vt cum *ἰσῶν* hi accusatiui iungantur.

P. 840. b. 1. Pro *οἱ* *πλείστοι* inuenitur etiam scriptum *οἱ* *πλείστοι*.

P. 841. d. 8. Pro *φῶναι* est & alia lectio, *ἀφῆναι*.

Pag. 843. d. 10. Post *οὖν* expungenda est interpunctionis nota. Plane enim nomini *ἀναισθητοῖς* Plutarhus significationem participii dedit, præfixa negatiua particula, dicit *ἀναισθητοῖς οὖν* *ὅσον* *ὄφελός* *ἔστι*, pro *ὡς* *ἀναισθητοῖς* *ὅσον*, *ὄφελός* *ἔστι*. Atque ita luffit in dupl. ci uocabuli *ἀναισθητοῖς* significatione. Vnus tamen interpretum *ἀναισθητοῖς*, non ita accipit: sed vertit Stupidi, subaudens (vt op. not) aliquid ante *ἔστι*. Ita enim hunc locum interpretatur, Itaque & nonnulli eam propter senium vel magnitudinem calamitatum à mente delectam sensuque malorum priuati putant. Stupidi profecto ipsi, qui non sentient quantum bona in dolores recteque educatio hominibus ad uacuitatem dolorum conferat momenti: & quod in retinendis quidem bonis sap. numero fortuna uirtutem superat: amittis uero iis prudenter casus nostros moderateque ferendi facultatem ei non adimit. Alter uero ita hunc locum reddit, Vnde amens ex senio vel ex cladum magnitudine habita quibusdam est euasisse, atque occalluisse ad sensum calamitatum: quum reuera illi senium nullum habuerint, quantum ex præclara indole bonisque natalibus & disciplina momenti ad pellendum hominibus uacuitatem accedat: &

quod virtutem fortuna vsquequaque sequentem honestum sapenumero vincat: ceterum in ceipitando, qui ferat eafum sapienter, id non adimat. L'bnit autem vtramque huius loci interpretationem afferre, vt ostenderem etiam quam lectio- nem vterque interpret proxime in fine huius periodi sequu- tus fit. Vnus certe φυλακτικῶς retinuit, vt hic habemus: alter vero in φυλακτικῶς mutauit. At ego cur mutatio hæc neces- saria fuerit non video.

- P. 845. c. In quibusdam scriptum est συμβασιλευν.
- Ibid. e. 70. Legitur in quibusdam καὶ αὐτοῖς. quæ lectio magis mihi placet. Compellat autem Sossium Senecionem: sicut in Cleomene, quum ei dicit, ἔγωγε μὲν οὐκ ὀπιρνεῖς αὐτοῖς ἐν τῆς διη- γήσεως. Sic & initio quarundam vitarum, eiusque etiam cui primus in hac editione datus est locus, ipsum compellat, & quidem nominatim.
- P. 846. b. 7. Pro εὐδαίμων legitur in quibusdam ἐν δαίμονα.
- Ibid. e. 9. Stare non potest hæc lectio. videat igitur lector num ita scribendum sit, ὡς ἐξ ἧς τῶ παραγμάτων ἀμοιχρῶς εἰρη- μὲν ἐμπερίας.
- P. 850. b. 9. Ex vet. exempl. autoritate reposui ῥωποπὸρ περὶ- θραῦ.
- Ibid. e. 2. Legitur etiam πρεσβυτέρου.
- P. 855. f. 4. Pro καλῶς reponendum puto καλῶν, & ἴτι δὲ pro ei δ. perinde ac si hæc esset verborum structura, ἐγὼ δὲ ὡς μὲν κα- λῶν σεραπφορέν, ἐπὶ δὲ καὶ θύειν, ἐπὶ πάντων βασιλείας, (addendo quæ sequuntur) καὶ ἀνέποιμι. Quoniam autem pendet senten- tia in μὲν, eiusque redditur sententia quæ incipit ab ὅπ μὲν ποί, pa- rentheseos nota inclusi quæ interiecta sunt.
- P. 857. c. 7. Pro βασιλικῆ est alia etiam lectio, βαρβαρικῆ.
- Ibid. e. 3. Lubentius scriberem βυλόμενοι: licet defendi alte- ra lectio possit.
- P. 859. a. 1. Recte pro ἐμφύσητο repositum fuit ἐσοφίζοντο, ex vet. codicibus. Quam lectionem & interpretes coniectu- ra assequuti videntur. Vnus enim vertit, Hoc modo elaserunt legem. Alter, (magis etiam significanter) Legem huiusmodi commento elaserunt.
- P. 860. f. 2. In quibusdam scriptum est ἀπίχαι.
- P. 861. c. 6. Nemo (vt opinor) negare possit motum sua sede esse aiti. ulum τῶ, & hunc in eam reponendo, scriben- dum esse τὰ μὲν παρὰ τοὺς δύο τῶ ὀνομάτων.
- P. 862. e. 2. Non dubito quin scribendum sit ἐπίτραπτο.
- P. 863. f. 2. & 3. v. παρέμεινε) Vnus interpretū hunc locum ita reddi ac si πολλοὶ expungendum esset. Sic enim vertit, Ve- rum quod laudari se mirum in modum gauderet, vehemen- que cupiditas gloriæ, quam ad extremum vsque retinuit, ef- fecerunt vt supra ab optimis deturbaretur cogitationibus. In qui interpretatione animaduertendum etiam est, non solum omitti accusatiuum πολλοὶ, sed etiam subaudiri pronomen αὐ- τῶν: perinde ac si scripsisset Plutarchus, καὶ πολλοὶ αὐτῶν τῶ ὀρ- θῶν ἐπιτραπέζιων λογισμῶν. At ego, nisi insolens mihi videretur hæc verbi ἐπιτραπέζιον constructio, Plutarchum scripsisse putarem, ὅ καὶ πολλοὶ πολλοὶ &c. Quum autem de illa constructione dubitem, lubentius alteram hanc interpretationem ample- ctor) secundum quam πολλοὶ τῶ ὀρθῶν λογισμῶν per genitium partitionis dictum fuerit pro πολλοὶ λογισμῶν ὀρθῶν. Verum enim vero auebat supramodum celebrari, tenebatque eum perpetuo cupiditas immentis gloriæ, quæ multa eius præcla- ra consilia frequenter interpellauit.
- P. 864. a. 3. Non dubito quin desit hic aliquis datiuus qui cum ἀθροῖς iungatur, simulque cum genitio ὀνομάτων. Nisi præcederet ἰσοπέδον, credi posset eum scripsisse τῶ ὀνομάτων ἰσοπέδον. Fortassis autem credibile fuerit eum τῶ ὀνομάτων scripsisse, subaudiendo ipsum nomen ex fine præcedentis periodi.
- Ibid. e. 3. Pro δαδὲκα legitur etiam δέκα.
- P. 865. c. 1. Reponendum est ἔπειν.
- Ibid. e. 6. In præcedentibus editionibus non habetur par- ticipium istud δοκῶν, sine quo tamen, aut alio quopiam huius- modi, stare sententia non potest.
- P. 871. f. 5. Legitur etiam τὴ παραγματοῦ.
- P. 877. b. 9. Videtur dicendum potius fuisse παρὰ τὴν ἰτα- λίαν: Paulo post autem καλῶς δειξαι ex vet. cod. mutauit in καλῶν αὐτῶν.
- P. 881. b. 5. Repono σιγηματῶσιν.
- P. 885. c. 6. In quibusdam vet. cod. post εἰς θάλασσαν addi- tur εἰς Ἄστυον.
- P. 887. b. 4. Scribendum potius μεγαλοπρεπέστερος.
- P. 889. d. 4. Pro Κορφαῖν legitur & φρεσῖς.
- Ibidem e. 7. Νεῖς ὀπιρνεῖς sed ἐν γῆρας quidam codices ha- bent.
- P. 892. b. 2. Rectius scriberetur ἕλαπυροσφῖν.

- P. 893. a. 1. Reponendum videtur ἀπυρροῦ.
- Ibid. e. 1. Si pro τῶ scribas ὄν, parentheseos nota verba hæc includenda non fuerint.
- Ibid. f. 5. Vide num potius scribere oporteat κρεαδαίνας.
- P. 894. b. 9. Legitur etiam τῶ Διονυσίων ἐγένετο.
- Ibid. c. 9. Vt steter versus, scribendum puto, ημεῖς ποιοῦν τ' αὐ- τῶσιν. Interdum enim corripi verbi ποιά priorē syllabam, satis notum est.
- Ibid. e. 2. Legitur etiam δὲ δόχθαι, & Ἄθλιωσιν pro Ἄθλιων, paulo post. Fortasse autem non male quis suspiceretur δὲ δόχθαι fuisse scriptum: vt videmus in aliorum quorundam ἀφισμα- τῶν principio scribi. Quinetiam hæc duo verba ἀγαθὴ πύχη se- orsim legi posse videntur.
- P. 895. a. 6. Scribendum puto τὸ Εὐελπίδων. Fuit autem for- tassis in causa cur omittiretur articulus hoc in loco is qui proxime præcedit. Quod si non scribamur τὸ Εὐελπίδων, scri- bendum fuerit (vt opinor) Εὐελπίδων ἐπέων.
- P. 897. b. 9. Possint fortassis hæc interrogatiue etiam legi.
- P. 898. c. 4. In præcedentibus editionibus desideratur ge- nitiuus μὲν δὲ.
- Ibid. c. 6. Scribendum puto ἀπὸ ἐξ καὶ εἰκοσι.
- P. 898. e. 5. Pro ἕλαπυρον inuenitur etiam scriptum ἕλαπυρ.
- Ibid. e. 6. In præced. edit. legitur πλοῖς: pro quo minime dubium est quin scribendum fuerit πλοῖς: vt habes hic. sed perperam ante πλοῖς & ἐξδν posita fuit interpunctionis nota. Constat enim sensum esse, Cui parum aberat quin absoluta esset.
- Ibid. e. 9. Vel ἐμπαρῶσιν αὐτῶν vel ἐμπαρῶσιν Plutarchum scripsisse puto.
- P. 902. e. 4. Locus hic aliquamdiu me torfit: sed coniectu- ra tandem veram lectonem assequutus mihi videor, vt nimi- rum scribatur, πῖνα γδ (ὡπείν) πλὴν ἐμὸς σκοπὸν ἔχεις; Quum au- tem initio putarem interpretes quoque quod subest mendi deprehendisse, animaduerti omnes aliquem alium quam ve- rum (id est, eum quem verum asse puto, & quem, vt opinor, ipsimet verum esse fatebuntur) finxisse. Vnus autem ita ver- tit, Quo vero proposito isti (inquit) me petunt? Alter hoc modo, Nimirum (inquit) nam quis me defendit? Quidam vero significari putauerunt, Quo signo me intellocunt? sed quis vnquam σκοπὸν in vlla istarum significationum usur- pauit? Præsertim autem de duabus posterioribus loquor. Nam in prima expositione datur quidem huic nomini signi- ficatio quam habere constat: quum dicit, Quo proposito isti me petunt? sed ἐμὸς expungendum esset. Adde quod hæc cre- sponso non satis apta fuerit. At legens, vt dixi, πῖνα γδ πλὴν ἐμὸς σκοπὸν ἔχεις, & propriam nominis σκοπὸς significationem retinebimus, & responsum non interrogationi solum sed iis etiam quæ Plutarchus narrat aptissimum habebimus. Quum enim ab omnibus propemodum deserere videret, aliis ad ho- stes deficientibus, aliis terga dantibus, iure optimo illi qui dicebat multos hostes in eum tendere, respondet, Quem enim alium quam me scopum habent? Perinde ac si diceret, Nil mirum: quum solus ego illis velut scopus propositus sim. Loquitur autem tanquam de tela dirigentibus.
- P. 904. a. 4. Reponendum puto genitiuum σκλωῆς pro ac- cusatiuo σκλωῶ.
- Ibid. c. 5. Legitur etiam παύσαι.
- Ibid. e. 7. Seruata fuit hic omnino aliarum editionum scri- ptura habentium itidem ἐν ἡσῶ & δισυνέκτω, & litera ω ha- bente i subscriptum. Hoc enim semper faciendum cen- sui, in huius & aliorum pariter scriptorum locis deprauatis, & quorum emendatio manifesta non est, vt lectio quæ in aliis editionibus habetur, sine vlla vel leuissima mutatione reti- neretur. quoniam sapenumero competi in iis quæ primo as- pectu offendere possunt, tanquam deprauationem augen- tia, veræ lectionis vestigia tandem inueniunt. Ita igitur ex ἐν ἡ- σῶ facere nolui ὡσῶ, à verbo ὡπῆμι: quamuis non ignora- rem, Budæum. Gallæ nostræ simulque doctrinæ literarum Græcarum lumen, ita l. gere, tanquam de hac lectione nullo pacto ambigentem. Εὐνήμι, (inquit) In animum induco. Plu- tarchus in Demetrio, οὐ μὲν ἰσχυρῶς Δημήτριος, &c. Atque hanc Budæi interpretationem vnus interpretum sequitur, ita vertens hunc locum, Nihil trepidauit tamen Demetrius: sed, vt sexcentis pugnis aliis (inquit) victus sim, non inducam in animum vt Seleuci affinitatem amplectar mercede. Atque vrbes illas præsidio firmanit. Alter autem ita vertit, Ne- que vero Demetrius concessit, sed inquit, se, ne si millies quidem victus esset, nunquam mercede sibi Seleucum gene-

rum adfiscere dignaturum, vrbes eas praeficiis munit. At ego...

Ibid. e. 6. Duriuscula est infinitiui ἡμιδαυ repetitio. ideoq;

P. 905. c. 4. M. lit quis fortassis ἀφ' ἑαυτῶ.

P. 906. c. 7. Post αὐτῶ expungendam cenfeo interpunctio-

Ibid. d. 1. Aut expungendam esse praepositionem ἐν, aut in

P. 911. a. 5. Pro πραγματικῶ legitur etiam δραστηρικῶ: sed πραγματικῶ

Ibidem e. 8. In praecedentibus editionibus legitur αὐτῶ: sed

Ibid. d. 1. Pro αὐτῶς & φθίσις, legitur etiam παύσις & ἀποθίσις.

P. 913. f. 4. Pro πύχῃ legitur etiam χέλει. quod vocabulum

P. 904. a. 1. Post ὑποδραχμῶ adiectum habent quidam cod.

Ibid. d. 2. Repositum fuit ἐπίσφις pro ἀπίσφις, ex veter. cod.

P. 921. a. 7. Rectius fortasse πρὸς πὶ ἀναγορεύσῃ.

Ibid. d. 1. Pro βασιλευμένων minime dubium est quin reponi

Ibid. d. 6. Legitur etiam, Καὶσφρὶ τῆς ἀρχῆς ἀπίσι.

P. 922. d. 6. Pro ἀδελφῆς reponere ἀδελφίδης, vt repositum fuit

Ibid. f. 2. In veter. cod scriptum est ἀκνήπ πλὴ βυλλῶ. quae

P. 923. c. 8. Legitur etiam ἄσφαπιδύσας: sed ita legen-

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκλείουσα.

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκλείουσα.

είδης fecimus πρὸς ἰω, ex eorundem auctoritate: sed fortassis

Ibid. d. 6. Scribendum potius ἔντροπ, vt in veter. cod. simul-

Ibid. d. 7. Pro ὀπθίσις rectius scribetur ὀπθίσις, vt in veter.

Ibid. d. 4. Post πλῆσιμιον interpungendum cenfeo. Quia ta-

Ibid. d. 1. Aut expungendam esse praepositionem ἐν, aut in

P. 911. a. 5. Pro πραγματικῶ legitur etiam δραστηρικῶ: sed πραγματικῶ

Ibidem e. 8. In praecedentibus editionibus legitur αὐτῶ: sed

Ibid. d. 1. Pro αὐτῶς & φθίσις, legitur etiam παύσις & ἀποθίσις.

P. 913. f. 4. Pro πύχῃ legitur etiam χέλει. quod vocabulum

P. 904. a. 1. Post ὑποδραχμῶ adiectum habent quidam cod.

Ibid. d. 2. Repositum fuit ἐπίσφις pro ἀπίσφις, ex veter. cod.

P. 921. a. 7. Rectius fortasse πρὸς πὶ ἀναγορεύσῃ.

Ibid. d. 1. Pro βασιλευμένων minime dubium est quin reponi

Ibid. d. 6. Legitur etiam, Καὶσφρὶ τῆς ἀρχῆς ἀπίσι.

P. 922. d. 6. Pro ἀδελφῆς reponere ἀδελφίδης, vt repositum fuit

Ibid. f. 2. In veter. cod scriptum est ἀκνήπ πλὴ βυλλῶ. quae

P. 923. c. 8. Legitur etiam ἄσφαπιδύσας: sed ita legen-

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκλείουσα.

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκλείουσα.

Ibid. 931. a. 4. In precedentibus editionibus est tantummodo ἐλαίας, sine adiectivo ἰερέως. Sed hoc si abesset, subaudiendum relinqui dicendum foret: articulo ἐλάχιδι indicante

Ibid. f. 4. Deerat huic loco participium ἐχούσας: quod tamen necessarium esse videtur. Nam ἀτρέμας per se stare non potest: at vero ἀτρέμας ἐχούσας scimus idem valere quod ἀτρέμουςας.

P. 932. e. 3. Legitur etiam Βορῳύκλω, nec non Καμυύκλω.

P. 934. b. 8. Desunt in superioribus editionibus hæc duo vocabula ἀφ' ἐλάσης.

P. 936. a. 7. Reponendum censeo σκλωάι.

P. 939. a. 5. Pro διέβ. καζέ legitur etiam διέβ. αζέ.

Ibid. f. 5. Pro Μήδων repono Παρθόν, ut recte interpretes legērunt. Sed accedit & vet. exempl. autoritas. Pro Φεαρίτω autem legitur etiam Φεαρίτω, nec non Φεαρίτω. Apud Horatium legimus Phraatem, duobus locis: sed vbi canit Redditum Cyri folio Phraatem, quidam Phraotem legendum censerunt. Existimantur certe ex duobus regibus vnus hoc, alter illud nomen habuisse.

P. 941. d. 6. Recte pro στρατηγῶν repositum fuit στρατόν.

P. 943. a. 7. Legitur etiam Καλυπίος. sic & paulo post.

P. 946. b. 8. Legitur etiam σιωβελέουον.

Ibid. d. 4. Repono μεγάλη σιδήρω σιωβρισμένω.

Ibid. f. 1. Aptius legeretur ὄσι πῶ.

P. 947. b. 4. In quibusdam est ὀκιδώκων pro ὀκιδίων. Sed præcedens participium διώκων occasionem illi scripturæ præbuisse videri potest.

P. 949. Legitur etiam πύσιδε.

P. 949. b. 3. Pro ἐσικίω legitur etiam ἐς ἐσίον. In pentametro autem inuenitur & hæc lectio Εἰπόν οἰμώζειν μακροί.

P. 951. a. 1. Aptior videtur fore datiuus μεσούση.

Ibid. a. 5. In quibusdam scriptum est ἀθρούσας.

P. 952. b. 1. 7. In aliis est ἀποσεί.

Ibid. d. 10. Cum genitius λησρικῶν ἐπιδίων vel desideratur vel subaudienda relicta est vocula π. Pro λησρικῶν autem legitur & σιτικῶν.

P. 953. a. 1. Hæc verba καὶ τὸ μέγιστος in precedentibus editionibus non habentur.

P. 955. c. 3. Datiuus Ἀντιρίω in vet. cod. legitur post σιωβρίζασα δέ. qui tamen subaudiari etiam possit.

Ibid. f. 2. Repono σιωβρισται.

P. 956. c. 6. Legitur etiam καταδουλιμένω, eodem sensu.

P. 957. b. 9. Observatione digna est emendatio huius loci quam mea editio habet: nimirum καὶ ἔπι πύσιν ἢ πύσιν προ καὶ ἔπι ἀντικεῖται. De qua emendatione minime dabitari potest, quum videamus iungi ἔπι cum καὶ, & ἢ cum πύσιν: atque esse manifestum simul & apertum huic loco sensum: quem vnus interpretum ita expressit, Quod vero minime coniunctum existimes esse cum deliciis & voluptatibus vitium, laxitiam, id Demetrii lasciuia adest. At vero alter interpretes alteram illam lectionem quæ mendosa est sequens, ex ea & ipse sensum elicere conatus est: ita vertens, Et quod extremum potest hæc libidinibus adiungi, crudelitatis malum, id cupiditas voluptatum eius admisi. Sed ne hæc quidem sententia ex illa mendosa lectione sine magna mutatione elici potuit.

P. 962. f. 3. Vel μηδὲν φερίσας.

P. 967. a. 9. Sequendo hanc lectionem, αὐτὸς ὁ Πλάτωνος &c. imperfecta manet sententia, ideoque pro δὲ reponere non dubitem μὲν: præsertim quum sequatur, Σπουσίππου ὃ &c. Sed & articulum τὸ lubenter genitiuo Πλάτωνος præfigerem. Dicitur enim potius αὐτὸς ὁ Πλάτων, quam αὐτὸς Πλάτων.

Ibid. e. 5. Scribendum videtur νομίζοι.

968. d. 7. Legendum potius πεποιημένω.

979. b. 3. Non video quomodo ἔνα cum πάθρον iungi possit, quum hoc substantiuum fœminino genere vsurpari soleat: ideoque si quis ἔνα cum ἔνατον iungere velit, legendo ἔνα μὲν Συερακισίων ἔνα ἔνατον ὀλέευσεν &c. is me sibi astipulaturum esse sciat.

981. d. 5. Scribendum puto ἔχον, quod referatur ad σχήμα.

982. c. 8. Aptior erit hæc lectio, μεθ' ἡμέρας δὲ ὀλίγας.

Ibid. c. 10. Tolerabilior esset lectio, μικρὰ ἀπαρχὴ καὶ παιδία δαμάσκιος, sed vereor ne aliud potius mendigenus huic loco subfit.

P. 984. d. 3. Rectius fortasse legeretur ἀρχόντας.

P. 986. e. 4. Locum hunc quamuis non itidem deprauatum (id est, vt deprauatus est ille cuius paulo ante mentionem feci) vnus interpretum recte, alter perperam reddidit. Vnus enim ita vertit, Dicere solebat, eos qui nihil denegare valent, parum sibi videri honeste a tatis florem collocasse. Al-

ter autem ita est interpretatus, longissime à mente autoris aberrans. Dicere solebat, videri sibi male illos tempus suum collocasse qui nihil didicerint denegare. Eadem certe in significatione dixit alibi ἔκλεισε δὲ τὸν χρόνον τῆς ἀρεῆς, nimirum in Cicerone. Quod loquendi genus habemus & apud Hesychiū in Θεόδωρος. vbi scribit, Θεόδωρος ἔλεγον οἱ κωμαῖοὶ τοὺς ἐνρυπαρώκτους, ἀπὸ Θεόδωρου ἡνὸς ἔκλεισε τὸν χρόνον τῆς ἀρεῆς περιήσασθαι μέν.

P. 989. b. 2. In superioribus editionibus legitur Λαβιλιών: sed alteram lectionem, nimirum Λαβίνον, confirmant cum aliorum autotum loci, tum vero iste qui eiusdem est, in Cæfare, ὃν ἡτύτω Δέκιος Βρύπης, ὅτι κληθὴν Λαβίνος, πτυλιόμανος μὲν ἕστω Κάσσαρος &c.

P. 993. a. 10. Rectius legeretur ὀπτιχίσιαι.

P. 1004. d. 1. Stare non posse aculatiuum περιελαύνοντες, nisi quid in hac oratione mutetur, & video & antea vidi: sed quoniam non vno modo potest emendari hic locus, liberum lectori iudicium relinquere volui, sitne scribendum, πῆς ὃ περιελαύνοντες, ἢ πῆς ἐλαύνοντες πολλοὶ περιελαύνοντες: an οἱ ὃ περιελαύνοντες ἑώρων πολλὰς περιελαύνοντες.

P. 1010. a. 2. Suspicio scriptum à Plutarcho fuisse καὶ ἀφληγῆ καὶ.

Ibid. c. 2. Tolerabilius videtur fore ὡς quam ὦν.

Ibid. d. 8. Aptius hæc per interrogationem lectum iri puto, ἢ πῶτ' ἀιπρέφει παρών;

P. 1013. b. 8. Legitur etiam ῥ' ομίσου.

Ibid. d. 7. In præced. editionibus scriptum est πῆς αὐτῆς. quæ lectio quamuis prima fronte placere possit, admitti tamen nequit. Neque enim de Artaxerxis mensa loquitur, sed de mensa cuiuslibet superiorum regum.

Ibid. d. 10. Superiores edit. habent Ο' σάνλω καὶ Ο' ἔαβλω. Legitur autem & Ο' ἔαλω pro Ο' σάνλω.

P. 1015. a. 5. Legitur etiam δούναι.

P. 1018. c. 6. Legitur etiam τὸν ὄλιθρον, quam lectionem malo. Scimus enim ὄλιθρον elegantius dici in Græco sermone quam ὄλιθρον: vt quum perniciem pro pernicioso dicimus.

Ibid. d. 4. Scribendum puto, καὶ ἀλλοίς οἰς ἔλαβε &c. Alioquin dicendum fuisset ὡς ἔλαβε. Accepisse autem eum à rege non vestem solum, sed & alia, ex proxime sequentibus eunuchi verbis patet. Desunt porro in Aldina editione omnia illa verba quæ sunt inter prius βασιλέως & ἐπι δέ: quod bis posito genitiuo illo, librarius ab vno ad alterum transierit, omissis quæ interiecta sunt.

Ibid. d. 5. Pro δῆπὼν legitur etiam πίνειν.

P. 1019. b. 6. Vt paulo ante admonui de quibusdam verbis omissis, quod ex vno genitiuo βασιλέως librarius ad alterum transfisset, ita hic ἐχέουον excluderat καταχέουον & quæ interiecta erant. Ista enim verba post ἐχέουον desiderantur in superioribus editionibus, εἰς τὸ σῆμα, καὶ ἔπι τὸ περιελαύνοντες καταχέουον. fueruntque & ab utroque interprete prætermissa.

P. 1025. e. 5. Hic itidem ex vno datiuo περιελαύνοντες ad alterum transierat librarius, ea quæ interiecta erant transficiens. Nam in superioribus edit. post περιελαύνοντες desiderantur ista verba, καὶ κείνον ἀβέλειπε φρονεῖν, τὸ μὲν ἀδελφῷ δὲ τῆς γυναικονίπιδος ὀδονομῆν τοῖς περιελαύνοντες, quæ tamen omnino sunt necessaria. Sed in iis quæ proxime sequuntur, particulam ἐπὶ præfigo verbo οἰεται. vt sit sensus, ἀβέλειπε φρονεῖν ἐπὶ οἰεται βίβλαιον αὐτῷ πύσιν δὲ δολχίω ἕστω φρονεῖν, τὸ μὲν ἀδελφῷ &c. ἢ ὃ πατρὸς ἐχροντος &c.

Ibid. f. 3. Scribe ἀνάκλω, ut iungi possit cum ἔπι.

P. 1027. c. 5. Reponendum videtur δὲ γ. πῆται.

P. 1028. b. 8. Pro ἀβαστον legitur etiam ἀπρον.

P. 1030. d. 2. Vel περιελαύνοντες legendum esse videtur, vel αὐτῶν mutandum in αὐτῶν. sed illam lectionem malo.

Ibid. d. 4. & 5. Legitur etiam παραζωύται.

P. 1033. d. 2. Δαμῶν ἴσον In precedentibus editionibus legitur δαμόνιστος.

P. 1038. c. 7. Legitur & συμφωνίαι pro συμφύται.

Ibid. d. 9. In quibusdam est ἐπῆται.

P. 1042. c. 8. Est & alia lectio, δωαυστῶν.

Ibid. e. 10. Legitur etiam ἔπι ἐλπίδων.

P. 1045. a. 1. Scribendum puto, ἢ οἱ ἀπὸ γλώκων.

Ibid. a. 8. Muta hunc nominatiuum in accusatiuum ἕστω κελζέμανον.

P. 1048. c. 4. Pro σπονδαί legitur & σπονδαί.

Ibid. e. 10. Scribendum potius φαιερῶς γ.

P. 1050. a. 4. Interpunge post ἐλαίθαιεν. Neque enim intelligendum est ἐλαίθαιεν ὦν ἐφέστιος, sed ἐλαίθαιεν ἀδελφῶν, vt pote ὦν ἐφέστιος.

Ibid. a. 5. Pro πολιτικὰς scribe potius ἐμλιτικὰς, cum vet. exempl.

P. 1051. c. 2. Quidam vet. habent πῶτα.

Hæc sunt quæ in Plutarchi vitas parallelas, nimirum in locos qui aliter leguntur, aut legendi videntur, licuit annotare: omiffis plerisque eorum qui in ipfo contextu emendati fuerunt. De quorundam enim emendationibus (quas deprehendet qui hanc editionem cum superioribus conferet) mentionem facere minime necesse existimaui, quod minime controuerfa poffent effe, præterquam quod veterum exemplarium autoritate confirmarentur. Neque enim quicquam nifi ex illis petiitum in contextum admittendum putauit: quum alioqui meas in quofdam locos coniecturas haberem, de quibus refragaturum mihi neminem veriffimile erat. Exempli gratia, hunc Pyrrhi locum, (vbi Laconica eft dialectus) αὐτὸν ἐσοὶ πρὸς θεοῖς, ἔδδεν μὴ πᾶθω μὲν (ἔγδ' αὐδ' ἀδικῶ μὲν) αὐτὸν δ' αὐτὸν ἄποτος, ἔσται πέντε κερπῶν ἄλλος, poteram ex mea coniectura refituere, fæde alioqui deprauatum, & ita vt multis negotium exhibuerit. Iam enim animaduertebam ita emendanda effe poftrema verba, ἔσται καὶ πέντε κερπῶν ἄλλος, vt in annotationibus docui. Quæ emendatio eiuſmodi eft vt meliorem expectaturus non fit (nifi valde fallor) quicunque illorum verborum ſenſum aſſequetur. Tantum abeſt tamen vt emendationem iſtam in contextum recipere voluerim, vt ne in aliis quidem multo leuioribus id mihi permiferim. Non dubito autem quin & illa emendatio & aliæ multæ in ver. codicibus inueniri queant, quamuis ex illis annotata non ſint. Talis enim multarum emendationum omiſſio contingere ex eo poteſt quod in conferendis typographicis editionibus cum vetuſtis exemplaribus pronuntiationis vicinitas in lectionibus alioquin valde diuerſis aures eius fallat qui legentem audit.

Cæterum earum quæ in contextum receptæ fuerunt emendationum & aliarum etiam quas in annotationibus habes, pleræque in doctiffima & elegantiffima interpretatione Gallica obſeruata fuerunt, ex iſdem exemplaribus petita: in Latinis non item. Alicubi tamen vnius interpretum (de duobus poſterioribus loquor, quorum laudi tantum abeſt vt derogare velim vt contra lectionis harum Plutarchi vitarum ſtudioſos multum illis debere, & plus laboris quam prima fronte videri poſſint, impendiſſe ſuis operibus profitear) emendatam lectionem ſequitur, vbi alter mendofam, veluti in Theſeo quum Φύβω παρακατάμανος pro Φύβω παρακατάμανος reponendum effe conſtet, (vt ipſe reſpoſui in hac editione ex veterum codicum conſenſu) eorum tamen alter duntaxat lectionem rectam ſequutus, vertit, Quam ſacrificaffet Patuori, non autem, Quam ſacrificaffet Apollini. Alioqui tamen in nominum propriorum (præſertim quæ ſunt Romanorum) emendatione magnam ambo diligentiam adhibuerunt. Inueniuntur autem poſita etiam pro propriis nominibus appellatiua, vt initio vitæ Coriolani ἄνομα θυγατρὶδος προ ὀνομα θυγατρὶδος, qui error (quod mirum videri poſſit) itidem in opusculo eiuſdem ſcriptoris quod περὶ τῆς Ρωμαίων πόλεως inſcriptum eſt, commiſſus fuit, legitur enim & ibi ὄνομα προ ὀνομα. vbi ſcribit, περὶ τῆς μὲν Ἰδρυσατο πόλεως ἱερὸν Μάρκος Ἀγῆος ὄνομα θυγατρὶδος, καὶ πέρας προ Ρωμαίων θυγατρὶδος βασιλεύς. Impoſuit certe hic error initio huius vitæ Guarino Veronenſi, qui vertit, Martius Caius nomine Nepos. impoſuit & illi qui prior aliquot Plutarchi vitas in Gallicum ſermonem tranſtulit: at non item duobus quorum memini interpretibus. Immo illud etiam Γαίος emendarunt, mutant in Ἀγῆος. ſcripferunt enim Ancus Martius. Sed ego, quamuis hanc emendationem illo quoque altero eiuſdem ſcriptoris loco confirmari viderem. (vbi viciffim pro Μάρκος reponere hinc poſſamus Μάρκος) expectandū putauit dum ex vet. cod. eam itidem haberem. Eademque cautione & in aliis quamplurimis uſus ſum. alioqui & Τύλλιος (quod proxime ſequitur) in Τύλλιον mutandum videri poterat. Iam vero & hoc ſciendum eſt, duplicem nonnunquam aut etiam triplicem in vno eodemque nomine proprio inueniri ſcripturam. Ac ne longe abeamus, ille error cuius modo mentionem feci, inde contigit. quam enim ſcribatur non ſolum Νυμαῖς, ſed etiam Νομαῖς, facilior fuit lapſus ex ὄνομα in ὄνομα, quam ex ὄνομα. Atque vt hic pro diphthongo inuenitur alibi ſimplex vocalis, ſic etiam in aliis nonnullis. vt in Δεύκαλος pro Δεύκαλος. Sed inuenitur & tertia ſcriptura Δεύκαλος. Maior vero eſt in Ρέως, & Ράως, differentia, & in quibusdam aliis. Quæ etiam in nonnullis nominibus quæ locorum ſunt propria, diuerſa ſcriptura cernitur. Exempli gratia Παλλάνιον & Παλλάνιον ſcribitur, vt tertiam ſcripturam omittam. Sed hac de re obiter monuiſſe contentus nunc ero. Fecit certe illa interpretum quam dixi diligentia circa propria nomina vt minus mihi de illorum emendatione laborandum fuerit.

Atque adeo aliqua etiam non auertiffem, ſi innotata fuiſſe ab eorum altero ſciuiſſem. qualia ſunt quæ ſcripfi de emendatione huius loci, ἔκ' αὐτὸν ἰπποκρίτων, εὐρυπύτων δὲ, circa finem vitæ Pompeii.

Vt autem aliquid & de aliis quibusdam quæ ad opus iſtud pertinent, dicatur, primum quidem quod attinet ad hunc titulum περὶ τῶν βίων, (pro quo περὶ βίων habent editiones quæ meam præcedunt) multi eum loci confirmant. Nam legimus in Theſeo, περὶ τῶν βίων ἢ περὶ τῶν βίων ἀρχαίων. in Pelopida, περὶ τῶν βίων ἀρχαίων. In Demoſthene autem habent περὶ τῶν βίων editiones quæ meam præcedunt, ſine adiectione, quum vet. cod. illic quoque habeant ſubſtantiuum βίων. Atque vt in his aliſque locis περὶ τῶν βίων appellat, ſic in fine vitæ Gracchorum dicit λαβὴν ἐκ περὶ τῶν βίων πλὴν τῶν ἀρχαίων. Et circa finem vitæ Pompeii, ἐκ κεμμένων οὐδ' ἢ βίων, ὅτι δὲ ἀρχαίων πρὸς τὸν λόγον τὰς πόλεις τὰς ἀρχαίων, περὶ τῶν βίων ἀρχαίων. Similis eſt alioqui titulo illi περὶ τῶν βίων iſte inter opuscula, Παρὰ τῶν βίων καὶ Ρωμαίων, ſive περὶ τῶν βίων Ἑλληνικῶν καὶ Ρωμαίων. Sed ſubſtantiuum aliquod de ſe nemo mihi, vt opinor, negauerit. Id autem eſſe ſuſpicor διηγήματα. præſertim quum in catalogo ex quo multos multorum qui amiſſi ſunt librorum titulos protuli, (in calceorum quæ in opuscula annotaui,) liber ille appelletur διηγήσεις περὶ τῶν βίων Ἑλληνικῶν καὶ Ρωμαίων. At vero vitas parallelas inſcribendo περὶ τῶν βίων, non video quod ſubſtantiuum ſubaudi vel potius deſiderari dicendum ſit. Ideoque titulum illum probare nullo modo poſſum: atque idcirco eum ex præcedentibus editionibus ſumptum alteri præfixi in tomo primo, non item in reliquis duobus.

Diuiſum autem fuiſſe in certos libros hoc περὶ τῶν βίων opus, ex ipſomet ſcriptore diſcimus, cum alibi, tum in vita Demoſthenis circa principium, ὅτι περὶ βίων βίβλια τρία περὶ τῶν βίων βίων ὅτι πρῶτον, Et in Pericle, καὶ τὸ πρῶτον βίβλιον ἀρχαίων ἀρχαίων, τὸν Περικλέους βίβλιον καὶ τὸν Φαβίου Μαξίμου ἀρχαίων.

Ordinem quoque tenuiſſe eum longe alium ab eo qui in editione mea ſicut & aliis ſpectatur, ex variis eius locis cognoviſimus. Nam vt ab ea vita cui primus tribuitur locus, ſumatur exemplum, primam non fuiſſe ipſe oſtendit, quum ſcribit, ἐπεὶ ἢ τὸν περὶ Δυκίον τὸ νόμος περὶ καὶ Νεμά τὸ βασιλείας λόγον ἀρχαίων, &c. Sed præterquam quod parui momenti eſt ordinis hæc in re diuerſitas, ipſemet Plutarchus forteſſe non ad tempora quibus ſingula vitarum paria ſcripſit, ſed potius ad eos qui tempore præcedunt, reſpiciens, primum locum iis qui cæteris antiquiores ſunt (quem habent hic) non denegaſſet. Equidem vt omittam pleraque vetera exemplaria in quibus primus iis locus datur, eum obtinent & in illo catalogo cuius mentionem paulo ante feci. Hoc enim ordine ibi collocantur, cum eæ quas habemus, tum aliæ, Θησῆος καὶ Ρωμαίων, Λυκούργου καὶ Νυμαῖς, Θεμιστοκλῆος καὶ Κάμιλλος, Σόλων καὶ Περικλέους, Περικλέους καὶ Φαβίου Μαξίμου, Ἀλκιβιάδου καὶ Μάρκου Κοριολαίου, Ἐπιμανίδου καὶ Σικτίων, Φωκίων καὶ Κάτων, Ἀγῆος καὶ Κλεομένης, Τιβέριος καὶ Γαίος Γραχχίος, Τιμολέων καὶ Διμήτριος Παῦλος, Εὐμένης καὶ Σερτόριος, Ἀλεξάνδρου καὶ Κάτων, Πελοπίδου καὶ Μάρκου, Λύσιππου καὶ Σουλίου, Γύργου καὶ Μάρκου, Φιλοποίμου καὶ Τίτου, Νικίας καὶ Κερίσσος, Κίμων καὶ Δεύκαλος, Δίων καὶ Βρύπιος, Ἀγῆος καὶ Ρωμαίων, Ἀλέξανδρου καὶ Καίſαρος, Δημοſθένος καὶ Κικέρων, Ἀγῆος καὶ Ἀρτοξέρξης, Δημοſθένος καὶ Ἀντωνίου, Ἀγῆος βίβλιος, Τιβέριος Κλαύδιος, Νέρωνος βίβλιος, Γαίος Καίſαρος, Βιττόριος, Ἑρακλῆος βίβλιος, Ἡσιόδου, Πινδαρου, Κερίππου, Δαίφρατος, Ἀγῆος βίβλιος, Ἀγῆος βίβλιος ἢ δὲ καὶ ἰπποκρίτων. Quamuis autem in Latina vitarum interpretatione Græcæ editionis ordinem ſeruauerim, interpretis conſilium non improbo, qui eum mutauerat vt aliqua ſeries temporum eſſet quæ memoriæ adiuuaret. Libet igitur vitas eo quo diſgeſtæ ab illo fuerunt ordine adſcribere: Theſeus & Romulus, Lycurgus & Numa Pompilius, Solon & P. Valerius Poplicola, Alcibiades & C. Martius Coriolanus, Themistocles & Camillus, Pelopidas & M. Marcellus, * Annibal & Scipio Africanus, Pericles & Fabius Maximus, Philopœmen & T. Quintius Flaminius, Timoleon & L. Paulus Æmilius, Alcibiades, & M. Cato Maior, Agis & Cleomenes: Tiberius & C. Gracchi, Pyrrhus & C. Marius, Lyſander & Sylla, Eumenes & Sertorius. Cimon & Lucullus, Nicias & M. Craſſus, Ageſilaus & Pompeius Magnus, Phocion & Cato Minor, Alexander Magnus, & C. Julius Cæſar, Demoſthenes & M. Cicero, Dion & M. Brutus, Demetrius & M. Antonius, Artaxerxes & Aratus, Galba & Otho. Sunt autem appoſita Aſterifci notæ vitis Annibal & Scipionis, quod ab alio edita ſint, nimirum Donato Acciajolo

